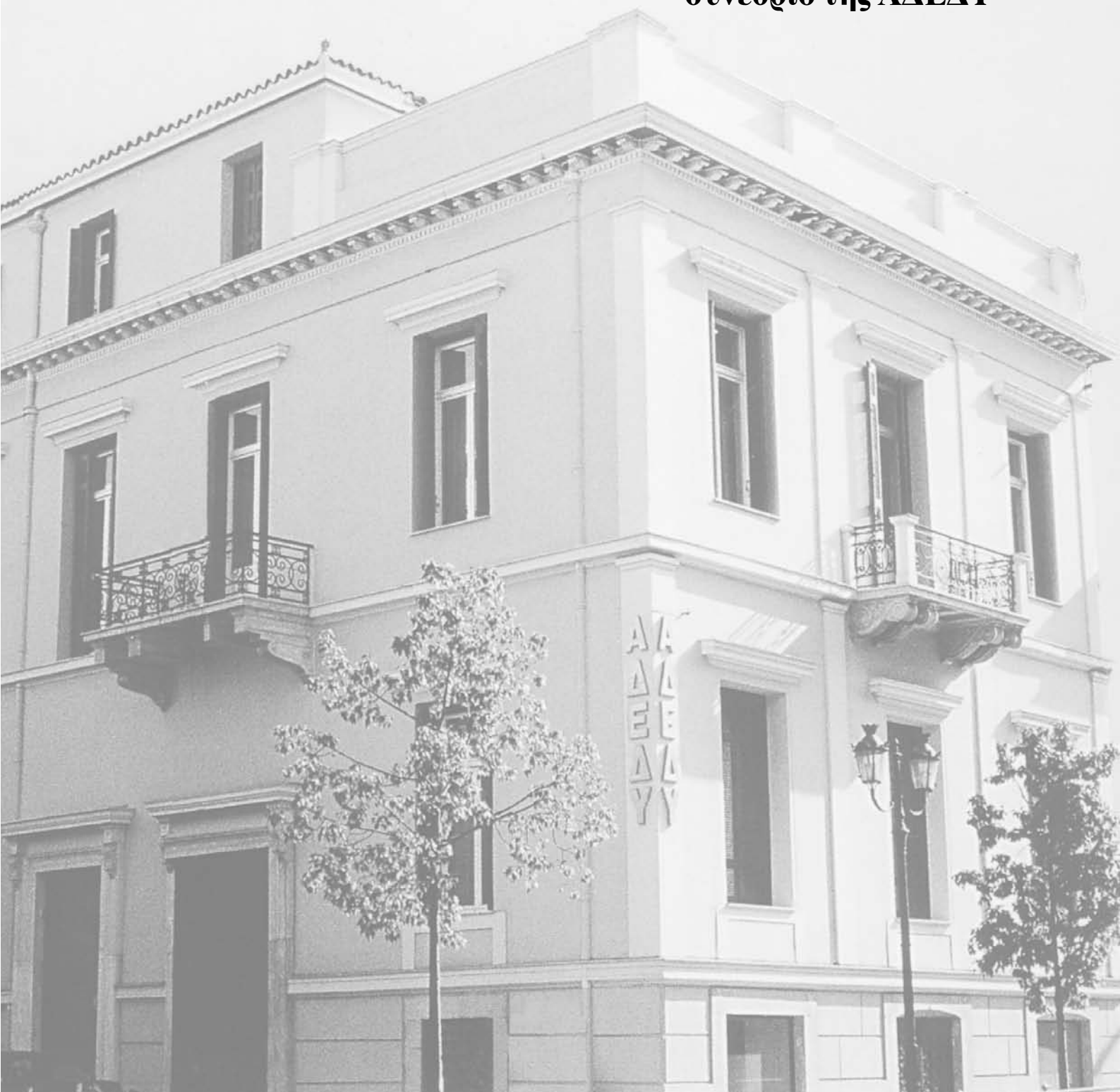

28ο πανδημοσιοϋπαλληλικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ

Οργανωτικά**Ημερομηνία και διάρκεια συνεδρίου**

Το 28ο πανδημοσιούπαλληλικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ άρχισε τις εργασίες του σε κεντρικό ξενοδοχείο των Αθηνών στις 25 Νοεμβρίου 1992 και τις ολοκλήρωσε στις 27 Νοεμβρίου.

Συμμετοχές

Στο συνέδριο έλαβαν μέρος 603 αντιπρόσωποι από 55 οργανώσεις μέλη της ΑΔΕΔΥ, που εκπροσωπούσαν 225.000 ψηφίσαντες εργαζόμενους και γύρω στις 300.000 εγγεγραμμένα μέλη.

Ημερήσια διάταξη

Η ημερήσια διάταξη του 28ου Τακτικού Συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ είχε ως εξής:

- Διοικητικός απολογισμός απερχόμενης διοίκησης.
- Οικονομικός απολογισμός.
- Οικονομικός προϋπολογισμός.
- Έλεγχος Ελεγκτικής Επιτροπής.
- Θέσεις - διεκδικήσεις.
- Αρχαιρεσίες.

Οι εργασίες του συνεδρίου-αποφάσεις**Πανηγυρική συνεδρίαση**

Στην πανηγυρική συνεδρίαση παραβρέθηκαν οι παρακάτω:

Ο γενικός γραμματέας του Υπ. Προεδρίας Κυβερνήσεως Νικ. Αργυρόπουλος, εκπρόσωπος της κυβέρνησης, ο Νικ. Αγγελόπουλος, βουλευτής, εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας, ο Άκης Τσοχατζόπουλος, εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ, ο Γρηγόρης Γιάνναρος, εκπρόσωπος του Συνασπισμού και ο Γ. Μαυρίκος, εκπρόσωπος του ΚΚΕ.

Παραβρέθηκαν επίσης οι εκπρόσωποι των διεθνών συνδικαλιστικών οργανώσεων P.S.I. και C.E.S. Frederique Dupuis και Maria Helena Andre, ο πρόεδρος και ο γενικός γραμματέας της ΠΑΣΥΔΥ Νίκος Παναγιώτου και Ανδρέας Πολυβίου, ο γενικός γραμματέας της ΟΕΚΔΥΣΕΚ (Κύπρος) Πέτρος Θεοφάνους, ο γενικός γραμματέας ΔΕΟΚ (Κύπρος) Ανδρέας Γρηγορίου, οι εκπρόσωποι της C.G.I.L. (Ιταλία) Giovanni Zamparioco και Christoforo Melineli, ο εκπρόσωπος της C.G.T. (Γαλλία) κ. Gilbert Dussart και η εκπρόσωπος της C.C.O.I. (Ισπανία) κυρία Conception Verdu.

Χαιρετισμούς - ομιλίες απήθυναν ο πρόεδρος της ΠΑΣΥΔΥ Νίκος Παναγιώτου, οι εκπρόσωποι της P.S.I. και της C.E.S. Fr. Dupuis και M.H. Andre.

*Η προσφώνηση
του προέδρου
της ΑΔΕΔΥ
Σπύρου Γιατρά*

Ο πρόεδρος της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΑΔΕΔΥ Σπύρος Γιατράς, κήρυξε την έναρξη των εργασιών του 28ου Συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ με τον παρακάτω χαιρετισμό:

«Κυρίες και κύριοι προσκεκλημένοι,

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι,

Το 28ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ πραγματοποιείται σε μια στιγμή ιδιαίτερα κρίσιμη για το λαό και τον τόπο μας, η κρίσιμότητα της οποίας προσδιορίζει και τη δική του κρίσιμότητα.

Το συνδικαλιστικό κίνημα καλείται σήμερα – αξιολογώντας υπεύθυνα και επαρκώς τις συντελούμενες σύνθετες κοινωνικοπολιτικές και οικονομικές εξελίξεις – να απαντήσει στις προκλήσεις των καιρών και να δράσει προς την κατεύθυνση της αποτροπής των μεγάλων κινδύνων, που απειλούν τα δικαιώματα και τα συμφέροντα, όχι μόνο των εργαζομένων, αλλά ευρύτατων κοινωνικών στρωμάτων.

*Το προεδρείο του
28ου συνεδρίου και η
απερχόμενη
Εκτελεστική
Επιτροπή.*

*Μεταβολή των
μεταπολεμικών
σχέσεων*

Στο διεθνές πεδίο οι μεταπολεμικές σχέσεις και ισορροπίες έχουν πλήρως μεταβληθεί και ο στρατιωτικός διπολισμός έχει παραχωρήσει τη θέση του στον οικονομικό τριπολισμό.

Οι ΗΠΑ, η Ιαπωνία και η Ευρώπη συνεργάζονται, αλλά και ταυτόχρονα ανταγωνίζονται σκληρά στα πλαίσια της παγκοσμιοποιημένης πλέον «οικονομίας της αγοράς».

Τη σημερινή διεθνή συγκυρία χαρακτηρίζουν έντονα τα συντελούμενα στην Ανατολική Ευρώπη και στα Βαλκάνια, οι φθίνουσες και οι εν δυνάμει αντιπαραθέσεις στη Μεσόγειο, οι επικίνδυνες για την παγκόσμια ισορροπία δημογραφικές τάσεις, η αναζωογόνηση των εθνικιστικών αντιλήψεων και η αναζωπύρωση του ρατσισμού.

Όσον αφορά ειδικότερα στην αναγκαία ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, η συνθήκη του

Αμφίδρομη η σχέση
οικονομικής και
κοινωνικής
προόδου

Μάαστριχτ αποτελεί ένα βήμα «τολμηρό» μεν ως προς την οικονομική και τη νομισματική ένωση, δειλό όμως και μετέωρο ως προς τη δημοκρατική και την κοινωνική διάσταση.

Το στοχοδιάγραμμα και το χρονοδιάγραμμα της συνθήκης σε συνδυασμό με τη λεγόμενη πολιτική σύγκλισης της ελληνικής κυβέρνησης καθιστούν ζοφερό το παρόν και προοιωνίζουν ένα δυσοίωνο μέλλον.

Οι συντηρητικές πολιτικές δυνάμεις, δέσμιες των συμφερόντων που υπηρετούν και των ιδεοληψιών τους, «παραβλέπουν» την αμφίδρομη σχέση μεταξύ οικονομικής και κοινωνικής προόδου και αρνούνται να αποδεχτούν ότι η απουσία της μιας διάστασης αναιρεί την προοπτική της άλλης.

Στην Ελλάδα με «άλλοθι» το Μάαστριχτ και με πρόσχημα τη σύγκλιση, ασκείται μια πολιτική κοινωνικά άδικη, οικονομικά αδιέξοδη και εθνικά επικίνδυνη. Μια πολιτική, που καθιστά όλο και μεγαλύτερη την οικονομική και κοινωνική απόκλιση της χώρας μας από τις άλλες χώρες της Κοινότητας.

Η απερχόμενη
Εκτελεστική
Επιτροπή στο 28ο
συνέδριο της ΑΔΕΔΥ,
το Νοέμβριο
του 1992

Διακρίνονται από
αριστερά οι: Ζήσης
Καπούλας, Ηλίας
Βρεττάκος, Σπύρος
Γιατράς,
Χριστόφορος
Κορυφίδης, Κώστας
Χριστόπουλος,
Κώστας
Παπαντωνίου,
Γιάννης
Φιλιππόπουλος,
Παναγιώτης Βούτσος
και Άγγελος Ξένος.

Στο στόχαστρο
οι δημόσιες
υπηρεσίες

Στα πλαίσια της πολιτικής αυτής οι δημόσιες υπηρεσίες και οι δημόσιοι υπάλληλοι βρίσκονται καθημερινά στο στόχαστρο.

Προβάλλονται ως η αποκλειστική πηγή του κακού και αποκρύπτονται συνειδητά και σκόπιμα τα χρόνια, και σήμερα ιδιαίτερος οξυμένα, διαρθρωτικά προβλήματα της Ελληνικής Οικονομίας.

Κάθε τι το δημόσιο διαβάλλεται, υπονομεύεται, απορρίπτεται. Κάθε τι το ιδιωτικό εγκωμιάζεται, προβάλλεται, υιοθετείται. Ο ιδιωτικός τομέας θεωρείται εξ ορισμού παραγωγικός και ο δημόσιος εξ ορισμού αντιπαραγωγικός. Στρατηγικής σημασίας οικονομικές δραστηριότητες και ευαίσθητοι κοινωνικοί τομείς παραδίδονται στην

κερδοσκοπική βουλμία της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Αντί να κοινωνικοποιηθεί το κράτος, κρατικοποιείται η κοινωνία και ιδιωτικοποιείται ο πολίτης.

Η κυβέρνηση αποδίδει το οικονομικό πρόβλημα της χώρας στο ύψος των δημοσίων δαπανών και στον αριθμό των απασχολούμενων στο δημόσιο τομέα.

Αποκρύπτει όμως την κοινοτική και τη διεθνή πραγματικότητα.

Αποκρύπτει ότι στη χώρα μας οι απασχολούμενοι στο δημόσιο τομέα είναι ως ποσοστό επί της συνολικής απασχόλησης πολύ λιγότεροι από το μέσο όρο των απασχολούμενων στο δημόσιο τομέα των χωρών της Κοινότητας και του ΟΟΣΑ. (Μ.Ο. Κοινότητας 18,2%, Μ.Ο. ΟΟΣΑ 15,1%, Ελλάδα 13,2%, Γερμανία 16%, Βέλγιο 20,4%, Αγγλία 21,2%, Γαλλία 23%, Δανία 29,8%).

Ο πίνακας αυτός του ΟΟΣΑ δεν κατακρύπτει μόνο το μύθο περί του μεγέθους της απασχόλησης στο δημόσιο τομέα της χώρας μας, αλλά και επιβεβαιώνει ότι οι χώρες με τις μεγάλες επιδόσεις στην οικονομία απασχολούν μεγάλο ποσοστό του ενεργού πληθυσμού τους στο δημόσιο τομέα.

Αποκρύπτει επίσης η κυβέρνηση ότι σύμφωνα με τα στοιχεία του ΟΟΣΑ, οι δημόσιες δαπάνες στην Ελλάδα είναι ως ποσοστό του ΑΕΠ αρκετά χαμηλότερες από το μέσο όρο των χωρών - μελών της Κοινότητας: (Ελλάδα 42,2%, Μ.Ο. Κοινότητας 46,3%, Γερμανία 43,1%, Γαλλία 46,9%, Ιταλία 46,1%, Βέλγιο 49%, Ολλανδία 53,3%, Δανία 57,3%).

Αν ληφθεί υπόψη η έκταση της παραοικονομίας στην Ελλάδα και αν επιχειρηθεί ο υπολογισμός του ύψους των δαπανών του Γενικού Προϋπολογισμού Κράτους (ΓΠΚ) ως ποσοστό επί του πραγματικού ΑΕΠ (συμπεριλαμβανομένης και της παραοικονομίας), τότε καταδεικνύεται ότι ο δημόσιος τομέας στην Ελλάδα είναι σημαντικά μικρότερος από τους αντίστοιχους τομείς των άλλων χωρών της Κοινότητας.

Το πρόβλημα δεν έγκειται στα ποσοτικά μεγέθη, αλλά στα ποιοτικά χαρακτηριστικά του δημόσιου τομέα στη χώρα μας (ανυπαρξία σύγχρονων μορφών οργάνωσης, συγκεντρωτισμός, απουσία σύγχρονων διοικητικών μεθόδων, έλλειψη επαρκούς τεχνολογικού εξοπλισμού, ανεπαρκής εκπαίδευση προσωπικού, μικρή απόδοση και χαμηλή ποιότητα των υπηρεσιών, αναξιοκρατία και κομματισμός).

Το ζήτημα δεν είναι το ύψος, αλλά η διάρθρωση των δημοσίων δαπανών σε συνδυασμό και με τα άλλα αρνητικά δομικά και λειτουργικά χαρακτηριστικά του δημόσιου τομέα.

Σε μια περίοδο που οι δημόσιες υπηρεσίες οφείλουν να διαδραματίσουν καταλυτικό ρόλο στην υπέρβαση της οικονομικής κρίσης, δεν μπορεί να αντιμετωπίζονται ως κομματικό φέουδο και οι θέσεις εργασίας σ' αυτές δεν μπορεί να εκλαμβάνονται ως λάφυρα της εκλογικής νίκης. Η διαιώνιση της χρόνιας αυτής ασθένειας της νεοελληνικής κοινωνίας δεν αφήνει περιθώρια αισιοδοξίας για πορεία προς το μέλλον.

Τομή στη δημόσια
διοίκηση

Η δημοκρατική τομή στη δημόσια διοίκηση αποτελεί πλέον ζωτική ανάγκη για την οικονομία και την κοινωνία μας. Στο καίριο αυτό ζήτημα καλούμε την κυβέρνηση και τα πολιτικά κόμματα να τοποθετηθούν συγκεκριμένα.

Οι εργαζόμενοι στις δημόσιες υπηρεσίες, τα ΝΠΔΔ και τους ΟΤΑ, στερούμενοι και τυπικά του δικαιώματος των συλλογικών διαπραγματεύσεων και της υπογραφής συλλογικών συμβάσεων, υπέστησαν την τελευταία τριετία μείωση της αγοραστικής

Δραματική η
κατάσταση των δ.υ
σήμερα

Από την κοινωνία
των πελατών στην
κοινωνία των
πολιτών

δύναμης των αποδοχών τους κατά 35% (κατά την ίδια περίοδο οι δαπάνες λειτουργίας του γραφείου του Πρωθυπουργού αυξήθηκαν κατά 223,4%, η αποζημίωση των Γενικών Γραμματέων και των Νομαρχών κατά 251,3%, οι αμοιβές και τα γενικά επιδόματα των εκτάκτων κατά 189%, οι πρόσθετες παροχές των πολιτικών υπαλλήλων κατά 125,2% και οι υπερωρίες των τακτικών υπαλλήλων κατά 329,6%).

Τα ποσά που διοχετεύονται σε συμβούλια, επιτροπές, επιλεκτικές υπερωρίες και ρουσφετολογικές προσλήψεις θα αρκούσαν για ουσιαστικές αυξήσεις και αναβάθμιση του μισθολογίου των Δ.Υ.

Με την κυφορούμενη για το 1993 εισοδηματική πολιτική η απώλεια του εισοδήματος των Δ.Υ. θα υπερβεί το 50%. Πρόκειται πράγματι για περιφανή κυβερνητικό άθλο.

Τη δραματική αυτή οικονομική κατάσταση των δημοσίων υπαλλήλων καθιστά δραματικότερη η υποβαθμισμένη υγειονομική τους περίθαλψη, το εξευτελιστικό επίπεδο των οικογενειακών και κοινωνικών τους επιδομάτων, η ανυπαρξία ουσιαστικά στεγαστικής πολιτικής, η αναίρεση βασικών ασφαλιστικών και συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, το άδικο φορολογικό σύστημα.

Την όλη εικόνα συμπληρώνουν και υπογραμμίζουν ο περιορισμός ή η κατάργηση και στοιχειωδών ακόμα δημοκρατικών δικαιωμάτων και συνδικαλιστικών ελευθεριών.

Κυρίες και κύριοι προσκεκλημένοι,

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι,

Παρά την ανελέητη επίθεση στο βιοτικό επίπεδο των μισθωτών, παρά τη θανατηφόρα αφαίμαξη των συνταξιούχων, παρά τη δραματική αύξηση της ανεργίας και την επέκταση της φτώχειας, παρά την κατάλυση του κράτους πρόνοιας και την εκποίηση της δημόσιας περιουσίας ο πληθωρισμός βρίσκεται σε υψηλά επίπεδα, τα ελλείμματα του δημοσίου διογκώνονται, το δημόσιο χρέος πολλαπλασιάζεται με ταχείς ρυθμούς.

Η ακολουθούμενη δηλαδή οικονομική πολιτική δεν στερείται μόνο κοινωνικής, αλλά και αναπτυξιακής διάστασης.

Συντελείται απλά και μόνο μια μεταφορά πόρων από τα χαμηλά και τα μεσαία εισοδηματικά στρώματα προς τα ανώτερα. Δύο περίπου τρισεκατομμύρια δραχμές μετατοπίζονται από τις άδειες τσέπες των φτωχών προς τα γεμάτα θησαυροφυλάκια των πλουσίων.

Το συνδικαλιστικό κίνημα των δημοσίων υπαλλήλων με την ευκαιρία του 28ου πανδημοσιούπαλληλικού συνεδρίου καλεί την κυβέρνηση και όλες τις πολιτικές δυνάμεις της χώρας να τοποθετηθούν υπεύθυνα απέναντι στις προτάσεις και στα αιτήματά του.

Ο δημόσιος τομέας με τον εκσυγχρονισμό και με τον εκδημοκρατισμό του μπορεί και πρέπει να συμβάλλει αποφασιστικά στη μετάβαση από την κοινωνία των πελατών στην κοινωνία των πολιτών.

Ο δημόσιος τομέας μπορεί και πρέπει να καταστεί παράγοντας διασφάλισης της δημοκρατίας, της σταθερότητας και της διαρκούς οικονομικής ανάπτυξης.

Τη στιγμή, που στις ΗΠΑ και στο Ηνωμένο Βασίλειο εκτιμάται πλέον ως αναγκαία η κρατική παρέμβαση για την αντιμετώπιση της βαθιάς ύφεσης και της εκτεταμένης

ανεργίας δεν μπορεί η Ελλάδα να εναποθέσει τις ελπίδες για την ανόρθωση της οικονομίας της στην ανεμπόδιστη δράση των δυνάμεων της αγοράς. Δεν μπορεί η ελληνική κυβέρνηση να χρησιμοποιεί ακόμα τη μείωση των μισθών και τη δραστική περιογή των κοινωνικών δαπανών, ως βασικά όπλα, για την καταπολέμηση του πληθωρισμού και των ελλειμμάτων.

Η ίδια η διεθνής πραγματικότητα έχει πλήρως ακυρώσει τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και πρακτικές, που παρουσιάστηκαν στη δεκαετία του '80, ως πανάκεια για την επίλυση όλων των προβλημάτων.

Όλες πλέον οι κυβερνήσεις, πλην της ελληνικής, γνωρίζουν ότι το βαρύ τίμημα της νομισματικής σταθερότητας και της δημοσιονομικής πειθαρχίας υπήρξε η υψηλή ανεργία, η εκτεταμένη φτώχεια, η οικονομική στασιμότητα και η παρατεταμένη ύφεση.

Τα όρια ανοχής και αντοχής των εργαζομένων έχουν εξαντληθεί.

Διεκδικούμε την προστασία και την αποκατάσταση της αγοραστικής δύναμης των αποδοχών μας.

Διεκδικούμε ανεκτού επιπέδου υγειονομική περίθαλψη και ουσιαστική αντιμετώπιση του οξύτατου προβλήματος της στέγης.

Διεκδικούμε αύξηση των κοινωνικών δαπανών και τερματισμό της απάνθρωπης πολιτικής συρρίκνωσης των προγραμμάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης.

Διεκδικούμε αποδυνάμωση του κράτους καταστολής και ενίσχυση του κράτους πρόνοιας.

Διεκδικούμε δημόσιες υπηρεσίες σύγχρονες, δημοκρατικές, αποτελεσματικές, λειτουργικά ανεξάρτητες.

Διεκδικούμε τέλος εκδημοκρατισμό των εργασιακών σχέσεων, αποκατάσταση και διεύρυνση των δημοκρατικών μας δικαιωμάτων και των συνδικαλιστικών μας ελευθεριών.

Η αποδοτικότητα είναι συνάρτηση της διοικητικής οργάνωσης και λειτουργίας, των συνθηκών εργασίας και του ύψους των αμοιβών. Αναβαθμισμένες υπηρεσίες με εξαθλιωμένους και παραγκωνισμένους τους υπαλλήλους δεν πρόκειται να υπάρξουν.

Όπως γενικότερα δεν πρόκειται να υπάρξει σταθεροποίηση και ανάκαμψη της οικονομίας με τους εργαζόμενους στο περιθώριο και με το συνδικαλιστικό κίνημα στο γύψο.

Η κυβέρνηση δεν μπορεί πλέον να πείσει ούτε για την αναγκαιότητα, ούτε για την αποτελεσματικότητα των επιλογών της.

Η προσπάθειά της να αποδώσει τις αντιδράσεις του συνδικαλιστικού κινήματος σε μικροκομματικές αντιπολιτευτικές σκοπιμότητες είναι και επιζήμια και μάταιη.

Η αγωνιστική στάση των εργαζομένων ήταν και είναι αποκλειστικά και μόνο απόρροια της οξύτητας των προβλημάτων και των πολιτικών επιλογών που τα προκαλούν.

*Η απερχόμενη
διοίκηση της ΑΔΕΔΥ
και το προεδρείο του
συνεδρίου.*

*Οικουμενική
κινητοποίηση
των εργαζομένων*

Η ΑΔΕΔΥ με συνέπεια αντιτάχθηκε πάντα και αντιτάσσεται σε αδιέξοδες πολιτικές - μονόπλευρης λιτότητας και γενικότερα σε πολιτικές που συντηρούν και αναπαράγουν νοσηρά και εκφυλιστικά πολιτικοκοινωνικά φαινόμενα.

Η δημιουργική πορεία προς τον 21ο αιώνα προϋποθέτει στόχους, πρόγραμμα και στρατηγική. Προϋποθέτει την ενεργό συμμετοχή όλων, την ανατροπή της μοιρολατρίας, την αναγέννηση της θέλησης και της ελπίδας.

Κυρίες και κύριοι,

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι,

Το 27ο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ συνέπεσε με το σχηματισμό της οικουμενικής κυβέρνησης.

Το 28ο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ συμπίπτει με την ανάγκη της οικουμενικής κινητοποίησης των εργαζομένων για την περιφρούρηση των δημοκρατικών τους δικαιωμάτων, των κοινωνικών τους κατακτήσεων και των οικονομικών τους συμφερόντων.

Η κοινωνική δικαιοσύνη όχι μόνο δεν συνιστά εμπόδιο στην οικονομική ανάπτυξη, αλλά αντίθετα αποτελεί αναγκαία προϋπόθεσή της.

Φίλες και φίλοι,

Κατά τον Σαίξπηρ, ο κόσμος είναι μια σκηνή. Σ' αυτή τη σκηνή οι εργαζόμενοι είμαστε αποφασισμένοι να διεκδικήσουμε και να κατακτήσουμε το ρόλο, που μας ανήκει».

*Μια ακόμη άποψη
του προεδρείου
του συνεδρίου.*

Ο απολογισμός της απερχόμενης διοίκησης

*Διοικητικός
απολογισμός*

Ο απολογισμός της απερχόμενης διοίκησης αναπτύχθηκε από τον αναπληρωτή γενικό γραμματέα **Ζήση Καπούλα** και είχε ως εξής:

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μετά από μία τριετία έντονων αγώνων και πολύμορφων κινητοποιήσεων του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος, η απερχόμενη διοίκηση καταθέτει στο 28ο συνέδριο τον απολογισμό της. Με ειλικρίνεια και υπευθυνότητα καταγράφονται τα γεγονότα, οι εκτιμήσεις και η αξιολόγησή τους, ο τρόπος τελικά που διαχειρίστηκε αυτά τα δύσκολα χρόνια τα δημοσιοϋπαλληλικά ζητήματα.

Με την κατάθεση του απολογισμού της δουλειάς μας, θα λέγαμε της εντολής, προσπαθούμε ταυτόχρονα να συμβάλουμε σε μια γόνιμη και δημιουργική συζήτηση μέσα στα πλαίσια αυτής της κορυφαίας διαδικασίας. Μιας διαδικασίας που θα κρίνει βέβαια και θα αξιολογήσει το χθες, αλλά θα πρέπει παράλληλα να διαμορφώσει στόχους και θέσεις που θα απαντούν στις σύγχρονες ανάγκες και προκλήσεις.

Με αυτή την έννοια θεωρούμε καθήκον μας να προσεγγίσουμε τα πράγματα με πνεύμα κριτικό, αυτοκριτικό αλλά και δημιουργικό.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι,

*Εσωτερική και
διεθνής
πραγματικότητα*

Η διοίκηση που εκλέχτηκε από το 27ο συνέδριο (Νοέμβριος του 1989) βρέθηκε μπροστά σε μια νέα διεθνή και εσωτερική πραγματικότητα.

Οι διεθνείς εξελίξεις και οι παγκόσμιες ανακατατάξεις που αυτές προκάλεσαν δεν ήταν δυνατό να μην επηρεάσουν και το συνδικαλιστικό κίνημα.

Οι ριζικές αλλαγές που συνέβησαν – θα λέγαμε σεισμικές ανακατατάξεις – στην Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη μετέβαλαν και τον πολιτικό και τον οικονομικό χάρτη της Ευρώπης, άλλαξαν άρδην το διεθνές περιβάλλον και την πολιτική ατμόσφαιρα.

Η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, ο διαμελισμός της Γιουγκοσλαβίας, η έξαρση του εθνικισμού, έβαλαν έντονα τη σφραγίδα τους στις εξελίξεις αυτής της περιόδου. Ο σκληρός και απάνθρωπος πόλεμος που για δύο χρόνια μένεται στην πρώην Γιουγκοσλαβία, οι παρεμβάσεις των μεγάλων δυνάμεων για τη δημιουργία νέων σφαιρών επιρροής στην περιοχή, δημιουργούν σοβαρούς κινδύνους για όλους τους λαούς της περιοχής, αλλά και για τη χώρα μας.

Οι νεοσυντηρητικές δυνάμεις και το πολυεθνικό κεφάλαιο προσπαθούν να αξιοποιήσουν προς όφελός τους τα νέα δεδομένα και επιβάλλουν επιλογές σε βάρος των συμφερόντων και των δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Τα κοινωνικά προβλήματα οξύνονται, η ανεργία και η φτώχεια παίρνουν σοβαρές διαστάσεις, ενώ ταυτόχρονα η ξеноφοβία και ο ρατσισμός βρίσκονται σε νέα έξαρση.

«...Η ευρωπαϊκή ενοποίηση γίνεται κύρια με τους όρους που θέλουν οι συντηρητικές δυνάμεις και το κεφάλαιο...»

«...Αυτό το μοντέλο δεν ενδιαφέρεται για την απασχόληση...»

Η ευρωπαϊκή ενοποίηση γίνεται κύρια με τους όρους που θέλουν οι συντηρητικές δυνάμεις και το κεφάλαιο. Τα κοινωνικά προβλήματα οξύνονται, οι νομισματικές συγκρούσεις παίρνουν χαρακτήρα πραγματικού οικονομικού πολέμου, η κοινωνική και οικονομική συνοχή καθυστερεί επικίνδυνα.

Στα δεκατέσσερα εκατομμύρια έχουν φθάσει σήμερα οι άνεργοι της Ευρώπης, και ο αριθμός τους αυξάνει κατά ένα εκατομμύριο το χρόνο. Ανεργία που πλήττει ιδιαίτερα τους νέους και τις γυναίκες.

Η αρνητική εξέλιξη στο ζήτημα της απασχόλησης, στις συνθήκες εργασίας, στις δαπάνες που διατίθενται για την υγεία, παιδεία και πρόνοια είναι αποτέλεσμα του μονεταρισμού και των δυνάμεων της «ελεύθερης αγοράς». Αυτό το μοντέλο δεν ενδιαφέρεται για την απασχόληση. Παρά τα σταθεροποιητικά προγράμματα και τις υποσχέσεις ανάπτυξης, η οποία θα είχε σαν αποτέλεσμα τη μείωση της ανεργίας, σήμερα βρίσκεται στο 10% περίπου και συνεχώς ανεβαίνει.

Η οικονομική και κοινωνική συνοχή υποχωρεί, τίθεται σε δεύτερη μοίρα μπροστά στις προτεραιότητες και τα συμφέροντα των πολυεθνικών, του μεγάλου κεφαλαίου.

Ο «κοινοτικός χάρτης των θεμελιωδών κοινωνικών δικαιωμάτων των εργαζομένων» που ενέκριναν οι αρχηγοί κρατών και Κυβερνήσεων, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο των χωρών -μελών της ΕΟΚ στη Σύνοδο του Στρασβούργου στις 8 και 9 Δεκεμβρίου 1989 με εξαίρεση τη Βρετανή Πρωθυπουργό Θάτσερ, αν και δεν ανταποκρινόταν στις προτάσεις και απαιτήσεις των εργαζομένων, θεωρήθηκε από το συνδικαλιστικό κίνημα ότι ήταν ένα βήμα προόδου. Και αυτό γιατί θα μπορούσε να συμβάλει στην έναρξη επεξεργασίας πολιτικών, ώστε η «κοινωνική διάσταση» της κοινότητας να αποκτήσει την ίδια πρακτική σημασία που έχουν και οι οικονομικές πλευρές της οικοδόμησης της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Οι εξελίξεις στην Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη έδωσαν τη χρυσή ευκαιρία στα οργανωμένα επιχειρηματικά συμφέροντα και στις νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις να επιβάλλουν τις απόψεις τους και να υποχωρήσει αυτή η εξέλιξη.

Το 90% των προβλεπόμενων σχετικών νομοθετικών μέτρων για την ενιαία αγορά ήδη έχουν εγκριθεί. Αντίθετα για τα κοινωνικά δικαιώματα και τις συνθήκες εργασίας δεν έχει υλοποιηθεί παρά μόνο το 10%. Και αυτό το 10% αφορά κύρια οδηγίες για την υγιεινή και ασφάλεια των εργαζομένων.

Η εξέλιξη αυτή προδίδει βέβαια και μια αδυναμία του συνδικαλιστικού κινήματος να παρέμβει δυναμικά στο κοινοτικό επίπεδο, αφού παραμένει καθηλωμένο σε εθνικό επίπεδο. Ενώ το κεφάλαιο είναι οργανωμένο σε υπερεθνικό επίπεδο και προωθεί τις θέσεις του.

Η συμφωνία του Μάαστριχτ έδωσε μεγάλη έμφαση στη Νομισματική Ένωση και όχι στην οικονομική και κοινωνική ένωση και συνοχή.

Η ενίσχυση της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής αποτελεί αναγκαίο όρο και συνθήκη για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Οι εξελίξεις αυτές επιβάλλουν στο συνδικαλιστικό κίνημα να συνδεθεί παραπέρα με το ευρωπαϊκό για το συντονισμό και την κοινή δράση στα κοινοτικά όργανα και σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Οι εξελίξεις
στο εσωτερικό
επίπεδο

Η άνοδος στην εξουσία της Ν.Δ. σήμανε την έναρξη εφαρμογής ενός νεοφιλελεύθερου προγράμματος. Τα οξυμένα προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα μας οξύνονται παραπέρα. Δημιουργούνται πλέον και νέα. Από την πρώτη στιγμή άρχισε το σάρωμα

βασικών κοινωνικών δικαιωμάτων, το χτύπημα συλλογικών και δημοκρατικών ελευθεριών, οι αποκρατικοποιήσεις, η διάλυση δημοσίων υπηρεσιών, η υποβάθμιση των κοινωνικών υπηρεσιών, η ανακατανομή του πλούτου υπέρ των μεγάλων συμφερόντων. Ο αυταρχισμός, η βία και η καταστολή συνόδεψαν αυτή τη βαθειά ταξική κοινωνικοοικονομική πολιτική για να επιβληθεί. Χιλιάδες θέσεις εργασίας χάθηκαν στο όνομα του «εκσυγχρονισμού» και των ιδιωτικοποιήσεων.

Η αγοραστική δύναμη των αποδοχών μειώθηκε κατά 30-35%.

Παρά τα σκληρά μέτρα, η χώρα βρίσκεται στη δίνη μιας πολύμορφης, παρατεταμένης και βαθειάς οικονομικής κρίσης. Από την κρίση αυτή κερδισμένο βγαίνει το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, ο παρασιτισμός και η παραοικονομία.

Η διεθνής θέση της χώρας επιδεινώνεται και υποβαθμίζεται.

Στο χώρο της δημόσιας διοίκησης, η επίθεση ήταν πρωτοφανής σε όλα τα επίπεδα. Στο εισόδημα, σε διώξεις, απολύσεις, σε βασικά δικαιώματά τους. Μια πρωτόγνωρη εκστρατεία καταστροφάντησης του συνδικαλιστικού κινήματος και των εργαζομένων στις δημόσιες υπηρεσίες συνόδεψε αυτή την πολιτική. Θά 'λεγε κανείς ότι συνειδητά προώθησε εκβαρβαρισμό των κοινωνικών σχέσεων.

Η «εκσυγχρονιστική» της πρόταση για τη δημόσια διοίκηση εξαντλήθηκε στην επαναφορά αναχρονιστικών θεσμών, στην κομματική άλωση της κρατικής μηχανής, στις διώξεις «αντιπάλων» και στις κομματικές μετατάξεις και μεταθέσεις, στο ρουσφέτι.

Η κυβέρνηση με πρόσχημα την αποκομματικοποίηση προχώρησε στη δική της κομματικοποίηση. Η ιστορία που θέλει τη δημόσια διοίκηση σαν λάφυρο του κάθε φορά κυβερνητικού κόμματος συνεχίζεται.

Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι με την υλοποίηση του προγράμματος σύγκλισης η κυβέρνηση φιλοδοξεί να φέρει την ελληνική κοινωνία 30 τουλάχιστον χρόνια πίσω δηλαδή στη «χρυσή εποχή του ελληνικού καπιταλισμού».

*Η δράση
της ΑΔΕΔΥ*

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι,

Μέσα σε αυτό το έντονα αρνητικό κλίμα που συνοπτικά σκιαγραφήσαμε, υποχρεωθήκαμε να δράσουμε.

Η ΑΔΕΔΥ στο διάστημα αυτών των τριών ετών πραγματοποίησε σειρά αγωνιστικών κινητοποιήσεων και πρωτοβουλιών. Πολλές από αυτές έγιναν σε συνεργασία με τη ΓΣΕΕ καθώς και με άλλους κοινωνικούς φορείς.

Αιχμή των αιτημάτων:

- Η απόκρουση της επίθεσης σε θεμελιώδη κοινωνικά δικαιώματα και στις συνδικαλιστικές ελευθερίες.
- Η υπεράσπιση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων.
- Η απόκρουση της διάλυσης των δημοσίων υπηρεσιών, των αποκρατικοποιήσεων και των απολύσεων.
- Η μη προώθηση αναχρονιστικών θεσμών στο χώρο της δημόσιας διοίκησης.
- Ο σεβασμός των εργαζομένων στο δημόσιο.

Στον τομέα των
οικονομικών
διεκδικήσεων

- Η προώθηση της ειρήνης.
- Η προώθηση της δημοκρατίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Συγκεκριμένα:

Η ΑΔΕΔΥ προσπάθησε να οργανώσει την αντίσταση των εργαζομένων στη δραματική υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου των μισθωτών και των συνταξιούχων, στην επιδείνωση της κακής οικονομικής κατάστασης της χώρας, στην εκποίηση της δημόσιας περιουσίας και στις ιδιωτικοποιήσεις που αποδιαρθρώνουν τον παραγωγικό ιστό της χώρας και οδηγούν ολόκληρους παραγωγικούς κλάδους και γεωγραφικές περιοχές σε αφανισμό.

Η ΑΔΕΔΥ και σε συντονισμό με άλλες οργανώσεις (ΓΣΕΕ κ.λπ.) αντιστάθηκε στη βίαιη νεοσυντηρητική αναδιάρθρωση της χώρας, πρόβαλλε αιτήματα και στόχους που συνιστούν μια άλλη πορεία ανάπτυξης της χώρας.

Στον τομέα
της δημόσιας
διοίκησης

Η ΑΔΕΔΥ επανειλημμένα επισήμανε τα σοβαρά χρόνια λειτουργικά και οργανωτικά προβλήματα της δημόσιας διοίκησης και πάλεψε για την υπέρβασή τους.

Προσπάθησε να αναδείξει ότι καμμία μεταρρυθμιστική προσπάθεια δεν πρόκειται να στεφθεί με επιτυχία αν δεν ανατραπούν τα χαρακτηριστικά του συγκεντρωτισμού, του ρουσφετιού, της κομματικής εξάρτησης από την εκτελεστική εξουσία.

Η ΑΔΕΔΥ με βάση και τις κατευθυντήριες γραμμές του 27ου συνεδρίου επικέντρωσε την προσπάθειά της σε αυτή την κατεύθυνση.

Αντιστάθηκε στα μέτρα που δεν οδηγούν στην υπέρβαση της διοικητικής κρίσης, αλλά στην ενίσχυση και αναπαραγωγή των προβλημάτων.

Στην περίοδο της οικουμενικής κυβέρνησης μετά από αγωνιστικές και συντονισμένες παρεμβάσεις αποτρέψαμε τις σχεδιαζόμενες απολύσεις εκτάκτων και τις αυθαίρετες μετατάξεις. Συγκροτήθηκαν επιτροπές με τη συμμετοχή του συνδικαλιστικού κινήματος για τη μελέτη των θεμάτων, ψηφίστηκε το άρθρο 34 του Ν. 1876/90 με βάση το οποίο θα εκδίδονταν μέσα σε ένα εξάμηνο Π.Δ. για την καθιέρωση συστήματος μορίων στις μεταθέσεις.

Το συνδικαλιστικό κίνημα αντιστάθηκε στις νομοθετικές πρωτοβουλίες της κυβέρνησης που επανέφερε ξεπερασμένους, δοκιμασμένους και αναχρονιστικούς θεσμούς. Στην ενίσχυση του αυταρχικού μοντέλου διοίκησης και τη συρρίκνωση των δικαιωμάτων, στην ανασφάλεια και την τυφλή υπακοή των εργαζομένων που βαφτίστηκαν από την κυβέρνηση εκσυγχρονισμός.

Αντιστάθηκε στο κύμα των διώξεων μέσω των αυθαιρεσιών στις υπηρεσιακές μεταβολές.

Οι αγώνες μας για την απόκρουση αυτής της πολιτικής δεν ήταν εύκολοι. Υπήρξαν και δυσκολίες αλλά παρουσιάστηκαν και σοβαρές αδυναμίες. Παρ' όλα αυτά πάρθηκαν σημαντικές αποφάσεις. Μπορέσαμε σε ένα βαθμό να αποτρέψουμε απόπειρες απολύσεων μέσα από τη διάλυση υπηρεσιών και αυθαίρετων κομματικών μετατάξεων. Η υιοθέτηση έστω ενός συστήματος μορίων για τις μεταθέσεις υπήρξε αποτέλεσμα της μακρόχρονης πάλης του κινήματος.

Με την ευκαιρία όμως αυτού του απολογισμού πρέπει να εκφράσουμε την έντονη

Στον τομέα του ασφαλιστικού - συνταξιοδοτικού

ανησυχία μας γιατί τα σχέδια της κυβέρνησης σε βάρος των δημοσίων υπαλλήλων δεν έχουν τελειώσει. Το σ.κ. πρέπει να προετοιμαστεί να δώσει νέους αγώνες για να αποκορώσει τη νέα επίθεση που έρχεται, να ακυρώσει στην πράξη την εφαρμογή του νόμου του κ. Κούβελα.

Στο 27ο συνέδριό μας απασχόλησε η ασφαλιστική και συνταξιοδοτική κατάσταση των εργαζομένων στο Δημόσιο. Από όλες τις πλευρές διαπιστώθηκε ότι η πορεία των παροχών ήταν φθίνουσα και δεν κάλυπτε τις βασικές ανάγκες των μισθωτών και των συνταξιούχων. Δηλαδή των συντάξεων, του εφάπαξ, της απόδοσης των επικουρικών ταμείων, της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Συμφωνήθηκε ένα πλαίσιο αρχών και θέσεων. Διαμορφώθηκαν επίσης οι άμεσοι διεκδικητικοί στόχοι.

Βρεθήκαμε όμως μπροστά σε ένα νέο σκηνικό, στο ξεδίπλωμα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Μιας πολιτικής που αιφνιδίασε πολλούς, αφού από την πρώτη στιγμή έθεσε υπό αμφισβήτηση βασικά και θεμελιώδη κοινωνικά δικαιώματα.

Οι δημόσιοι υπάλληλοι βρέθηκαν στο στόχαστρο αυτών των επιλογών. Μέσα σε μια περίοδο άγριας λιτότητας και καθημερινής συρρίκνωσης της αγοραστικής δύναμης των μισθών, τους επιβλήθηκαν νέα βάρη με το πρόσημα της επιβίωσης και του «εκσυγχρονισμού» του ασφαλιστικού και συνταξιοδοτικού συστήματος. Καταργήθηκαν στοιχειώδη κοινωνικά δικαιώματα τα οποία με αγώνες είχαν κατακτηθεί. Το συνταξιοδοτικό καθεστώς των δημοσίων υπαλλήλων άλλαξε άρδην αφού συνδέθηκε με όρια ηλικίας, επιβλήθηκαν εισφορές για την κύρια σύνταξη, άλλαξε ο τρόπος υπολογισμού της σύνταξης. Κύριοι στόχοι αυτών των επιλογών: η μείωση των συντάξεων και του διαθέσιμου εισοδήματος, η επιβολή εξοντωτικών ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, η κάλυψη των ελλειμμάτων του προϋπολογισμού, η διάλυση των επικουρικών ταμείων, η αποδυνάμωση τελικά του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος προς όφελος των ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιριών.

Η κυβέρνηση υποκριτικά επικαλέστηκε γενικούς ασφαλιστικούς κανόνες και αρχές για να δικαιολογήσει τις ιδιαίτερα επαχθείς ρυθμίσεις για τους δημοσίους υπαλλήλους.

Όμως όπου αυτές οι γενικές αρχές επέβαλαν και ανάληψη μεριδίων ευθύνης και από τον εργοδότη (Δημόσιο) δεν την ανέλαβε. Αυτό είναι που μας επιτρέπει να υποστηρίξουμε ότι η πολιτική υποκρισία και η παραπληροφόρηση σε σχέση με τους δημοσίους υπάλληλους περίσσεψε, έλλειψε και η στοιχειώδης πολιτική ειλικρίνεια και σοβαρότητα.

Η ΑΔΕΔΥ αντιστάθηκε με πολύμορφους αγώνες στην αναίρεση βασικότερων θεμελιωδών κοινωνικοασφαλιστικών δικαιωμάτων μας, στη θεσμοθέτηση σειράς σκληρών μέτρων που όχι μόνο δεν δίνουν λύσεις στα προβλήματα της Κοινωνικής Ασφάλισης, αλλά αντίθετα τα οξύνουν.

Η ΑΔΕΔΥ προσπάθησε να οργανώσει την αντίσταση των εργαζομένων στο Δημόσιο και πάνω στην κυβερνητική ιδεολογική εκστρατεία η οποία πατώντας πάνω σε υπαρκτά προβλήματα του ασφαλιστικού - συνταξιοδοτικού συστήματος επιχειρήσει να δημιουργήσει κλίμα γενικής ανασφάλειας και πανικού ώστε να προωθήσει πιο εύκολα τις επιλογές της.

Το συνδικαλιστικό κίνημα θα συνεχίσει τον αγώνα του για να καταγραφθούν αυτές οι κοινωνικά άδικες ρυθμίσεις.

*Υγεία -
υγειονομική
περίθαλψη -
κοινωνική πρόνοια*

Αναδείξαμε τα προβλήματα και απαιτήσαμε την επίλυσή τους. Η αναβάθμιση των υπηρεσιών αυτών βασικός και αδιαπραγμάτευτος στόχος. Η κυβέρνηση εμμένοντας στις βασικές της επιλογές, όχι μόνο αρνήθηκε μια τέτοια κατεύθυνση, αλλά προχώρησε στην παραπέρα συρρίκνωση των κοινωνικών δαπανών με πρόσχημα τη μείωση των ελλειμμάτων. Όμως βασικός στόχος αυτής της πολιτικής ήταν και είναι η εκχώρηση στο κεφάλαιο μέσα από την υποβάθμισή τους και των κοινωνικών υπηρεσιών. Σε αυτή την κατεύθυνση κινήθηκαν τα μέτρα που πήρε η κυβέρνηση για το ΕΣΥ, την παιδεία, υγειονομική περίθαλψη, κοινωνική πρόνοια.

Ανοιχτό ακόμη μένει και το θέμα των ανθυγιεινών και επικίνδυνων επαγγελματιών στο Δημόσιο. Η κυβέρνηση όχι μόνο αδιαφόρησε, αλλά προκλητικά αρνήθηκε να τα συζητήσει έστω. Η λυσσαλέα επίθεσή της τόσο στη δημόσια υπηρεσία, όσο και στον δημόσιο υπάλληλο δεν της επέτρεψε να αντιληφθεί ότι ανθυγιεινές και επικίνδυνες εργασίες και χώροι, υπάρχουν και στο δημόσιο και κατά συνέπεια πρέπει να ληφθούν μέτρα.

Η κυβέρνηση στα πλαίσια της πολιτικής της μονόπλευρης λιτότητας προσπάθησε να αντιμετωπίσει τους δίκαιους αγώνες των εργαζομένων με αυταρχικά μέτρα.

Η προσφυγή στα Δικαστήρια η ποινικοποίηση των αγώνων, η πολιτική επιστράτευση αποτέλεσε πάγια πρακτική της κυβέρνησης.

Για πρώτη φορά στην ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος κηρύχτηκαν παράνομες απεργίες που είχαν κηρύξει ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ.

Οι παρεμβάσεις όμως της κυβέρνησης δεν περιορίστηκαν στην αυταρχική αντιμετώπιση των αγώνων.

Προχώρησε στην ψήφιση του Ν. 1915/90 και 2085/92 για τον περιορισμό των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο κατάργησε ουσιαστικά τις συνδικαλιστικές άδειες αποκαλύπτοντας την αντίληψή της όχι μόνο για τους αγώνες, αλλά και για την ίδια την ύπαρξη και δράση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Είναι φανερό ότι στα πλαίσια αυτής της πολιτικής που έχει σαν στόχο την καθυπόταξη και τη διάλυση του συνδικαλιστικού κινήματος τα βασικά αιτήματα της ΑΔΕΔΥ για την επικύρωση της 151 και 154 ΔΣΕ συνάντησαν την αρνητική στάση της κυβέρνησης.

Η κυβέρνηση αρνήθηκε ακόμη και το στοιχειώδη διάλογο με το συνδικαλιστικό κίνημα περιφρονώντας ακόμη και βασικούς κανόνες μιας δημοκρατικής κοινωνίας.

***Οι αγωνιστικές
κινητοποιήσεις***

Κατά χρονολογική σειρά οι κινητοποιήσεις μας ήταν οι εξής:

- 8-2-1990 3ωρη στάση στο Λεκανοπέδιο Αττικής και με αιτήματα: εισόδημα, μετατάξεις, απολύσεις εργαζομένων με σύμβαση ορισμένου χρόνου. Συγκέντρωση - πορεία.
- 22-5-1990 24ωρη απεργιακή κινητοποίηση και με αιτήματα: θεσμικά - οικονομικά. Συγκέντρωση - πορεία.
- 6-6-1990 24ωρη πανυπαλληλική - πανεργατική απεργία και με αιτήματα: οικονομικά και θεσμικά. Συγκέντρωση - πορεία στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις.

11-7-1990	24ωρη απεργία πανυπαλληλική - πανεργατική, αιτήματα: ρυθμίσεις του αναπτυξιακού, δημόσια διοίκηση, ασφαλιστικά. Συγκέντρωση - πορεία.
13/14-11-1990	48ωρη πανυπαλληλική - πανεργατική απεργία, αίτημα: ασφαλιστικό Ν/Σ (Ν. 1902). Συγκέντρωση - πορεία.
19/20-11-1990	48ωρη πανυπαλληλική - πανεργατική απεργία: ασφαλιστικό. Συγκέντρωση - πορεία.
26/27-11-1990	48ωρη πανυπαλληλική - πανεργατική με αιτήματα: ασφαλιστικό. Συγκέντρωση - πορεία.
6-12-1990	24ωρη πανυπαλληλική - πανεργατική με αιτήματα: αντιαπεργιακός νόμος (1915) - εισοδηματική πολιτική. Συγκέντρωση - πορεία.
7-11-1991	4ωρη στάση εργασίας και με αιτήματα: εισοδηματική πολιτική.
17-12-1991	24ωρη πανυπαλληλική - πανεργατική απεργία: εισοδηματική πολιτική. Συγκέντρωση - πορεία.
28-5-1992	3ωρη στάση εργασίας με αίτημα: ασφαλιστικό - πόρισμα Φακιολά. Συγκέντρωση - πορεία.
3-6-1992	3ωρη στάση εργασίας με αίτημα: ασφαλιστικό.
3-9-1992	24ωρη πανυπαλληλική - πανεργατική απεργία με αίτημα: ασφαλιστικό (Ν. 2084). Συγκέντρωση - πορεία.
9/10-9-1992	48ωρη πανυπαλληλική - πανεργατική απεργία με αίτημα: ασφαλιστικό.
17-9-1992	24ωρη πανυπαλληλική - πανεργατική απεργία με αιτήματα: ασφαλιστικό, Νομοσχέδιο για δημόσια διοίκηση.
24-9-1992	24ωρη απεργία Δ.Υ. με αίτημα: Νομοσχέδιο για τη δημόσια διοίκηση (Ν. 2085).

Παράλληλα, πέραν των πιο πάνω αγωνιστικών κινητοποιήσεων, αξιοποιήθηκαν και άλλες μορφές αγώνα, αλλά και αναπτύχθηκαν μια σειρά πρωτοβουλίες σε συντονισμό με άλλους φορείς.

Έτσι: Στα πλαίσια των οικονομικών μας δυνατοτήτων προσπαθήσαμε με ενημερωτικό υλικό, SPOTS σε ραδιοφωνικούς σταθμούς, να απαντήσουμε στην ιδεολογική εκστρατεία της κυβερνητικής προπαγάνδας, στην αποκάλυψη του χαρακτήρα και των στόχων της.

Οι πρωτοβουλίες που αναλήφθηκαν σε συνεργασία με άλλους κοινωνικούς φορείς υπήρξαν αρκετά επιτυχημένες και έδωσαν πολλά μηνύματα στην κυβέρνηση. Τέτοιες κινητοποιήσεις έγιναν το καλοκαίρι του 1990 στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις. Επίσης το περασμένο καλοκαίρι η παναττική επιτροπή που συγκροτήθηκε από τη ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, ΚΕΔΚΕ, ΓΣΕΒΕ πήρε πολλές πρωτοβουλίες, οργάνωσε συλλαλητήρια στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις, στήριξε τον αγώνα των απολυμένων της ΕΑΣ και των άλλων επιχειρήσεων.

Η μαζική συμμετοχή των εργαζομένων στις κινητοποιήσεις του καλοκαιριού κατάφερε αποφασιστικό πλήγμα στην αντικοινωνική και αδιέξοδη πολιτική της κυβέρνησης.

Πραγματοποιήθηκαν επίσης σε πολλές πόλεις συλλαλητήρια, για την επιτυχία των οποίων η συμβολή των Νομαρχιακών μας Τμημάτων ήταν σημαντική.

Συμπεράσματα από
τις κινητοποιήσεις

Κλιμάκια της Ε.Ε. επίσης επισκέφθηκαν πολλούς νομούς για ενημέρωση των συναδέλφων και για την καλύτερη προετοιμασία των αγώνων.

Χωρίς να υποτιμούμε τη σημαντική συμβολή των αγώνων μας, έχουμε τη γνώμη ότι εποικοδομητική και χρήσιμη θα ήταν μια προσπάθεια καταγραφής και ορισμένων βασικών λόγων που δυσκόλεψαν τις κινητοποιήσεις και τις πρωτοβουλίες μας, αλλά και των αδυναμιών που παρουσιάσαμε σε αυτές.

Έτσι: Η κυβερνητική προπαγάνδα μέσα από τα ΜΜΕ, η αξιοποίηση του γενικότερου διεθνούς κλίματος, η προβολή των υπαρκτών προβλημάτων της οικονομίας ως άλλοθι για τη λήψη αντιλαϊκών μέτρων δημιούργησε ένα κλίμα – έστω προσωρινό – επηρεασμού στους εργαζόμενους για «ορθό» και «μονόδρομο» της πολιτικής της. Το κίνημα δεν κατόρθωσε πάντα και έγκαιρα να ανατρέψει αυτό το κλίμα. Ο ανταρτισμός και το κλίμα φοβίας, η πολιτική του διαίρει και βασίλευε, οι οικονομικές δυσκολίες που αντιμετώπιζον οι εργαζόμενοι ήταν ανασταλτικός παράγοντας για τη μαζική συμμετοχή στις κινητοποιήσεις. Η άποψη ότι η δυσσαρέσκεια στην κυβερνητική πολιτική μετατρέπεται αυτόματα και σε διάθεση για συμμετοχή σε αγώνες, αποδεικνύεται ότι δεν είναι θέση απόλυτη.

Οι πιο πάνω αντικειμενικές συνθήκες συνθέτουν ένα περιβάλλον που δεν πάροηκε όπως έπρεπε υπόψη στο σχεδιασμό των κινητοποιήσεων. Οι συνδικαλιστικές επιλογές δεν ήσαν πάντα οι καταλληλότερες για την αντιμετώπιση των προβλημάτων.

Εκφράστηκαν συγκεκριμένες αδυναμίες στη δράση μας όπως:

- Η αδυναμία του συνδικαλιστικού κινήματος να αρθρώσει αυτόνομο λόγο, να ερμηνεύσει και να αναλύσει τη σημερινή συγκυρία και κοινωνική πραγματικότητα. Η αδυναμία να επεξεργαστεί και να προβάλλει συγκεκριμένες και εξειδικευμένες (κατά το δυνατόν) θέσεις που και καλύτερα θα συσπείρωναν τους εργαζόμενους και στην κυβερνητική προπαγάνδα θα απαντούσαν.
- Ο κομματισμός και η έντονη παραταξιοποίηση που δεν προωθούν την ενότητα και τη συλλογική δράση.
- Οι συνδικαλιστικές επιλογές δεν ήταν πάντα οι καταλληλότερες για την αντιμετώπιση των προβλημάτων. Εξαντλήθηκε το συνδικαλιστικό κίνημα σε πολλές περιπτώσεις σε κλαδικές κινητοποιήσεις τη στιγμή που ήταν απαραίτητοι οι γενικοί αγώνες. Η δημιουργική σχέση και ισορροπία δεν έχει κατακτηθεί ακόμη.
- Το συνδικαλιστικό κίνημα δεν ασχολήθηκε με ζητήματα διευρέυσης των αντιλήψεων, διαθέσεων και προτεραιοτήτων των εργαζομένων στις σημερινές συνθήκες.
- Οι παρεμβάσεις σε μερικές περιπτώσεις δεν ήταν καλά μελετημένες και σχεδιασμένες.
- Το συνδικαλιστικό κίνημα δεν ασχολήθηκε με τη σημασία και την επίδραση των μέσων ενημέρωσης στη διαμόρφωση της κοινής γνώμης, της συμπεριφοράς και των αντιλήψεων. Η τηλεόραση, ειδικά, αποτελεί σήμερα, για την πλειοψηφία των πολιτών, την κυριότερη πηγή ειδήσεων. Ελάχιστοι είναι αυτοί που δεν αντλούν κάποια πληροφορία ή που δεν διαμορφώνουν κάποια γνώμη μέσα από τα μέσα ενημέρωσης. Ακριβώς για το σκοπό αυτό δαπανούνται τεράστια ποσά. Τα μέσα ενημέρωσης καθορίζουν τις προτεραιότητες και κατευθύνουν την προσοχή σε

<i>Διεθνείς σχέσεις</i>	διάφορα θέματα και προβλήματα και εκπέμπουν ανάλογα μηνύματα. Η κυβέρνηση αξιοποίησε στο έπακρο αυτό το τεράστιο όπλο που έχει στη διάθεσή της με στόχο να εξασθενήσει το σ.κ., να απορρίψει την αξία της συλλογικής δράσης, της ενότητας, της αλληλεγγύης των εργαζομένων. Η απερχόμενη διοίκηση στη βάση των κατευθύνσεων του προηγούμενου συνεδρίου μας κατέβαλε προσπάθειες για την ανάπτυξη και καλλιέργεια σχέσεων με οργανώσεις άλλων χωρών, με τις διεθνείς συνδικαλιστικές οργανώσεις. Η ΑΔΕΔΥ προσπάθησε να δραστηριοποιηθεί προς κάθε κατεύθυνση. Είναι φανερό ότι στην κατεύθυνση υλοποίησης αυτών των κατευθυντηρίων γραμμών μας αντιμετωπίζουμε δυσκολίες. Δυσκολίες που είχαν να κάνουν με την υποδομή μας με τα οικονομικά μας. Οι σχέσεις μας με την P.S.I. και την Ευρωπαϊκή Επιτροπή (CSESP) σημείωσαν παραπέρα ανάπτυξη στην περίοδο που εξετάζουμε. Προσπαθήσαμε να παρακολουθήσουμε πιο συστηματικά τις δραστηριότητες της Διεθνούς και της Επιτροπής με στόχο να συμβάλλουμε στη διαμόρφωση των θέσεων και της πολιτικής της. Στην κατεύθυνση αυτή, ιδιαίτερα σημαντική ήταν και η παραπέρα καλλιέργεια διμερών σχέσεων με συνδικαλιστικές οργανώσεις πολλών χωρών και ανεξάρτητα από τις ιδεολογικο-πολιτικές κατευθύνσεις τους. Ο βασικός μας προσανατολισμός ανάπτυξης σχέσεων με όλες τις συνδικαλιστικές οργανώσεις παραμένει σταθερός και μόνιμος. Εξάλλου, η εγγραφή μας στη Συνομοσπονδία των Ευρωπαϊκών Συνδικάτων (CES) που έγινε μετά από δυσκολίες στο 7ο Συνέδριό της το Μάιο του 1991 πρόσθεσε νέα καθήκοντα και υποχρεώσεις στην οργάνωσή μας. Η CES διαμορφώνει πολιτική και παρεμβαίνει στα ζητήματα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς ότι ο ρόλος που μπορεί να παίξει είναι σημαντικός.
<i>Διεθνής Διάσκεψη Εργασίας</i>	Η ΑΔΕΔΥ σήμερα συμμετέχει με ένα μέλος, στην Ε.Ε. της CES, στην Ε.Ε. της PSI, στο Προεδρείο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Δημοσίων Υπηρεσιών. Η εξέλιξη αυτή άνοιξε δρόμους άμεσης και ουσιαστικής ενημέρωσης, συμμετοχής στη λήψη αποφάσεων και αποτελεσματικών παρεμβάσεων στα όργανα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Επιπλέον συμμετέχουμε με ένα μέλος στην Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή (ΟΚΕ) – γνωμοδοτικό όργανο της Κοινότητας – της οποίας ο ρόλος στο συνολικό θεσμικό οικοδόμημα της Κοινότητας είναι αρκετά ουσιαστικός. Η βασικότερη δραστηριότητα της ΔΟΕ που παίρνουμε μέρος είναι η ετήσια Σύνοδος της Διεθνούς Διάσκεψης Εργασίας που γίνεται κάθε Ιούνιο στην έδρα της ΔΟΕ στη Γενεύη. Η ελληνική όπως και όλες οι αντιπροσωπείες είναι τριμερής. Οι τρεις τελευταίες Σύνοδοι της Διεθνούς Διάσκεψης Εργασίας, δηλαδή 77η, 78η και 79η ενέκριναν τις παρακάτω συμβάσεις και συστάσεις:
<i>Συμβάσεις</i>	• 170/90 «για την ασφάλεια κατά την χρησιμοποίηση των χημικών προϊόντων στην εργασία». • 171/90 «για τη νυχτερινή εργασία». • 172/91 «για τους όρους εργασίας στα ξενοδοχεία, εστιατόρια και συναφή καταστήματα».

Συστάσεις	• 173/92 «για την προστασία των εργαζομένων σε περίπτωση αφερεγγυότητας των εργοδοτών τους». • 177/90 «για την ασφάλεια κατά τη χρησιμοποίηση χημικών προϊόντων στην εργασία». • 178/90 «για τη νυχτερινή εργασία». • 179/91 «για τις συνθήκες εργασίας στα ξενοδοχεία, εστιατόρια και παρεμφερή καταστήματα». • 180/92 «για την προστασία των εργαζομένων σε περίπτωση αφερεγγυότητας των εργοδοτών τους».
Ζητήματα ισότητας - Γραμματεία γυναικών	Η ΑΔΕΔΥ εκτιμώντας την ανάγκη ανάπτυξης πρωτοβουλιών και επεξεργασίας θέσεων στο ζήτημα της ισότητας των δύο φύλων και στα προβλήματα της γυναίκας συγκρότησε, το Μάρτιο του 1990 με τη συνεργασία γυναικών - συνδικαλιστριών, γραμματεία γυναικών. Η γραμματεία αυτή στελεχώθηκε κύρια από τις συναδέλφισσες που συμμετείχαν στην πρωτοβουλία για τη σύστασή της. Στο διάστημα που δούλεψε δραστηριοποιήθηκε έντονα και πρόσφερε σημαντικό έργο. Συμμετείχε σε σεμινάρια και συνέδρια διαφόρων γυναικείων οργανώσεων με θέματα σχετικά με την ισότητα των δύο φύλων. Συνδέθηκε με τις γραμματείες γυναικών των συνδικαλιστικών οργανώσεων του ιδιωτικού τομέα (ΓΣΕΕ, ΕΚΑ, ΟΜΕ-ΟΤΕ, ΟΤΟΕ, ΕΚΠ κ.λπ.) καθώς και με το σύνολο των φεμινιστικών οργανώσεων της Ελλάδας. Εκπροσωπείται στην επιτροπή γυναικών της CES και συμμετέχει στις διάφορες δραστηριότητές της. Ακόμη πραγματοποίησε συνέδριο γυναικών Δ.Υ. που σημείωσε επιτυχία μια και συζητήθηκαν για πρώτη φορά με τέτοιο οργανωμένο και συστηματικό τρόπο ζητήματα που έχουν να κάνουν με την ισότητα των δύο φύλων, της μητρότητας, της οικογένειας, τα προβλήματα των γυναικών. Στο συνέδριο κατατέθηκαν ενδιαφέρουσες απόψεις, βγήκαν σημαντικά συμπεράσματα. Η δραστηριότητα σε αυτόν τον τομέα εκτιμούμε ότι όχι μόνο πρέπει να συνεχισθεί αλλά να αναβαθμιστεί με κάθε τρόπο.
Ζητήματα ειρήνης	Η έξαρση συντηρητικών εθνικιστικών κινημάτων, οι τοπικοί πόλεμοι που διεξάγονται με αμείωτη ένταση και η αξιοποίησή τους από τα διεθνή κέντρα του καπιταλισμού για την προώθηση και παγίωση των συμφερόντων τους, δημιούργησαν ένα νέο ανθυγιεινό και επικίνδυνο περιβάλλον στη διεθνή σκηνή που εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους για την ειρήνη και ασφάλεια. Μπροστά σε αυτή την επικίνδυνη κατάσταση η συμβολή του συνδικαλιστικού κινήματος για την ανάπτυξη ενός μαζικού και αγωνιστικού φλειεργητικού κινήματος ήταν απόλυτα αναγκαία και επιβεβλημένη. Δυστυχώς το σ.κ. στο επίπεδο της Κοινότητας δεν μπόρεσε να πάρει τις κατάλληλες πρωτοβουλίες. Η παρουσία του μάλλον αδύναμη και περιορισμένη. Η ΑΔΕΔΥ πιστή στις αρχές και κατευθύνσεις του 27ου συνεδρίου μας και εκτιμώντας

ότι η παρέμβαση του κινήματος στα ζητήματα της ειρήνης αποτελεί πρωταρχικό του καθήκον, προσπάθησε σε συνεργασία και με άλλους φορείς να αναπτύξει πρωτοβουλίες. Πρέπει να ομολογήσουμε όμως ότι τα αποτελέσματα αυτών των προσπαθειών δεν ήταν και ιδιαίτερα ικανοποιητικά.

Πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις και συλλαλητήρια την περίοδο του πολέμου στον Κόλπο.

Συμμετείχαμε και συνδιοργανώσαμε με άλλους κοινωνικούς φορείς και φιλειθρικά κινήματα συγκεντρώσεις για τα ζητήματα της περιοχής μας και για γενικότερα.

Δεν λείψαμε από πρωτοβουλίες για το εθνικό θέμα, το Κυπριακό.

Στο οργανωτικό επίπεδο: πραγματοποιήθηκε και το 2ο συνέδριο της ΚΕΣΟΕ, η οποία δουλεύει πολύ δραστήρια για τα ζητήματα αυτά. Χρειάζεται όμως από την πλευρά όλων μας περισσότερη βοήθεια και συμμετοχή στις δραστηριότητες που αναπτύσσει.

Νομαρχιακά τιμήματα

Καταβλήθηκε τεράστια προσπάθεια για την ίδρυση των Νομαρχιακών Τμημάτων. Οι σχετικές διαδικασίες ξεκίνησαν αμέσως μετά την έγκριση του νέου καταστατικού. Αντιμετωπίσαμε αρκετές δυσκολίες στην προσπάθεια αυτή. Και ήταν βέβαια επόμενο αυτό, γιατί η ίδρυσή τους απαιτούσε μια συντονισμένη προσπάθεια τόσο των ομοσπονδιών όσο και των τοπικών συλλόγων. Νομίζουμε ότι τελικά τα καταφέραμε με τη βοήθεια των συναδέλφων που υπηρετούν στους αντίστοιχους νομούς.

Δεν ολοκληρώθηκαν ακόμη οι διαδικασίες σε αρκετούς νομούς, λειτουργούν με τις προσωρινές Γραμματείες. Ελπίζουμε να προχωρήσουν και αυτοί σύντομα σε διαδικασίες για την εκλογή αιρετών διοικήσεων.

Η μέχρι τώρα εμπειρία μας από αυτή την οργανωτική επιλογή είναι θετική. Οι συνάδελφοι δημόσιοι υπάλληλοι μέρα με τη μέρα αγκαλιάζουν όλο και περισσότερο το νέο θεσμό της οργάνωσής μας στο επίπεδο του νομού και συσπειρώνονται γύρω από αυτό. Πολλά τμήματα συνέβαλλαν στην καλύτερη οργάνωση και συντονισμό του αγώνα μας, πήραν και παίρνουν πρωτοβουλίες για την καλύτερη ενημέρωση των συναδέλφων στο επίπεδο του νομού, παρεμβαίνουν καθημερινά στα τοπικά προβλήματα, στους τοπικούς αγώνες σε συνεργασία με τα Εργατικά Κέντρα και τους άλλους κοινωνικούς φορείς.

Ανεξάρτητα όμως από την όποια θετική μέχρι τώρα προσφορά τους εκτιμούμε ότι χρειάζεται να καταβληθεί από όλους μας μια μεγαλύτερη προσπάθεια για την ενδυνάμωση των Ν.Τ.

Στην κατεύθυνση αυτή πρέπει να δούμε τους τρόπους ενίσχυσής τους.

Άλλες δραστηριότητες της ΑΔΕΔΥ

Η ΑΔΕΔΥ στην τριετία που πέρασε οργάνωσε και συμμετείχε σε αρκετές εκδηλώσεις σχετικές με τους σκοπούς της. Είναι φανερό ότι στα πλαίσια ενός απολογισμού δεν μπορεί να γίνει εξαντλητική αναφορά.

Επιγραμματικά αναφέρουμε ότι συμμετείχε σε εκδηλώσεις αλληλεγγύης και συμπαράστασης επιτροπών και οργανώσεων που αγωνίζονται, για τα δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα των λαών, ενάντια στην εξάρτηση και στο ρατσισμό, ενάντια σε αυταρχικά και αντιδημοκρατικά καθεστώτα.

Υποστήριξε τον αγώνα των Παλαιστινίων, των Κούρδων, τον αγώνα του λαού της Ν. Αφρικής ενάντια στο Απαρτχάιντ κ.λπ.

*Κριτική αποτίμηση
της δουλειάς μας*

Συμμετείχε επίσης σε εκδηλώσεις για τα προβλήματα της νεολαίας, των γυναικών και για ζητήματα ατομικών και συλλογικών δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Τέλος, η ΑΔΕΔΥ στα πλαίσια της καλλιέργειας της ανάπτυξης του αθλητισμού οργανώνει κάθε χρόνο πρωτάθλημα ποδοσφαίρου.

Ήδη λειτουργούν πάνω από 20 ομάδες από διάφορες υπηρεσίες και Υπουργεία. Υπάρχουν επίσης ομάδες μπάσκετ, βόλεϋ, και οργανώνονται αγώνες. Είναι μια δραστηριότητα πολύ σημαντική την οποία η ΑΔΕΔΥ προσπαθεί να ενθαρρύνει και να υποστηρίξει με όλα τα μέσα και τις δυνατότητες που έχει στη διάθεσή της.

Η ΑΔΕΔΥ παρά τις δυσκολίες που αντιμετώπισε λόγω των αντίξωων αντικειμενικών συνθηκών και των εσωτερικών προβλημάτων, κατάφερε να διατηρήσει την ενότητα και το διεκδικητικό της προσανατολισμό όπως αυτός χαράχθηκε στο 27ο Συνέδριο.

Με τα πενιχρά οικονομικά μέσα που διέθετε ενημέρωσε τους συναδέλφους με την έκδοση έντυπου υλικού, οργάνωσε επισκέψεις τόσο στην περιφέρεια, όσο και στο λεκανοπέδιο σε χώρους δουλειάς.

Καθιέρωσε επίσης τακτικές επαφές με τις ομοσπονδίες - μέλη της. Σε πολλές περιπτώσεις έγιναν συγκεντρώσεις στο λεκανοπέδιο και Δ.Σ. των πρωτοβάθμιων οργανώσεων για ενημέρωση και για την καλύτερη προετοιμασία των αγώνων.

Η ΑΔΕΔΥ παρά τις αδυναμίες που εμφάνισε, παρά το δυσμενές κλίμα, μπόρεσε να δραστηριοποιηθεί, να αντιπαρατεθεί στην κυβερνητική πολιτική. Επεδίωξε να καταδείξει στους εργαζόμενους το αδιέξοδο των κυβερνητικών επιλογών, να προβάλλει μια άλλη λογική αναπτυξιακής πορείας του τόπου.

Σε σημαντικό βαθμό κατόρθωσε όχι μόνο να αναδείξει τα προβλήματα και την οξυτήτά τους, αλλά και να προβάλλει μια άλλη πολιτική δημοκρατικής ανάπτυξης σε φιλολαϊκή κατεύθυνση. Κατόρθωσε να αντιπαρατεθεί με επιτυχία στην άποψη ότι η νεοφιλελεύθερη πολιτική της κυβέρνησης είναι μονόδρομος.

*«Η ΑΔΕΔΥ
δεν είναι ένας
απομονωμένος
θύλακας»*

Υπήρξαν αναμφισβήτητα θετικά σημεία στη δράση της και όσες αντιρρήσεις ή προβληματισμοί υπάρχουν για αυτό πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι και η ΑΔΕΔΥ σκέπτεται, αποφασίζει και δρα μέσα σε ένα συγκεκριμένο κοινωνικοπολιτικό περιβάλλον που επηρεάζεται από αυτό πολύ περισσότερο από ό,τι μπορεί να το επηρεάσει. Δεν είναι ένας απομονωμένος θύλακας.

*«...να
αξιολογήσουμε
κριτικά, τις
αδυναμίες μας
προκειμένου να
πετύχουμε την
υπέρβασή τους...»*

Κυρίαρχο όμως είναι να αξιολογήσουμε κριτικά, κύρια, τις αδυναμίες μας προκειμένου να πετύχουμε την υπέρβασή τους, προκειμένου να δώσουμε στο σ.κ. εκείνη την ποιότητα και τη δυναμική που απαιτεί η πάλη για την επίλυση των προβλημάτων μας.

Τέτοιες αδυναμίες ήταν:

- Υστερήσαμε στην παρέμβασή μας στο επίπεδο της κοινής γνώμης, της κοινωνίας. Δεν βγήκαμε όσο θα έπρεπε έξω από τους χώρους δουλειάς, να ενημερώσουμε, να κερδίσουμε τη συμπαράστασή της, την κατανόησή της για τα προβλήματά μας. Δεν προβάλλαμε ιδιαίτερα σοβαρά ζητήματα, όπως αυτό του εκσυγχρονισμού εκδημοκρατισμού της ΔΔ πλατιά στην κοινωνία, ώστε να διαμορφωθεί ένα πλατύ κοινωνικό μέτωπο αντίστασης και διεκδίκησης.

- Δεν λήφθηκαν πάντα και όσο έπρεπε υπόψη στην ανάπτυξη των κινητοποιήσεων οι διαθέσεις των εργαζομένων, η κατάσταση του κινήματος, οι αντικειμενικές δυσκολίες που υπήρχαν για την ανάπτυξη της πάλης.
- Υποτιμήθηκε ή παραμελήθηκε η επεξεργασία συγκεκριμένων θέσεων που θα καθιστούσαν το κίνημα σε πλεονεκτικότερη θέση στην πάλη του.
- Πρέπει να αναφέρουμε ότι σε αρκετές περιπτώσεις δυσκολεύτηκε η υλοποίηση αποφάσεων για ανάπτυξη αγώνων πανυπαλληλικών, λόγω διαφορετικών εκτιμήσεων και προγραμματισμών ορισμένων οργανώσεών μας. Υποτιμήθηκε από την πλευρά τους η ανάγκη για συντονισμένη δράση σε μια στιγμή κρίσιμη και που οι ανάγκες επέβαλαν πανυπαλληλικούς αγώνες. Είναι ένα θέμα και αυτό. Πρέπει να οριοθετήσουμε το ρόλο της ΑΔΕΔΥ, να οικοδομήσουμε προσεκτικά και ισοζυγισμένα την ενότητα του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος.

Κρίσιμο σημείο γι' αυτό το στόχο είναι η σωστή και συμφωνημένη σχέση ειδικού και γενικού.

Αυτό θα συμβάλλει στην ενιαιοποίηση των στόχων και της δράσης. Η αδυναμία που εμφανίστηκε σε αυτό το σημείο, αδυνάτισε τις παρεμβάσεις μας, αποδυνάμωσε αγώνες, μείωσε σε κρίσιμες στιγμές την απαιτούμενη διαπραγματευτική δύναμη του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος.

*«...οι γενικοί
σύμβουλοι δεν
αξιοποιήθηκαν όσο
θα έπρεπε...»*

Όσον αφορά τη λειτουργία του Γενικού Συμβουλίου, πρέπει να επισημανθεί ότι οι γενικοί σύμβουλοι δεν αξιοποιήθηκαν όσο θα έπρεπε τόσο στη διαμόρφωση των προτάσεων, όσο και στην υλοποίηση των αποφάσεων.

Γενικά, είναι ανοικτό το ζήτημα της αναβάθμισης της λειτουργίας των οργάνων διοίκησης της ΑΔΕΔΥ.

Η μη σωστή διάταξη και αξιοποίηση όλων των μελών στα όργανα, τα γνωστά προβλήματα προσφοράς ή και αποχής από τα μικρά ή μεγάλα καθήκοντα, η λογική της μη δραστηριοποίησης στο όνομα της διαφωνίας με τις αποφάσεις είναι ζητήματα που αν δεν τα υπερβούμε θα οδηγούμαστε σε εκφυλιστικά φαινόμενα του οργάνου.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι,

Στη διάρκεια αυτής της περιόδου όλοι γνωρίζουμε σε τι βαθμό και έκταση έχουν μεταβληθεί οι συνθήκες κάτω από τις οποίες καλείται να δράσει το συνδικαλιστικό κίνημα των δημοσίων υπηρεσιών.

Ταυτόχρονα έχουν εμφανισθεί και νέα προβλήματα και προκλήσεις. Το συνδικαλιστικό κίνημα είναι υποχρεωμένο να δώσει απαντήσεις και να προτείνει λύσεις.

Μπορούμε να δουλέψουμε πιο δραστήρια και να αναπτύξουμε πρωτοβουλίες και αγώνες για την υπεράσπιση των συλλογικών μας δικαιωμάτων, του εισοδήματος, τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας, την προστασία της υγείας, την οργάνωση εργασίας, την επιμόρφωση, κ.λπ.

Βρισκόμαστε μπροστά σε μια γενική επίθεση από μέρους της κυβέρνησης και των πολυεθνικών οργανισμών ενάντια στα δικαιώματα και στις ελευθερίες του συνδικαλιστικού κινήματος. Τα υπαρκτά προβλήματα διογκώνονται. Γεννιούνται νέα.

Η απάντηση του συνδικαλιστικού κινήματος πρέπει να είναι η συνεργασία, η ενότητα και ο συντονισμός της δράσης του.

Η ιστορία του κινήματος διδάσκει πως η ενότητα, η συνεργασία και η αλληλεγγύη είναι τα αποφασιστικά όπλα για να ισχυροποιεί το συνδικαλιστικό κίνημα τις δυνάμεις του, αλλά και για να αντιπροσωπεύει αποτελεσματικά τους εργαζόμενους.

Η πείρα έχει δείξει πως η διάσπαση ποτέ δεν εξυπηρέτησε τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Έχουμε χρέος όλοι να διαφυλάξουμε και να σφυρηλατήσουμε σε πιο γερές βάσεις την ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος. Να αναλύσουμε τις αλλαγές που συντελούνται γύρω μας, να επεξεργασθούμε συνδικαλιστικές θέσεις, πάνω σε όλα τα προβλήματα που έχει σήμερα ο εργαζόμενος.

Αν δεν καταφέρουμε κάτι τέτοιο, τότε το συνδικαλιστικό κίνημα θα περιθωριοποιηθεί, δεν θα μπορεί να ανταποκριθεί στα στοιχειώδη καθήκοντά του».

Πρόγραμμα δράσης

Το πρόγραμμα δράσης με τις θέσεις και τις διεκδικήσεις που ψηφίστηκε στο 28ο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ έχει ως εξής:

Εισαγωγή

Το 28ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ πραγματοποιείται σε ένα διεθνές και εσωτερικό περιβάλλον εντελώς διαφοροποιημένο από εκείνο που υπήρχε κατά το προηγούμενο συνέδριο.

Η υπεύθυνη επομένως ανάλυση, η κατανόηση σε βάθος και η αξιολόγηση με σύγχρονο πνεύμα των νέων σύνθετων κοινωνικοπολιτικών και οικονομικών εξελίξεων αποτελούν την πρώτη προτεραιότητα κάθε σκεπτόμενου ανθρώπου και κάθε συλλογικού σχηματισμού, που φιλοδοξεί να επηρεάσει ουσιαστικά τα δρώμενα.

Οι ιστορικές αλλαγές στο χώρο της Ανατολικής Ευρώπης και ο τερατισμός της ψυχροπολεμικής περιόδου έχουν μεταβάλλει ριζικά τις μεταπολεμικές σχέσεις και ισορροπίες και έχουν εγκαινιάσει μια νέα φάση στη λειτουργία της παγκοσμιοποιημένης πλέον «οικονομίας της αγοράς».

«...Η Ευρώπη απέχει ακόμη πολύ από το να αποκτήσει πολιτική οντότητα...»

Η Ευρώπη απέχει ακόμη πολύ από το να αποκτήσει πολιτική οντότητα, να εγγυηθεί η ίδια τα σύνορα και την ασφάλειά της και να εξασφαλίσει την οικονομική και κοινωνική της συνοχή.

Οι εξελίξεις στα Βαλκάνια, οι αντιπαραθέσεις στη Μεσόγειο, οι αρνητικές για την παγκόσμια ισορροπία δημογραφικές τάσεις, η αναζωπύρωση του εθνικισμού και του ρατσισμού συμπληρώνουν το διεθνές σκηνικό.

Η συνθήκη του Μάαστριχτ ειδικότερα αποτελεί ένα βήμα προς την Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση «γενναίο» ως προς την Οικονομική και Νομισματική Ένωση, δειλό και άτολμο όμως ως προς την κάλυψη του δημοκρατικού ελλείμματος και την κοινωνική διάσταση.

Το στοχοδιάγραμμα και το χρονοδιάγραμμα της συνθήκης, προϊόν συντηρητικών αντιλήψεων και επιλογών, οδηγούν στη δημιουργία της Ευρώπης των δύο ταχυτήτων με παραπέρα απόκλιση των οικονομιών, με επέκταση την όξυνση των φαινομένων της ανεργίας, της φτώχειας και της περιθωριοποίησης γεωγραφικών περιοχών και κοινωνικών στρωμάτων.

Οι δημοκρατικές και οι συλλογικές διαδικασίες, η θεσμοθέτηση του κοινωνικού διαλόγου σε όλα τα επίπεδα και η διεύρυνση του περιεχομένου του, ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και η ουσιαστική τους κατοχύρωση, η διασφάλιση ελάχιστων κοινωνικών, κοινοτικών προτύπων, η οικονομική - κοινωνική συνοχή και η κοινωνική αλληλεγγύη αποτελούν θεμέλιο λίθο για την προώθηση των ευρωπαϊκών στόχων.

«...Η σχέση μεταξύ οικονομικής και κοινωνικής προόδου είναι αμφίδρομη...»

Το εγχείρημα της Ενωμένης Ευρώπης είναι καταδικασμένο σε αποτυχία, αν το Συμβούλιο δεν ενσωματώσει την κοινωνική διάσταση στους πολιτικούς του προσανατολισμούς και στο πρόγραμμα δράσης του. Η σχέση μεταξύ οικονομικής και κοινωνικής προόδου είναι αμφίδρομη. Η απουσία της μιας διάστασης αναιρεί την προοπτική της άλλης.

Σε εθνικό επίπεδο τα χρόνια οξυμένα προβλήματα της ελληνικής κοινωνίας όχι μόνο

παραμένουν, αλλά οξύνονται.

Η κυβέρνηση δέσμια των συμφερόντων που υπηρετεί και των ιδεοληψιών της, αδυνατεί να προωθήσει τα αναγκαία μέτρα για την προάσπιση των εθνικών και οικονομικών συμφερόντων της χώρας.

Αντί μιας ριζοσπαστικής αναπτυξιακής πολιτικής, που έχει ανάγκη ο λαός και ο τόπος, ακολουθείται μια βάρβαρη πολιτική αναδιανομής του εθνικού εισοδήματος προς όφελος των κυκλωμάτων του παρασιτισμού και της παραοικονομίας.

Παράλληλη με την επιδείνωση της οικονομικής και κοινωνικής θέσης ευρύτατων κοινωνικών στρωμάτων είναι η επιδείνωση όλων των δεικτών της οικονομίας. Η ακολουθούμενη οικονομική πολιτική δεν είναι μόνο κοινωνικά άδικη. Είναι ταυτόχρονα οικονομικά αδιέξοδη και εθνικά επικίνδυνη.

Στο πλαίσιο αυτό των διεθνών και εσωτερικών εξελίξεων το συνδικαλιστικό κίνημα οφείλει να αναβαθμίσει το λόγο και το ρόλο του και να εκφράσει τις διαθέσεις και τις ανάγκες των εργαζομένων.

Η προσαρμογή της δομής, της λειτουργίας και της δράσης του στα νέα δεδομένα, αποτελεί πρώτη προτεραιότητα.

Η αναγκαία αναβάθμιση της παρουσίας του στον ευρωπαϊκό χώρο και η ενίσχυση της συμβολής του στην προώθηση της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής προϋποθέτει τη μεγαλύτερη δυνατή σφυρηλάτηση της ενότητάς του, την κατοχύρωση της οικονομικής αυτοδυναμίας και της αυτοδυναμίας του.

Η χειραφέτησή του από αναχρονιστικές αντιλήψεις και πρακτικές και η διασφάλιση των δημοκρατικών διαδικασιών και του συλλογικού προβληματισμού σε όλα τα επίπεδα λειτουργίας του, αποτελούν όρο αναγκαίο για την γνησιότερη έκφραση των εργαζομένων και την ουσιαστικότερη παρέμβασή του στις οικονομικές και κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις.

Οργάνωση και λειτουργία

Ανθρώπινο δυναμικό - εργασιακές σχέσεις

Τα τελευταία χρόνια έχουν ενταθεί οι επιθέσεις ενάντια στο δημόσιο τομέα και τους δημοσίους υπαλλήλους. Υποστηρίζεται ότι ο δημόσιος τομέας αποτελεί το παθητικό, για την κοινωνία και την οικονομία, ενώ ο ιδιωτικός το ενεργητικό. Προβάλλεται ο κίνδυνος για την οικονομία από τα δημοσιονομικά ελλείμματα και εφαρμόζεται πολιτική συρρίκνωσης του δημόσιου τομέα με στόχο τάχα τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη. Είναι όμως γνωστό ότι όπου εφαρμόστηκαν αυτές οι νεοφιλελεύθερες συνταγές οδήγησαν στην ουσία σε εκποίηση του κρατικού ενεργητικού και σε σοβαρή υπονόμευση και αποδιάρθωση της οικονομίας.

Απτό παράδειγμα αποτελεί η περίπτωση της Βρετανίας, που πρωτοπόρησε στην εφαρμογή μιας τέτοιας πολιτικής για να καταλήξει να αντιμετωπίζει τη χειρότερη οικονομική κρίση από το 1930.

Είναι επίσης αδιανόητη η ιδιωτικοποίηση ή αποκρατικοποίηση κοινωνικών ή άλλων βασικών υπηρεσιών του Δημοσίου και ανάθεσή τους στον ιδιωτικό τομέα που μοναδικό του κριτήριο είναι το κέρδος. Οι υπηρεσίες αυτές αποτελούν ιστορική κατάκτηση των σύγχρονων κοινωνιών και η ποιότητά τους είναι ευθέως ανάλογη με το

«...το
συνδικαλιστικό
κίνημα οφείλει
να αναβαθμίσει
το λόγο και
το ρόλο του...»

Δημόσια
διοίκηση

επίπεδο και την ποιότητα της δημοκρατίας.

Το αίτημα για καλύτερες και αποτελεσματικότερες κοινωνικές υπηρεσίες αποτελεί στην ουσία απαίτηση για χειροπιαστή υλοποίηση των κοινωνικών δικαιωμάτων.

Το κράτος έχει καθήκον να μεριμνά για τη συνεχή αναβάθμιση των παρεχόμενων υπηρεσιών στους πολίτες.

Την ελληνική διοίκηση ταλανίζουν παθολογικά χαρακτηριστικά τα οποία υπονομεύουν και ροκανίζουν την ικανότητά της να ανταποκριθεί στις προσδοκίες και απαιτήσεις του λαού μας. Λειτουργεί στα πλαίσια ενός υπανάπτυκτου πολιτικού συστήματος αφού μεταξύ των πλέον χρόνιων παθολογικών της χαρακτηριστικών συγκαταλέγονται ο υπερσυγκεντρωτισμός, η πελατειακή νοοτροπία, το ρουσφέτι, ο ασφυκτικός εναγκαλισμός της από την πολιτική εξουσία, ευνοιοκρατία, εσωστρέφεια, συγκεντρωτισμός στη διαδικασία λήψης των αποφάσεων, κυριαρχία γραφειοκρατικών κανόνων κ.λπ.

Είναι προφανές ότι τα χαρακτηριστικά αυτά την εμποδίζουν να παίξει τον αναπτυξιακό και κοινωνικό της ρόλο ικανοποιητικά. Έχουν επίσης άμεσο αντίκτυπο στο κοινωνικό σύνολο, το οποίο έχει αρνητική εικόνα για το κράτος και τις υπηρεσίες του. Ο πολίτης δεν εμπιστεύεται τη δημόσια διοίκηση και αμυνόμενος προσπαθεί να την εξαπατήσει. Τα χαρακτηριστικά αυτά έχουν τη ρίζα τους στην ίδια τη συγκρότηση του ελληνικού κράτους, στις πολιτικές που κάθε φορά υλοποιεί αλλά και στον εναγκαλισμό της δημόσιας διοίκησης από το κάθε φορά κυβερνητικό κόμμα.

Η ευθύνη για τη διατήρηση και διαίωνιση αυτής της κατάστασης και ιδιαίτερα για την έντονη εξάρτησή της από το κάθε φορά κυβερνητικό κόμμα, βαρύνει όλες τις μέχρι σήμερα κυβερνήσεις.

Η πολιτική της σημερινής κυβέρνησης

Η σημερινή κυβέρνηση όχι μόνο δεν προχώρησε στη λήψη μέτρων για την αντιμετώπιση των προβλημάτων της δημόσιας διοίκησης, αλλά αντίθετα με την πολιτική της τα όξυνε και δημιούργησε και νέα.

Η πολιτική της χαρακτηρίζεται από την υπονόμηση και διάλυση των δημοσίων υπηρεσιών και τον κομματικό έλεγχο της δημόσιας διοίκησης.

Οι Νόμοι 1982/90, 1943/91, 2026/92 και 2085/92 που προώθησε αποτέλεσαν το νέο θεσμικό οικοδόμημα με το οποίο επανήλθαν καταδικασμένοι θεσμοί του παρελθόντος για την εξάρτηση και τον έλεγχο των υπαλλήλων.

Ταυτόχρονα ένα κύμα διώξεων μέσω των κομματικών μετατάξεων και μεταθέσεων αναστάτωσε τη δημόσια διοίκηση, δημιούργησε κλίμα τρομοκρατίας και εκφοβισμού των εργαζομένων.

Το ρουσφέτι και η ευνοιοκρατία μέσα από τις προσλήψεις, επιλογές προϊσταμένων, διάφορες άλλες τακτοποιήσεις και εξυπηρέτησεις κυριάρχησαν.

Άλλαξε η σύνθεση των Υπηρεσιακών Συμβουλίων, επανήλθε ο θεσμός των γενικών διευθυντών. Η θητεία όλων των προϊσταμένων έληξε με νομοθετική παρέμβαση και οι νέες επιλογές έγιναν με κριτήρια κομματικά, ευνοιοκρατικά.

Στόχος των παρεμβάσεων η άλωση της κρατικής μηχανής, η εξυπηρέτηση κομματικών σκοπιμοτήτων.

*Η ανάγκη
για μια ριζική
μεταρρύθμιση
της δημόσιας
διοίκησης*

Θεσμοθετήθηκαν εργασιακές σχέσεις αποικιοκρατικής μορφής, καταργήθηκαν συνταγματικά δικαιώματα, καταργήθηκαν οι συνδικαλιστικές άδειες, διαλύθηκαν υπηρεσίες, εκχωρήθηκαν σοβαρές αρμοδιότητες στον ιδιωτικό τομέα.

Οι εργαζόμενοι αντιμετώπισαν μια πρωτοφανή επίθεση αυτή την περίοδο. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και το συνδικαλιστικό κίνημα συκοφαντήθηκαν ως οι κύριοι υπεύθυνοι για τη σημερινή κατάσταση των δημοσίων υπηρεσιών.

Στις σημερινές συνθήκες που ο κόσμος αλλάζει τόσο ραγδαία, η παρουσία ενός σύγχρονου και αποτελεσματικού κράτους αποτελεί ανάγκη επιτακτική.

Το συνδικαλιστικό κίνημα, επανειλημμένα έχει επισημάνει τα σοβαρά οργανωτικά και λειτουργικά προβλήματα της δημόσιας διοίκησης που έχουν σαν επακόλουθο την ακαμψία και αδυναμία της στην αντιμετώπιση σύνθετων προβλημάτων που η δημόσια διοίκηση καλείται σήμερα να χειρισθεί και να επιλύσει.

Το συνδικαλιστικό κίνημα προσεγγίζοντας τα θέματα της δημόσιας διοίκησης και των Δημοσίων Υπηρεσιών εντοπίζει προβλήματα σε δύο κυρίως επίπεδα.

Στο επίπεδο των πολιτικών επιλογών και των ιεραρχήσεων στα πλαίσια των οποίων δρα κάθε δημόσια υπηρεσία, και στο επίπεδο το λειτουργικό που έχει άμεση σχέση με τον κομματικό εναγκαλισμό της δημόσιας διοίκησης από το κόμμα που κάθε φορά βρίσκεται στην κυβέρνηση.

Είναι φανερό ότι μια δημόσια διοίκηση ή μια δημόσια υπηρεσία δεν μπορεί να λειτουργήσει αποτελεσματικά και να συμβάλλει στην ανάπτυξη της χώρας και στην κάλυψη των αναγκών του πολίτη όταν η πολιτική που καλείται να υλοποιήσει δεν υπηρετεί αυτούς τους δύο στόχους.

Ταυτόχρονα ο κομματικός εναγκαλισμός κάτω από τον οποίο δρα η Δημοσία διοίκηση έχει σοβαρές συνέπειες στην αποτελεσματικότητά της στην όλη λειτουργία της.

Για να μπορέσουν οι δημόσιες υπηρεσίες να παίξουν το ρόλο τους, να ανταποκριθούν στις ανάγκες τόσο της αναπτυξιακής πορείας της χώρας, αλλά και στις σύγχρονες ανάγκες του πολίτη, είναι αναγκαία η αναβάθμιση και η λειτουργική ανεξαρτησία τους.

Η κατάκτηση αυτών των στόχων συναντά ιδιαίτερες δυσκολίες στις σημερινές συνθήκες που προωθείται η υποβάθμιση του δημόσιου τομέα και η κομματική εξάρτηση των δημοσίων υπηρεσιών.

*«...Στον τόπο μας η
ταύτιση κράτους
και πολιτικής
εξουσίας είναι
σχεδόν απόλυτη...»*

Στον τόπο μας η ταύτιση κράτους και πολιτικής εξουσίας είναι σχεδόν απόλυτη και η κομματική παρέμβαση στο έργο του διοικητικού μηχανισμού είναι δεδομένη και δυστυχώς ευρύτερα αποδεκτή από τις πολιτικές δυνάμεις.

Η διοίκηση έχει συνηθίσει να υποκύπτει στην κομματική ιδιοτέλεια της κάθε κυβέρνησης με διορισμούς και εξυπηρέτηση κομματικών φίλων.

Η κατάσταση αυτή διαπαιδαγώγησε πολιτικούς πολίτες και υπαλλήλους. Οικοδόμησε αντιλήψεις και νοοτροπίες που δεν τους επιτρέπουν να βλέπουν με «καλό μάτι» μια ριζική διοικητική μεταρρύθμιση η οποία θα είχε σαν κύριο και πρωταρχικό της στόχο την ανατροπή αυτών των χαρακτηριστικών. Έτσι το πρόβλημα δεν είναι σε καμία περίπτωση μόνο τεχνικό, οργανωτικό και αυτό γιατί η δημόσια διοίκηση δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν ένας απομονωμένος θύλακας εξέλιξης που δρα έξω και πέρα από το

κοινωνικοπολιτικό περιβάλλον.

Είναι κατά συνέπεια το πρόβλημα κύρια πολιτικό και βρίσκεται σε αντιστοιχία με τη μορφή και την ποιότητα των σχέσεων κράτους και κοινωνίας, κομμάτων με τα μέλη τους και τους πολίτες, με τα πολιτιστικά χαρακτηριστικά της κοινωνίας στην οποία λειτουργεί. Γι' αυτό και για να αποδώσει μια μεταρρυθμιστική και εκσυγχρονιστική πολιτική πρέπει να περιλαμβάνει όλες τις περιοχές της κοινωνικής ζωής: πολιτικό σύστημα, οικονομικές δομές, εκπαιδευτικό σύστημα κλπ. Είναι δηλαδή μια διαδικασία σύνθετη.

Το συνδικαλιστικό κίνημα αγωνίζεται για να σταματήσει επιτέλους η σημερινή απαράδεκτη κατάσταση στη δημόσια διοίκηση και τις δημόσιες υπηρεσίες.

Η δημόσια διοίκηση δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται σαν λάφυρο του κάθε φορά νικητή των εκλογών. Δεν μπορεί στο όνομα της αποκομματικοποίησης να στήνονται νέοι κομματικοί μηχανισμοί.

Χρειάζεται επιτέλους δέσμευση από όλα τα κόμματα για τη λήψη μέτρων που θα οδηγήσουν στη λειτουργική ανεξαρτησία της Δημοσίας διοίκησης. Η ριζική μεταρρύθμιση αποτελεί πλέον μια αναγκαιότητα που αναγνωρίζεται από όλους.

Κεντρική προϋπόθεση για την επιτυχία μιας ριζοσπαστικής διοικητικής μεταρρύθμισης είναι ο σταθερός προσανατολισμός της στην υλοποίηση ορισμένων βασικών αρχών και αξιών. Συγκεκριμένα:

Πρώτο: βασικός σκοπός και επιδίωξη της δημόσιας διοίκησης σε μια δημοκρατική πολιτεία είναι η θετική της συμβολή στην κοινωνική, πολιτιστική, οικονομική ανάπτυξη καθώς και η εξυπηρέτηση των πολιτών.

Δεύτερο: στα πλαίσια υλοποίησης του βασικού της σκοπού πρέπει να προωθούνται θεσμικές αλλαγές με τις οποίες θα διασφαλίζεται και θα ενισχύεται η ενεργητική συμμετοχή των πολιτών στις διαδικασίες λήψης των αποφάσεων και στον έλεγχο της εκτέλεσής τους.

Δηλαδή σταθερός και μόνιμος στρατηγικός στόχος να είναι η «κοινωνικοποίηση του κράτους» και όχι η «κρατικοποίηση της κοινωνίας».

Τρίτο: η οργάνωση και ο τρόπος λειτουργίας να ικανοποιεί τις απαιτήσεις μιας σύγχρονης και δημοκρατικής πολιτείας. Στην κατεύθυνση αυτή πρέπει να διασφαλίζεται η αρχή της διαφάνειας, της πρόσβασης του πολίτη στη διοίκηση, του σεβασμού των οργάνων της δημόσιας διοίκησης στον πολίτη, της συμμετοχής των εργαζομένων στις αποφάσεις που τους αφορούν.

Τέταρτο: καθιέρωση σταθερών και αξιόπιστων κανόνων οι οποίοι θα διασφαλίζουν αξιοκρατική ισότητα ευκαιριών για όλους τους πολίτες που επιθυμούν να διοριστούν και να σταδιοδρομήσουν στη διοίκηση.

Πέμπτο: διασφάλιση όλων των απαραίτητων θεσμικών, τεχνικών και υλικών δυνατοτήτων στους εργαζόμενους που θα τους επιτρέπουν να εκπληρώνουν με επιτυχία το έργο τους και να αναπτύσσουν ελεύθερα και χωρίς περιορισμούς τις δυνατότητές τους.

«...Η δημόσια διοίκηση δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται σαν λάφυρο του κάθε φορά νικητή των εκλογών...»

Βασικές αρχές μιας διοικητικής μεταρρύθμισης

*Δομή και
λειτουργία
της δημόσιας
διοίκησης*

Για να ανατραπούν τα βασικά παθολογικά χαρακτηριστικά της Δ.Δ. και να εκσυγχρονιστεί η λειτουργία της πρέπει να ληφθούν ριζοσπαστικά μέτρα όπως:

- Ανάπτυξη διαφόρων μορφών συμμετοχικής δημοκρατίας. Η αποκέντρωση αποτελεί λειτουργική αναγκαιότητα του διοικητικού μας συστήματος και για λόγους καλύτερου συντονισμού και μεγαλύτερης αποτελεσματικότητας. Η ανάπτυξη της αυτοδιοίκησης (α' και β' βαθμού) – που είναι βασικός θεσμός συμμετοχικής δημοκρατίας – σε συνδυασμό με την αποκέντρωση της Δ.Δ. θα επηρεάζει αποφασιστικά τη λειτουργία του συστήματος.
- Αυτοδιοίκηση και δημοκρατικός προγραμματισμός εξασφαλίζουν τη συμμετοχή των πολιτών και τον εκδημοκρατισμό.
- Μείωση των Υπουργείων και αναδιοργάνωση των υπηρεσιών προκειμένου να εξασφαλιστούν στοιχειώδεις προϋποθέσεις συντονισμού και συνοχής.
- Κατάργηση γραφειοκρατικών διαδικασιών, απογραφειοκρατικοποίηση της οργάνωσης εργασίας και των διαδικασιών εσωτερικής λειτουργίας.
- Απλούστευση της νομοθεσίας και ηλεκτρονική κωδικοποίησή της.
- Καθιέρωση διοικητικής αυτονομίας για τις δημόσιες υπηρεσίες με τη δραστική μείωση των ελέγχων που ασκούν τα κεντρικά υπουργεία σε θέματα διαχείρισης πόρων και διοίκησης προσωπικού.
- Δραστική μείωση των αρμοδιοτήτων των κεντρικών υπηρεσιών και μετατροπή τους σε καθαρά επιτελικούς φορείς.
- Μεταφορά αρμοδιοτήτων διαχείρισης πόρων και διοίκησης προσωπικού από όλα τα πολιτικά όργανα στη δημοσιοϋπαλληλική ιεραρχία με ταυτόχρονη θεσμοθέτηση συμμετοχικών διαδικασιών.
- Εισαγωγή νέων μεθόδων και τεχνολογιών στη δημόσια διοίκηση (τεχνικός εκσυγχρονισμός).

*Κοινωνικός
έλεγχος
της δημόσιας
διοίκησης*

- Άσκηση και ενίσχυση των αρμοδιοτήτων κοινωνικού ελέγχου της Δ.Δ. των Νομαρχιακών Συμβουλίων.
- Σύσταση Κεντρικής Επιτροπής Κοινωνικού Ελέγχου και κατά ομάδα Υπουργείων και ΝΠΔΔ με συναφείς αρμοδιότητες.
- Σύσταση Συμβουλίου Προστασίας του Πολίτη, θεσμός που έχει καθιερωθεί και ισχύει σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες. Σκοπός του θα είναι να προστατεύει τον πολίτη από την αυθαιρεσία του κράτους. Πρέπει να είναι όργανο ανεξάρτητο από την εκτελεστική και δικαστική εξουσία και να ασκεί γνωμοδοτικό έργο.
- Σύσταση ανεξάρτητου οργάνου - διορίζεται από το Κοινοβούλιο - που θα μελετά τα προβλήματα της Δ.Δ., θα παρακολουθεί και θα εποπτεύει την πορεία υλοποίησης μεταρρυθμιστικών προγραμμάτων, θα υποβάλλει έκθεση κάθε χρόνο στη Βουλή για την κατάσταση της Δ.Δ. και προτάσεις για την αντιμετώπιση των προβλημάτων.

*Προσωπικό των
δημοσίων
υπηρεσιών*

Η κομματικοποίηση και η διάκριση που γίνεται στους «δικούς μας» και τους «άλλους» είναι ίσως το σημαντικότερο παθολογικό στοιχείο στον τομέα της στελέχωσης των δημοσίων υπηρεσιών.

Η κατάσταση που επικρατεί ουσιαστικά αναιρεί στην πράξη το πνεύμα και το γράμμα των συνταγματικών διατάξεων που διασφαλίζουν τη μονιμότητα των Δ.Υ.

Η καθιέρωση απέβλεπε στο να τεθεί τέρμα στο σύστημα των λαφύρων (SPOILS SYSTEM), στην κομματική συναλλαγή, στην εξαργύρωση της ψήφου με διορισμό στο δημόσιο. Ταυτόχρονα να οικοδομηθεί στα πλαίσια αυτών των διατάξεων, εργασιακό καθεστώς ασφαλές, η εξέλιξη του δημοσίου υπαλλήλου να στηρίζεται στην απόδοση, το ενδιαφέρον και την επαγγελματική του αξία, ώστε να διασφαλιστεί αντικειμενική και αμερόληπτη δράση της ΔΔ.

Δυστυχώς οι εγγυήσεις αυτές δεν στάθηκαν ικανές να αποτρέψουν την αρνητική επίδραση των πολιτικών δυνάμεων. Η άρνηση καθιέρωσης αντικειμενικών, διαφανών και αξιοκρατικών κανόνων για τη στελέχωση και υπηρεσιακή εξέλιξη του προσωπικού κινείται έξω από το πνεύμα και το γράμμα των συνταγματικών διατάξεων και υπηρετεί την πελατειακή νοοτροπία, τον κομματισμό, την ευνοιοκρατία, τη συναλλαγή.

Αν και δεν ισχύει σήμερα το παλαιό δόγμα της περιόδου του άκρατου κομματισμού «φύγε εσύ να 'ρθώ εγώ», ισχύει όμως κάτι αντίστοιχο και ίσως περισσότερο επιβλαβές για τον εργαζόμενο και για τη λειτουργία της Δ.Δ. το «σήκω εσύ να κάτω εγώ». Και είναι προφανές ότι όταν μια διοίκηση καταληφθεί από μια τέτοια νοοτροπία για την κατάληψη όλων των θέσεων ευθύνης της δημοσιοϋπαλληλικής ιεραρχίας, τότε η διοίκηση αυτή κινδυνεύει να χαρακτηριστεί κομματική και φατριαστική. Αυτό σημαίνει ότι η διοίκηση πρέπει να εξοπλιστεί με θεσμούς που δεν θα αφήνουν περιθώρια οι προσδοκίες εξέλιξης του προσωπικού να εξαρτώνται από τις επιλογές της εκάστοτε πολιτικής ηγεσίας ή από κομματικές κλίκες του κυβερνώντος κόμματος.

Η κατάσταση αυτή ισοδυναμεί σε ένα βαθμό με μια «σύγχρονη» μορφή επανεισαγωγής της αρχής των λαφύρων και της πολιτικής πατρωνείας. Γι' αυτό και είναι απόλυτα δικαιολογημένο το αίτημα των δημοσίων υπαλλήλων για ριζικές αλλαγές στα ζητήματα αυτά.

Προσλήψεις

Στην κατεύθυνση ανατροπής αυτών των φαινομένων προτείνεται:

Το σύστημα επιλογής προσωπικού αποτελεί θεμελιώδη παράγοντα για την ορθολογική λειτουργία οποιουδήποτε οργανωμένου σχήματος και την αναβάθμιση της ποιότητας των υπηρεσιών του.

Το πρόβλημα δυστυχώς, για την ελληνική διοίκηση δεν ήταν ποτέ η έλλειψη κάποιων κανόνων, αλλά η μη πιστή εφαρμογή τους ή ακόμη και η παραβίασή τους. Άρα το θέμα που τίθεται είναι κατ' αρχήν η διασφάλιση της πιστής εφαρμογής ενός συστήματος που να είναι αντικειμενικό, αξιόπιστο και αξιοκρατικό.

Και σαν τέτοιο το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα βλέπει ένα μικτό σύστημα. Ένα λογικό συνδυασμό των μορίων για ορισμένες κατηγορίες προσωπικού και το σύστημα του διαγωνισμού (TEST) για κατηγορίες που πρέπει να διερευνηθεί η ετοιμότητα των υποψηφίων για να εργασθούν αποδοτικά στις θέσεις για τις οποίες προορίζονται. Οι εξετάσεις να διενεργούνται από όργανο ανεξάρτητο. Οι όποιες προσλήψεις θα κοινοποιούνται κάθε χρόνο απολογιστικά στη Βουλή.

Αυτονόητο είναι ότι οι προσλήψεις πρέπει να γίνονται πάντα για την κάλυψη πραγματικών αναγκών και θα υπόκεινται σε διαρκή κοινοβουλευτικό έλεγχο.

*Βαθμολογικό
σύστημα*

Η κάλυψη των αναγκών θα γίνεται με μόνιμο προσωπικό. Αυστηρή οριοθέτηση του επί συμβάσει, κατάργηση του θεσμού των ωρομισθίων.

Είναι χρήσιμο να μη διαφεύγει από τη σκέψη μας η γνωστή αρχή ότι η γνώση στη διοίκηση τείνει να κλιμακώνεται ανάλογα με την ιεραρχία και αυτό πρέπει να είναι το χαρακτηριστικό της, για να την καθιστά στην πράξη ορθολογική. Αν συστηματικά παραβιάζεται, τότε είναι πολύ πιθανό να εμφανισθούν φαινόμενα χαμηλής εξειδίκευσης και ερασιτεχνισμού.

Το βαθμολογικό σύστημα που καθιερώνει ο Ν. 2085/92 είναι αναχρονιστικό και ισοπεδωτικό. Η κλίμακα είναι μεγάλη και σε ορισμένες κατηγορίες περιττή. Η διαφαινόμενη επίσης πρόθεση της κυβέρνησης να προχωρήσει στη σύνδεση μισθού - βαθμού όπως ήταν το σύστημα του Υπαλληλικού Κώδικα, θα οδηγήσει στα γνωστά αδιέξοδα και στην καθήλωση των μισθών της πλειοψηφίας των δημοσίων υπαλλήλων.

- Η βαθμολογική κλίμακα πρέπει να σμικρυνθεί και οι βαθμοί να αναφέρονται σε συγκεκριμένα καθήκοντα.
- Να διατηρηθεί η αποδέσμευση μισθού - βαθμού.
- Οι θέσεις των προϊσταμένων οργανικών μονάδων να είναι με θητεία.
- Η κρίση για την κατάληψη θέσεων προϊσταμένων να γίνεται με αξιολογικά και μετρήσιμα κριτήρια.
- Να θεσμοθετηθεί ένα αντικειμενικό και δημοκρατικό σύστημα αξιολόγησης.

*Υπηρεσιακά
Συμβούλια*

Η συγκρότηση και ο τρόπος λειτουργίας των Υπηρεσιακών Συμβουλίων έχει καθοριστική σημασία για τη στελέχωση των δημοσίων υπηρεσιών για την υπηρεσιακή κατάσταση των εργαζομένων στο Δημόσιο.

Δεν είναι τυχαίο ότι οι παρεμβάσεις κάθε νέας κυβέρνησης έχουν σαν πρώτο στόχο τον έλεγχο των Υπηρεσιακών Συμβουλίων.

Τα Υπηρεσιακά Συμβούλια πρέπει να σταματήσουν να λειτουργούν ως όργανα του κάθε φορά κυβερνητικού κόμματος.

- Οι εκπρόσωποι της διοίκησης πρέπει να ορίζονται με αντικειμενικά κριτήρια.
- Οι εκπρόσωποι των εργαζομένων να λογοδοτούν και να ελέγχονται από το συνδικαλιστικό κίνημα.
- Να θεσμοθετηθεί σύγχρονος κανονισμός για τη λειτουργία των Υπηρεσιακών Συμβουλίων.
- Να καταργηθεί το απόρρητο.

Μετατάξεις

α. Ο θεσμός των μετατάξεων να ισχύει μόνο για τυχόν πλεονάζον προσωπικό. Δεν νοούνται μετατάξεις προσωπικού που δεν πλεονάζει.

β. Για την πράξη ή όχι πλεονάζοντος προσωπικού σε κάθε υπηρεσία, πρέπει να συγκροτηθούν ειδικές επιτροπές από κυβερνητικά στελέχη, επιστήμονες, εκπρόσωπους του σ.κ. που μέσα σε αυστηρά προσδιορισμένο χρονοδιάγραμμα θα αποφανθούν για την ύπαρξη ή όχι πλεονάζοντος προσωπικού.

<i>Μεταθέσεις</i>	• Οι μεταθέσεις των Δ.Υ. να γίνονται με το σύστημα της μοριοποίησης, το οποίο πρέπει να διευρυνθεί για να καλύψει και άλλες κατηγορίες (π.χ. αμοιβαίες κ.λπ.) και να εφαρμοστεί άμεσα. • Οι τοποθετήσεις των υπαλλήλων σε επίπεδο νομού να γίνονται με βάση τα κριτήρια που ισχύουν για τις μεταθέσεις. • Οι μεταθέσεις των υπαλλήλων με αίτησή τους για την κάλυψη κενών θέσεων να προηγούνται των προσλήψεων και των μετατάξεων. • Τα Προεδρικά Διατάγματα που προβλέπονται για τη μοριοποίηση των μεταθέσεων κατά Υπουργείο κ.λπ. να εκδοθούν μετά από σύμφωνη γνώμη των αντίστοιχων συνδικαλιστικών οργανώσεων.
<i>Αποσπάσεις</i>	Ο θεσμός των αποσπάσεων όπως έχει χρησιμοποιηθεί μέχρι σήμερα, έχει λειτουργήσει κατά κανόνα για το βόλεμα ημετέρων και τη δίωξη μη αρεστών. • Οι αποσπάσεις να γίνονται για την κάλυψη εκτάκτων αναγκών που για τη διαπίστωσή τους θα αποφαινόνται τα Υπηρεσιακά Συμβούλια. • Ο χρόνος απόσπασης να είναι τρεις (3) μήνες με δυνατότητα παράτασης για άλλους τρεις (3) μήνες με σύμφωνη γνώμη των Υπηρεσιακών Συμβουλίων.
<i>Εκπαίδευση - Επιμόρφωση</i>	Η εισαγωγική και διαρκής επιμόρφωση των δημοσίων υπαλλήλων πρέπει να αποτελεί μόνιμο και σταθερό στοιχείο στον προγραμματισμό ανάπτυξης και αξιοποίησης του προσωπικού. Το ΕΚΔΔ μπορεί να παίξει σημαντικό ρόλο προς αυτή την κατεύθυνση σε κεντρικό και περιφερειακό επίπεδο. Οι εξετάσεις τόσο για τη μονιμοποίηση, όσο και για προαγωγή πρέπει να καταργηθούν.
<i>Συλλογικές διαπραγματεύσεις</i>	Το δικαίωμα των συλλογικών διαπραγματεύσεων αποτελεί ένα ανώτερο επίπεδο συμμετοχής των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο όχι μόνο δεν έχουν αυτό το δικαίωμα, αλλά ούτε καν ένα θεσμοθετημένο σύστημα διαβουλεύσεων. Σε μια εποχή που όλοι δίνουν όρκο στον κοινωνικό διάλογο και τον προπαγανδίζουν με περισσή υποκρισία, δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται έτσι το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα. Μόνο ένα δεσμευτικό θεσμικό πλαίσιο διαπραγμάτευσης θα διασφαλίσει και θα δώσει ουσιαστικό περιεχόμενο. Η άρνηση των κυβερνήσεων να θεσμοθετήσουν σύστημα διαπραγμάτευσης και για τους δημοσίους υπαλλήλους έχει να κάνει με θεωρητικά κατασκευάσματα των αρχών του αιώνα μας περί του ρόλου, της θέσης και των δικαιωμάτων των δημοσίων υπαλλήλων. Στη σημερινή εποχή δεν είναι δυνατό να στερείται ο δημόσιος υπάλληλος αυτού του δικαιώματος. Οι σύγχρονες θεωρητικές απόψεις και οι κοινωνικές αντιλήψεις επιτάσσουν ότι το δικαίωμα πρέπει να επεκταθεί και στους δημοσίους υπαλλήλους. Απόρροια εξάλλου αυτών των αντιλήψεων ήταν και οι ΔΣΕ 151 και 154 που η χώρα μας αρνείται να επικυρώσει. Η απουσία ενός συστήματος διαπραγμάτευσης αποτελεί κατ' ουσία έλλειμμα δημοκρατικό. Η κάλυψή του αποτελεί, σήμερα ιδιαίτερα που όλοι δίνουν όρκο στον

κοινωνικό διάλογο, αδήριτη ανάγκη. Εξάλλου το δικαίωμα υπογραφής ΣΣΕ δεν θα βοηθήσει μόνο στην ανάπτυξη του συνδικαλιστικού κινήματος αλλά θα συμβάλει στην καλύτερη λειτουργία και των ίδιων των δημοσίων υπηρεσιών.

Το συνδικαλιστικό κίνημα θα ρίξει ιδιαίτερο βάρος σε αυτό το θέμα γιατί θεωρεί ότι η σημερινή κατάσταση είναι ανεπίτρεπτη και αντίθετη με το Σύνταγμα, το κοινοτικό δίκαιο και τις διεθνείς συμβάσεις.

Ταυτόχρονα το σ.κ. θα αγωνιστεί για την κατάργηση όλων των αντισυνδικαλιστικών και αντισυνταγματικών διατάξεων που περιορίζουν τα ατομικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Τέλος, η διαμόρφωση ενός σύγχρονου και δημοκρατικού υπαλληλικού κώδικα με βάση τις παραπάνω θέσεις και κατευθύνσεις αποτελεί πάγιο αίτημα του συνδικαλιστικού κινήματος.

Οικονομία -
Ανάπτυξη

ΣΤΟΧΟΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΥΓΚΥΡΙΑ

Η οικονομία της χώρας διέρχεται μία περίοδο βαθιάς κρίσης και ύφεσης. Ο στάσιμος πληθωρισμός είναι πλέον βασικό χαρακτηριστικό της. Τα οικονομικά μέτρα που παίρνονται όχι μόνο δεν λύνουν αλλά αντίθετα οξύνουν τα προβλήματα και επιτείνουν τα αδιέξοδα.

Κεντρικός στόχος της ακολουθούμενης πολιτικής είναι η βίαιη νεοσυντηρητική κοινωνικοοικονομική αναδιάρθρωση της χώρας με αναπόφευκτη συνέπεια την αποβιομηχανοποίησή της και τη συρρίκνωση της παραγωγικής βάσης.

Γεγονός πλέον είναι ότι οι νεοφιλελεύθερες συνταγές αποδείχθηκαν ανίκανες να δώσουν λύσεις στο πρόβλημα της υπαρκτής κρίσης της ελληνικής οικονομίας.

Ο πληθωρισμός επιμένει να κινείται σε υψηλά επίπεδα (16,1%), τα κρατικά ελλείμματα μεγαλώνουν, το δημόσιο χρέος διογκώνεται, η ακρίβεια στην αγορά καλπάζει, η ανεργία αυξάνεται.

Οι όροι και οι συνθήκες ζωής των εργαζομένων έχουν ριζικά ανατραπεί. Ήδη μεγάλα τμήματα του πληθυσμού βρίσκονται κοντά ή και κάτω από τα όρια της φτώχειας.

Η κυβέρνηση στην προσπάθειά της να μειώσει τα δημόσια ελλείμματα το μόνο κωδικό του προϋπολογισμού που βρήκε ελαστικό ήταν ο κωδικός της μισθοδοσίας των δημοσίων υπαλλήλων.

Η εισοδηματική
πολιτική της
τριετίας 1990/1992

Η κυβέρνηση την άνοιξη του 1990 ανέτρεψε την εισοδηματική πολιτική για τους δημ. υπαλλήλους που είχε επιτευχθεί στις αρχές του έτους μετά από αγωνιστικές πρωτοβουλίες της ΑΔΕΔΥ.

Έτσι ενώ οι αυξήσεις περιορίζονται στο 12%, ο πληθωρισμός εκτινάσσεται στο 20,4%.

Το 1991 καταργείται η ΑΤΑ στο όνομα της εξυγίανσης των δημοσίων οικονομικών. Δίνονται αυξήσεις μόλις 6,8%, ενώ ο πληθωρισμός φθάνει στο 19,5%.

Το 1992 ολοκληρώνονται οι «εξυγιαντικές» προσπάθειες της κυβέρνησης με αυξήσεις 0% και με πληθωρισμό 16,1%.

Φορολογική
πολιτική

Το μέσο εισόδημα των δημοσίων υπαλλήλων πέφτει πλέον κάτω από τα προβλεπόμενα επίπεδα ανεκτής διαβίωσης.

Η φορολογική επιπλέον επιβάρυνση των χαμηλών και μεσαίων εισοδηματικών στρωμάτων μέσα από τις διαδοχικές αυξήσεις των έμμεσων φόρων (ΦΠΑ, καύσιμα, τσιγάρα, ποτά, κ.λπ.) μέσα από την κατάργηση της τιμαριθμοποίησης της φορολογικής κλίμακας, μέσα από τη φορολόγηση των χαμηλόμισθων και χαμηλοσυνταξιούχων, που μέχρι σήμερα δεν πλήρωναν φόρο και αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων, διευρύνει την εισοδηματική ανισότητα και αδικία, ενώ παράλληλα προβλέπονται ελαφρύνσεις και φοροαπαλλαγές για τις υψηλές εισοδηματικές τάξεις, όταν μειώνονται οι συντελεστές στην άμεση φορολογία για τα υψηλά εισοδηματικά κλιμάκια.

Ειδικότερα στο φόρο εισοδήματος φυσικών προσώπων το 70% των συνολικών φόρων προέρχονται από τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους, τα «υποζύγια» του προϋπολογισμού όπως έχουν αποκληθεί και οι «υπόλοιποι» φορολογούμενοι πληρώνουν μόνο το 30%.

Η έκταση τη φοροδιαφυγής πήρε εκρηκτικές διαστάσεις αν ληφθεί υπόψη ότι το συνολικό δηλωθέν εισόδημα είναι περίπου το 50% του ΑΕΠ σε αγοραίες τιμές.

Τα μεγάλα κυκλώματα του παραεμπορίου, οι υπεριμολογήσεις και υποτιμολογήσεις μεγάλων επιχειρήσεων, και πολυεθνικών, η φυγάδευση κερδών και εισοδημάτων στο εξωτερικό, η τοκογλυφία και «μαύρη» αγορά χρήματος, οι παράνομες πωλήσεις συναλλάγματος, οι μεταχρονολογημένες επιταγές, οι μεγάλες υπερβάσεις δημοσίων έργων, οι αδιαφανείς διαδικασίες προμηθειών κ.λπ. είναι τομείς που αναπτύσσεται η παραοικονομία και η φοροδιαφυγή το ύψος της οποίας πλησιάζει τα 2.000 δισ. δρχ.

Οικονομικά
μεγέθη - στοιχεία

Παρά τη σκληρή εισοδηματική πολιτική τα οικονομικά μεγέθη δείχνουν ότι η συνολικότερη οικονομική πορεία της χώρας είναι αρνητική.

Συγκεκριμένα:

Ο πληθωρισμός για το 1992 θα κινηθεί στο 16,1% σε μέσα επίπεδα (προβλέψεις ΔΝΤ και ΟΟΣΑ) όταν στην Κοινότητα είναι κατά μέσο όρο 4,3%.

Το συνολικό έλλειμμα του Γενικού Προϋπολογισμού του Κράτους το 1991 (στοιχεία του Υπουργείου Οικονομικών), διαμορφώθηκε σε -2.722,5 δισ. δρχ. ή -21,2% του ΑΕΠ και το 1992 εκτιμάται ότι θα φτάσει τα -2.865 δισ. Σημειώνεται ότι οι αρχικές προβλέψεις το υπολόγιζαν για το 1992 σε -2.514 δισ. δρχ. δηλαδή απόκλιση 14%.

Το συνολικό δημόσιο χρέος της χώρας από 14.950,1 δισ. δρχ. ή 116,2% του ΑΕΠ το 1991 θα ανέβει στα 17.805 δισ. δρχ. ή 118,3% του ΑΕΠ το 1992 που σημαίνει ότι το σύνολο των τοκοχρεωλυτικών δαπανών για την εξυπηρέτησή του θα διαμορφωθούν σε 3.617 δισ. δρχ. ή 24% του ΑΕΠ για το 1992 (σύμφωνα με εκτιμήσεις του Υπουργείου Οικονομικών).

Το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν (ΑΕΠ) θα σημειώσει αύξηση σε σταθερές τιμές μόνο κατά 0,9% (σύμφωνα με το Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας) έναντι της αρχικής πρόβλεψης της κυβέρνησης κατά 2,5% για το 1992 που είχε και στόχο τη σμίκρυνση του ανοίγματος της ελληνικής οικονομίας με τις χώρες της ΕΟΚ αντί της διεύρυνσης.

Η ανεργία λόγω των απολύσεων και της παρατεταμένης ύφεσης της ελληνικής

οικονομίας ανήλθε στο 10% περίπου του ενεργού πληθυσμού της χώρας.

Σύμφωνα με έρευνα του ΟΑΕΔ ο αριθμός των ανέργων για το 1992 εκτιμάται σε 337,1 χιλιάδες άτομα που αποτελεί και αριθμό ρεκόρ για τα δεδομένα της ελληνικής οικονομίας.

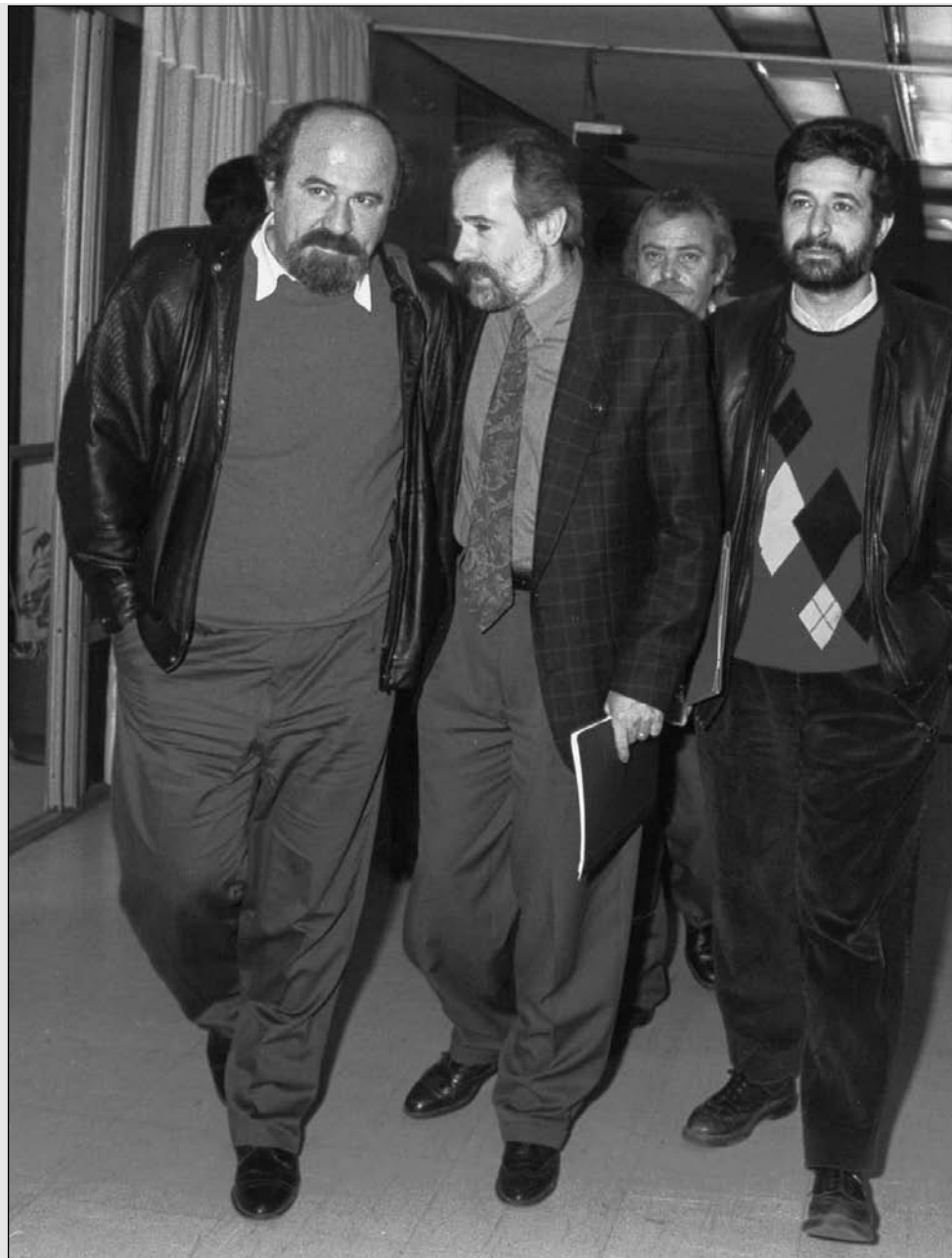
Σημείωση 1: Η εξέλιξη του πληθωρισμού από το 1980 σε μέσα επίπεδα είναι η εξής:

1980	24,8%
1981	24,5%
1982	20,2%
1983	20,2%
1984	18,5%
1985	19,3%
1986	23,0%
1987	16,4%
1988	13,5%
1989	13,7%
1990	20,4%
1991	18,9%
1992	16,1%

Σημείωση 2: Η εξέλιξη του ελλείμματος του προϋπολογισμού σε ποσοστό επί του ΑΕΠ από το 1980 μέχρι σήμερα είναι η εξής:

1980	-5,9%
1981	-12,7%
1985	-14,2%
1987	-14,7%
1988	-16,0%
1989	-19,9%
1990	-20,4%
1991	-21,2%
1992	-19,0%

Σ' αυτή την πορεία βαθιάς ύφεσης, η χώρα έχει αναλάβει δεσμεύσεις με τη συνθήκη του Μάαστριχτ για μείωση του πληθωρισμού μέχρι το 1997 στο επίπεδο του 5% για μείωση των επιτοκίων δανεισμού στα επίπεδα του 8-10%, για μείωση του ελλείμματος του δημόσιου προϋπολογισμού ως ποσοστό στο ΑΕΠ στο 3% για διαμόρφωση της σχέσης του δημόσιου χρέους προς το ΑΕΠ στο 60%.

Από αριστερά:
ο αντιπρόεδρος
της ΑΔΕΔΥ
Χριστόφορος
Κορυφίδης,
το μέλος της ΑΔΕΔΥ
Γιάννης Κουτσούκος,
ο γενικός γραμματέας
της ΑΔΕΔΥ
Ηλίας Βρεττάκος,
ο ταμίας Κώστας
Χριστόπουλος (πίσω),
μετά την εκλογή τους
από τους γενικούς
συμβούλους που
προέκλυσαν από το 28ο
συνέδριο της ΑΔΕΔΥ,
το Νοέμβριο του 1992.

Είναι προφανές ότι με την πολιτική που ακολουθείται οι δεσμεύσεις αυτές δεν πρόκειται να πραγματοποιηθούν και θα επιδεινωθεί παραπέρα η θέση του ελληνικού λαού.

Όταν η κυβέρνηση θέτει την εθνική οικονομία υπό καθεστώς «εγκαθάρισης» με τη λεγόμενη αποκρατικοποίηση ή ιδιωτικοποίηση επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας και με μαζικές απολύσεις εργαζομένων, όταν απειλούνται με αφανισμό παραδοσιακοί κλάδοι της μεταποίησης, όπως κλωστοϋφαντουργία, λιπασματοβιομηχανία, μεταλλευτική βιομηχανία, ναυπηγική βιομηχανία, όταν αφελλνίζονται νευραλγικοί τομείς της ελληνικής οικονομίας, όπως τα τοιμέντα, όταν οι επενδύσεις στο δημόσιο

«...Το λεγόμενο πρόγραμμα σύγκλισης αφορά μόνο στην ονομαστική σύγκλιση των οικονομικών δεικτών και αδιαφορεί για την πραγματική οικονομική και κοινωνική σύγκλιση...»

«...Χωρίς ανάπτυξη της οικονομίας και στήριξη των ελληνικών προϊόντων και επιχειρήσεων, χωρίς βαθιές δομικές αναδιαρθρώσεις και επιλογή των κλάδων και των τομέων με τα συγκριτικά πλεονεκτήματα δεν πρόκειται να υπάρξει ανάκαμψη...»

και στον ιδιωτικό τομέα ακολουθούν φθίνουσα πορεία, τότε η περαιτέρω υποβάθμιση της χώρας είναι βέβαιη.

Όπως λοιπόν φαίνεται η κυβέρνηση, στο όνομα της επίτευξης κάποιων ονομαστικών δεικτών φορτώνει μονόπλευρα στους εργαζομένους όλα τα βάρη για τη σταθεροποίηση και την ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας.

Το λεγόμενο πρόγραμμα σύγκλισης αφορά μόνο στην ονομαστική σύγκλιση των οικονομικών δεικτών και αδιαφορεί για την πραγματική οικονομική και κοινωνική σύγκλιση.

Ενδεικτικό των τεράστιων ανισοτήτων είναι το γεγονός ότι η σχέση του μέσου εθνικού μισθού του Έλληνα με αυτόν του Γερμανού ή του Γάλλου είναι 1/3 ενώ το κόστος ζωής τείνει να εξομοιωθεί.

Το 1992 η Ελλάδα ήταν η μόνη χώρα στην ΕΟΚ όπου μειώθηκαν οι πραγματικές αμοιβές των εργαζομένων με αποτέλεσμα παραπέρα διεύρυνση της ανισότητας με τάση διαμόρφωσης της παραπάνω σχέσης στο 1/4. Ακολουθείται, δηλαδή, μια πολιτική σύγκλισης ως προς το κόστος ζωής και μια πολιτική απόκλισης ως προς το βιοτικό επίπεδο και τα κοινωνικά δικαιώματα.

Στην προοπτική της «σύγκλισης» η επιτροπή Παυλόπουλου έχει προτείνει παρατεταμένη σκληρή λιτότητα για την επόμενη πενταετία.

Συγκεκριμένα προτείνεται οι δαπάνες για μισθούς μέχρι το 1996 να μειωθούν κατά 3,1% επί του συνολικού εθνικού εισοδήματος. Από 44,7% που ήταν το 1991 θα πέσει στο 41,6% το 1996 σε αντίθεση με τα κέρδη εμπόρων και βιομηχάνων που θα αυξηθούν κατά 3,5% επί του συνολικού εθνικού εισοδήματος.

Οι μισθολογικές αυξήσεις που σχεδιάζονται να δοθούν για το 1993 στους δημοσίους υπαλλήλους όχι μόνο υπολείπονται για τέταρτη συνεχή χρονιά της μέσης μεταβολής που σημειώνει ο τιμάρριθμος (άρα μείωση των πραγματικών μισθών), αλλά δεν θα καλύπτουν ούτε την αύξηση κατά 4% των ασφαλιστικών εισφορών για κύρια σύνταξη και την αύξηση κατά 1% για υγειονομική περίθαλψη, που αποφασίσθηκε με το πρόσφατο ασφαλιστικό νομοσχέδιο ότι θα επιβαρύνουν από 1-1-93 τους δημοσίους υπαλλήλους. Άρα για πρώτη φορά θα υπάρξει και ονομαστική μείωση των μισθών.

Αν τα μέτρα αυτά συνδυαστούν με την αλλαγή του συστήματος των προαγωγών των δημοσίων υπαλλήλων και με την προωθούμενη σύνδεση του βαθμού με το μισθό, κατάργηση δηλαδή της ακώλυτης μισθολογικής εξέλιξης, θα έχουμε μισθολογική καθήλωση χιλιάδων δημοσίων υπαλλήλων για πολλά χρόνια.

Πρώτη προτεραιότητα για να αντιστραφεί η αρνητική αυτή πορεία είναι η δρομολόγηση μιας αναπτυξιακής διαδικασίας με αύξηση των ρυθμών ανόδου του εθνικού προϊόντος πάνω από 3-4% με ταυτόχρονη δίκαιη κατανομή του στις διάφορες εισοδηματικές τάξεις και με διαφύλαξη του πραγματικού εισοδήματος των εργαζομένων. Είναι αδιανόητο να επιχειρείται να περιοριστεί το δημόσιο χρέος και η μείωση των ελλειμμάτων με απολύσεις, με εκποίηση της δημόσιας περιουσίας, με στενά ταμειακή λογική και με καταδίκη των δημοσίων υπαλλήλων, ως ενόχων για όλα τα δεινά της ελληνικής οικονομίας.

Χωρίς ανάπτυξη της οικονομίας και στήριξη των ελληνικών προϊόντων και επιχειρήσεων, χωρίς βαθιές δομικές αναδιαρθρώσεις και επιλογή των κλάδων και των

Θέσεις - Αιτήματα

τομέων με τα συγκριτικά πλεονεκτήματα δεν πρόκειται να υπάρξει ανάκαμψη.

Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο, τα ΝΠΔΔ και τους ΟΤΑ, αξιώνουν και αγωνίζονται για την εφαρμογή μιας οικονομικής και αναπτυξιακής πολιτικής που θα οδηγήσει σε παραγωγική και κοινωνική ανασυγκρότηση.

Βασικοί άξονες πολιτικής

- Προγράμματα στήριξης, εκσυγχρονισμοί, ανασυγκρότησης και ανάπτυξης των παραγωγικών τομέων της ελληνικής οικονομίας.
- Ανάπτυξη βιομηχανιών στρατηγικής σημασίας και αλλαγή του θεσμικού πλαισίου λειτουργίας των επιχειρήσεων.
- Συγχώνευση, διακλαδική σύνδεση παραγωγικής μονάδων και καθετοποίησης της παραγωγής.
- Εκσυγχρονισμός και αξιοποίηση του δημοσίου τομέα της οικονομίας έτσι ώστε να λειτουργήσει δυναμικά και ενισχυτικά στον αναπτυξιακό προσανατολισμό της χώρας και ιδιαίτερα στους τομείς των νέων τεχνολογιών, των μεγάλων έργων στρατηγικής σημασίας και των όρων ένταξης της χώρας στον διεθνή καταμερισμό εργασίας. Προς την κατεύθυνση αυτή ουσιαστική προϋπόθεση αποτελεί ο εκδημοκρατισμός και η λειτουργική ανεξαρτησία του δημοσίου τομέα από την κυβερνητική εξουσία.
- Αντιμετώπιση του προβλήματος των ελλειμμάτων μέσα από τον αναπτυξιακό προσανατολισμό και τη διαφάνεια των κρατικών δαπανών, τη δημοκρατική μεταρρύθμιση του φορολογικού συστήματος, ώστε να αυξηθούν τα κρατικά έσοδα μέσα από τη δικαιότερη κατανομή των φορολογικών βαρών ανάλογα με τη φοροδοτική ικανότητα του κάθε ένα.
- Προστασία του εισοδήματος των εργαζομένων και ανέγερση του βιοτικού τους επιπέδου.
- Εκδημοκρατισμός των εργασιακών σχέσεων.
- Επαγγελματική κατάρτιση και εξειδίκευση.
- Μέτρα για την υγιεινή και την ασφάλεια των εργαζομένων.
- Μέτρα για την αντιμετώπιση της ανεργίας.
- Εκδημοκρατισμός και ανάπτυξη σε φιλολαϊκή κατεύθυνση των δημοσίων υπηρεσιών.
- Ενίσχυση των μικρομεσαίων επιχειρήσεων.
- Επενδύσεις σε έργα υποδομής στην περιφέρεια και στην αγροτική οικονομία.
- Αποκέντρωση και ενίσχυση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης σε συνδυασμό με συλλογικές διαδικασίες δημοκρατικού προγραμματισμού.
- Πολιτική ελέγχου των τιμών και κερδών με κοστολογικό έλεγχο και με στόχο το χτύπημα των αδικαιολόγητων ανατιμήσεων.
- Ριζικό εκσυγχρονισμό του τραπεζικού συστήματος με στόχο την εξυπηρέτηση των αναγκών της νέας ανάπτυξης.

Σε σχέση με την προστασία του εισοδήματος οι δημόσιοι υπάλληλοι αγωνίζονται:

- Για την αποκατάσταση της αγοραστικής δύναμης των αποδοχών εξαιτίας των μακροχρόνιων προγραμμάτων λιτότητας. Κεντρικό στόχο αποτελεί η εξασφάλιση κατώτερων αποδοχών που θα διασφαλίζουν αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης.
- Για επαναφορά του συστήματος της γνήσιας και χωρίς ανατρεπτικούς περιορισμούς ΑΤΑ.
- Για ενσωμάτωση της ΑΤΑ, του επιδόματος εξομάλυνσης και του επιδόματος των 18.000 δρχ. στους βασικούς μισθούς.
- Για την αύξηση των οικογενειακών επιδομάτων και τη χορήγησή τους και στους δύο συζύγους.

Σε κάθε περίπτωση κεντρικό οικονομικό αίτημα του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος στην τριετία που έρχεται παραμένει η ανατροπή της υφιστάμενης μισθολογικής αναρχίας και η προώθηση ενός αποδεκτού πλαισίου αρχών με στόχο την ουσιαστική αναβάθμιση των απαράδεκτα υποβαθμισμένων μισθών των δημοσίων υπαλλήλων.

Σε σχέση με τη φορολογική πολιτική οι δημόσιοι υπάλληλοι αγωνίζονται για:

- Αύξηση των φορολογικών συντελεστών στα ανώτερα εισοδήματα και μείωσή τους στα χαμηλότερα.
- Αυτόματη τιμαριθμοποίηση των φορολογικών κλιμακίων.
- Αφορολόγητο ποσό για εισοδήματα από μισθούς και συντάξεις ίσο με τις ετήσιες αποδοχές του ανειδίκευτου εργάτη.
- Αναπροσαρμογή των συντελεστών του ΦΠΑ με κριτήριο την υπεράσπιση της λαϊκής κατανάλωσης. Μείωση των συντελεστών στα είδη πλατειάς λαϊκής κατανάλωσης.
- Ριζική αλλαγή της σχέσης άμεσων - έμμεσων φόρων υπέρ των πρώτων.
- Κτύπημα της φοροδιαφυγής των υπερτιμολογήσεων και υποτιμολογήσεων.

Οι επιπτώσεις της κυβερνητικής πολιτικής στους τομείς υγειονομικής περιθαλψης, παιδείας, περιβάλλοντος και στέγης είναι τεράστιες. Οι παρεχόμενες στον πολίτη κοινωνικές υπηρεσίες, υποβαθμίζονται όλο και περισσότερο, με αποτέλεσμα το ποιοτικό στοιχείο της ζωής του κοινωνικού ανθρώπου και πολίτη να βρίσκεται σε πρωτόγνωρα χαμηλά επίπεδα.

Το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα με βάση τις αρχές, τις θέσεις και την ιστορία του κατά την επόμενη τριετία πρέπει να αγωνιστεί για:

Υγεία

- Ανατροπή της λογικής και της πολιτικής ιδιωτικοποιήσεων στο χώρο της υγείας και ενίσχυση του δημόσιου χαρακτήρα της.
- Κατοχύρωση και ουσιαστική αναβάθμιση ενός ολοκληρωμένου εθνικού συστήματος υγείας, που να αμβλύνει τις ανισότητες, να προστατεύει και να βελτιώνει την υγεία και να κάνει προσιτή σε όλους μια σύγχρονη και ισότιμη υγειονομική φροντίδα με κύριο βάρος στον τομέα της πρόληψης. Δραστική αύξηση

	των κρατικών δαπανών για την υγεία. • Αντιμετώπιση του οξυμένου προβλήματος της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης των δημοσίων υπαλλήλων. Να υπογραφούν νέες συμβάσεις για τους γιατρούς. Πλήρης κάλυψη ιατροφαρμακευτικής και νοσοκομειακής περίθαλψης στους Δ.Υ. (Αύξηση των απαράδεκτα χαμηλών αποζημιώσεων στα επιδόματα τοκετού. Κάλυψη οδοντοπροσθετικών και ορθοδοντικών εργασιών, οφθαλμιατρικών και ορθοπεδικών ειδών, κ.λπ. Να εκσυγχρονιστεί το απαράδεκτο σύστημα παροχής ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης (καθυστέρηση πληρωμής νοσηλείων, φαρμάκων, ιατρικών εργασιών, κ.λπ.).
<i>Παιδεία</i>	• Ανατροπή της λογικής και της πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων στο χώρο της παιδείας. • Αντιμετώπιση της εκπαίδευσης ως κοινωνικού αγαθού που δεν μπορεί να αποτελεί αντικείμενο κερδοσκοπίας. • Ουσιαστική αύξηση των δαπανών για την παιδεία έτσι ώστε να ικανοποιείται το αίτημα για παροχή εκπαίδευσης επιπέδου σε όλα τα παιδιά του ελληνικού λαού και στη βάση της άμβλυνσης των ανισοτήτων. • Συνεχής εκσυγχρονισμός του περιεχομένου σπουδών της υλικοτεχνικής υποδομής του τρόπου λειτουργίας των σχολείων (κατάργηση βάρδιας). • Αξιοποίηση της εκπαίδευσης και της παιδείας του λαού προς την κατεύθυνση της ανάπτυξης του τόπου και της συμμετοχής του στον διεθνή καταμερισμό εργασίας.
<i>Περιβάλλον</i>	• Άμεσα και δραστικά μέτρα για την προστασία του περιβάλλοντος. • Πολιτική που να αφορά τη διάσωση και διαρκή προστασία του φυσικού και ανθρώπινου περιβάλλοντος. Μέτρα για προστασία βιότοπων, εκτεταμένα προγράμματα αναδάσωσης, προστασίας των θαλασσών, λιμνών και ποταμών. • Έλεγχος βιομηχανιών και απομάκρυνση των ρυπογόνων από το λεκανοπέδιο της Αθήνας. Υποχρεωτική εγκατάσταση μηχανισμών απορρύπανσης στις βιομηχανίες. • Μέτρα αποτελεσματικής προστασίας του εργασιακού περιβάλλοντος στους χώρους δουλειάς. • Συγκοινωνιακές και κυκλοφοριακές επιλογές και ρυθμίσεις που θα εκσυγχρονίζουν και θα βελτιώνουν τις συγκοινωνίες. • Επιλογές κατάργησης του δημόσιου και κοινωνικού χαρακτήρα των συγκοινωνιών βρίσκουν αντίθετο το δημοσιούπαλληλικό σ.κ. αφού εκτός των άλλων θα έχουν αρνητικές επιπτώσεις και στο περιβάλλον.
<i>Στέγη</i>	• Μέτρα για την αντιμετώπιση του οξυμένου στεγαστικού προβλήματος των δημοσίων υπαλλήλων. • Αύξηση των δανείων. Έλεγχος διαμόρφωσης ύψους ενοικίων. Χορήγηση στεγαστικού επιδόματος ή επιδόματος ενοικίου. • Άμεση εναρμόνιση των όρων δανειοδότησης από το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο με όρους του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων.

Ασφαλιστικά -
συνταξιοδοτικά

1. Το ασφαλιστικό σύστημα της χώρας μας βρίσκεται σε μακρόχρονη κρίση. Τα περισσότερα ασφαλιστικά ταμεία και ιδιαίτερα το ΙΚΑ αδυνατούν να ανταποκριθούν και σε στοιχειώδεις υποχρεώσεις τους απέναντι στους ασφαλισμένους. Οι συντάξεις ή τα βοηθήματα που χορηγούν είναι πάρα πολύ χαμηλά με αποτέλεσμα να μην εξασφαλίζουν μια στοιχειώδη διαβίωση στους ασφαλισμένους. Τα ελλείμματα των ασφαλιστικών ταμείων και ιδιαίτερα του ΝΑΤ και του ΙΚΑ ανέρχονται σε τεράστια ποσά, αποτελούσαν και αποτελούν κυρίαρχο πρόβλημα της κοινωνικής ασφάλισης.
2. Η κατάσταση στο χώρο των εργαζομένων στο Δημόσιο δεν είναι διαφορετική. Η κύρια σύνταξη μειώνεται χρόνο με το χρόνο εξαιτίας της πολιτικής μισθών που εφαρμόζεται. Τα Επικουρικά Ταμεία, το ΜΤΠΥ, αλλά και το Ταμείο Πρόνοιας χορηγούν εξευτελιστικά βοηθήματα παρά το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο καταβάλλουν υψηλές κρατήσεις (13% συνολικά για επικουρική και εφάπαξ).
3. Οι αιτίες για τη σημερινή κατάσταση των ασφαλιστικών ταμείων βρίσκονται κύρια στην πολιτική την οποία ακολούθησαν στον ένα ή τον άλλο βαθμό όλες οι μέχρι σήμερα κυβερνήσεις. Η σημερινή κρίση της κοινωνικής ασφάλισης οφείλεται κύρια:
  - Στην άρνηση του κράτους να αναλάβει τις θεσμοθετημένες υποχρεώσεις του στις δαπάνες της κοινωνικής ασφάλισης (ΙΚΑ, κλπ.).
  - Στην πολιτική καταλήστευσης των αποθεματικών των ταμείων, τη δέσμευσή τους στις Τράπεζες άτοκα ή με εξευτελιστικά επιτόκια.
  - Στην έλλειψη αυτοτέλειας και αυτοδιοίκησης των Ασφαλιστικών Ταμείων.
  - Στην «κοινωνική πολιτική» που οι κυβερνήσεις φόρτωναν κάθε τόσο στα Ταμεία χωρίς την ταυτόχρονη ενίσχυσή τους.
  - Στην εισφοροδιαφυγή και την εισφοροκλοπή.
  - Στη βαθειά κρίση της ελληνικής οικονομίας (λιτότητα, ανεργία κ.λπ.).
  - Στην όξυνση του δημογραφικού προβλήματος της χώρας.
4. Το συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας μας διαπιστώνοντας την κρίσιμη κατάσταση της κοινωνικής ασφάλισης πρόβαλλε μια σειρά από στόχους και αιτήματα για το ξεπέραςμα της κρίσης.

Δεν αρνήθηκε αλλά αντίθετα επεδίωξε τον ουσιαστικό διάλογο για την εξυγίανση του συστήματος της κοινωνικής ασφάλισης.

Βασικός άξονας των προτάσεων του σ.κ. ήταν η αντιμετώπιση της κρίσης με μέτρα κοινωνικά δίκαια που θα έδιναν προοπτική και βιωσιμότητα στο ασφαλιστικό σύστημα και θα κάλυπταν τις σύγχρονες ανάγκες των ασφαλισμένων.
5. Οι επιλογές της σημερινής κυβέρνησης, όπως εκφράστηκαν μέσα από τους τρεις νόμους, που μέσα σε διάστημα δύο χρόνων ψήφισε, είχαν σαν στόχο να φορτώσουν την κρίση της κοινωνικής ασφάλισης στις πλάτες των εργαζομένων και των συνταξιούχων και να υπονομεύσουν το δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα της κοινωνικής ασφάλισης.

6. Η σημερινή κυβέρνηση αντιμετώπισε και αντιμετωπίζει το πρόβλημα της κοινωνικής ασφάλισης ως πρόβλημα ταμειακό, αδιαφορώντας για τη βιωσιμότητα και την προοπτική των ταμείων.

Με τις νομοθετικές ρυθμίσεις που προώθησε αφαιρεί εκατοντάδες δισ. από τις τσέπες των εργαζομένων και των συνταξιούχων όχι για να αντιμετωπίσει τα προβλήματα της κοινωνικής ασφάλισης, αλλά για να χρηματοδοτήσει και να καλύψει τα ελλείμματα του κρατικού προϋπολογισμού. Οι επιλογές της ενισχύουν την Ιδιωτική Ασφάλιση, επιδεινώνουν την κατάσταση των εργαζομένων και των συνταξιούχων, αποτελούν εξίσωση προς τα κάτω.

7. Οι επιλογές της κυβέρνησης για τα ασφαλιστικά - συνταξιοδοτικά των δημοσίων υπαλλήλων οδηγούν στην παραπέρα μείωση των αποδοχών μας, στη φαλκίδευση της κύριας και τη διάλυση ουσιαστικά της επικουρικής ασφάλισης.

Με τους νόμους που ψήφισε η κυβέρνηση:

- Καθιερώνεται εισφορά για κύρια σύνταξη, η οποία θα φθάσει στο 6,65% από 1-1-1995.
- Μειώνονται οι συντάξιμες αποδοχές από τη φορολογία που θεσμοθετείται για τις συντάξεις.
- Καταργείται η 35ετία και η 25ετία.
- Φαλκιδεύεται η επικουρική σύνταξη και τα επικουρικά ταμεία οδηγούνται σε διάλυση.
- Αυξάνονται τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης.
- Καθιερώνονται συνταξιούχων πολλών κατηγοριών.
- Καταργούνται τα 35/35.

Για τους νεοδιοριζόμενους στο Δημόσιο:

- Αυξάνονται τα όρια ηλικίας στα 65 για άνδρες και γυναίκες.
- Η κύρια σύνταξη θα αποτελεί το 60% των εν ενεργεία αποδοχών.
- Η επικουρική σύνταξη το 20%.
- Ο υπολογισμός της σύνταξης θα γίνεται με βάση τις αποδοχές της τελευταίας πενταετίας.

Οι επιλογές της κυβέρνησης παρά τα προβλήματα που δημιουργούν τόσο στους εργαζόμενους όσο και στους συνταξιούχους, δεν δίνουν λύση στα προβλήματα της Κοινωνικής Ασφάλισης, γιατί δεν αντιμετωπίζουν τις αιτίες που έχουν οδηγήσει στη σημερινή κατάσταση.

Ιδιαίτερα για τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους του Δημοσίου οι επιλογές αυτές έχουν πολύ σοβαρές και δυσμενείς επιπτώσεις.

Κύρια σύνταξη

Παρά το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο θα καταβάλλουν και νέα εισφορά για κύρια σύνταξη που θα φθάσει στα ίδια επίπεδα με τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα, δεν υπάρχει καμία εξασφάλιση και καμία εγγύηση ότι θα πάρουν μια ανθρώπινη σύνταξη.

Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι κρατήσεις που θα γίνονται κάθε μήνα θα αποτελούν απλά ένα έσοδο του κράτους που θα διατίθεται για την κάλυψη των όποιων αναγκών του προϋπολογισμού και όχι για τη χρηματοδότηση της κύριας ασφάλισης.

Η κυβέρνηση δηλαδή παρόλο που για λόγους ίσης αντιμετώπισης όπως επικαλείται, θεσμοθέτησε εισφορά για κύρια σύνταξη και για τους δημοσίους υπαλλήλους, δεν θεσμοθέτησε κάποιο Ταμείο ή λογαριασμό στον οποίο θα πήγαιναν οι εισφορές των ασφαλισμένων μαζί με τις εισφορές του κράτους.

Έτσι τίποτα πλέον δεν κατοχυρώνει τους εργαζόμενους στο Δημόσιο σχετικά με την κύρια σύνταξη.

Οι συντάξιμες αποδοχές τους παρά το γεγονός ότι έχουν καταβάλλει κρατήσεις θα εξαρτώνται κάθε φορά από την κατάσταση του κρατικού προϋπολογισμού, από τις όποιες διαθέσεις της κάθε κυβέρνησης.

Το πρόβλημα αυτό δεν είναι θεωρητικό, αφού όλοι γνωρίζουμε τη στάση του κράτους διαχρονικά. Τη συμφωνία δηλαδή που έγινε μεταξύ της κυβέρνησης και της ΑΔΕΔΥ το 1955 όπου αντί για αυξήσεις στις αποδοχές να καταργηθούν οι κρατήσεις για κύρια σύνταξη και τη θέση που κράτησε σήμερα.

Το θέμα της κύριας σύνταξης μετά από αυτή την αφερέγγυα στάση της πολιτείας, πέρα από τους στόχους που σήμερα προβάλλουμε, πρέπει να απασχολήσει το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Υπάρχει ανάγκη να μελετηθούν όλες οι εναλλακτικές προτάσεις που δίνουν λύση με προοπτική στο θέμα της κύριας σύνταξης (δημιουργία Ταμείου, όροι και προϋποθέσεις λειτουργίας του, συνταγματικές δεσμεύσεις, ΣΣΕ, πολιτική μισθών στο Δημόσιο).

Επικουρική σύνταξη

Η προαιρετική ένταξη των νεοδιοριζόμενων υπαλλήλων σε ένα από τα δύο επικουρικά ταμεία (ΜΤΠΥ ή Ταμείο Αρωγής) θα στερήσει τα ταμεία από νέους πόρους με αποτέλεσμα να μη μπορούν να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους απέναντι στους ασφαλισμένους.

Το πρόβλημα θα παρουσιαστεί κύρια στο ΜΤΠΥ και στα ταμεία αρωγής τα οποία όπως είναι γνωστό χρηματοδοτούνται αποκλειστικά από τους εργαζόμενους (κοινωνικός πόρος υπάρχει μόνο στο ΜΤΠΥ ο οποίος σταδιακά καταργείται).

Οι κυβερνητικές ρυθμίσεις θα έχουν σαν αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι να χάσουν εισφορές 30 και 35 χρόνων, αφού τα ταμεία που λειτουργούν κύρια με το αναδιανομητικό σύστημα είναι αναγκασμένα εξαιτίας της μείωσης των εσόδων τους (έλλειψη νέων πόρων) να μειώνουν συνέχεια τα μερίσματα μέχρι να οδηγηθούν σε διάλυση.

Η κυβερνητική πολιτική δεν έχει όρια. Μετά τη χρόνια καταλήστευση των αποθεματικών και όλης της περιουσίας των Ταμείων, προχωρά στη διάλυσή τους αδιαφορώντας για τους ασφαλισμένους.

Η κυβέρνηση αρνήθηκε να δεσμευτεί και να εγγυηθεί και τη χορήγηση ακόμη των μερισμάτων στα σημερινά επίπεδα.

Η προαιρετικότητα που τίθεται από το νόμο για το δεύτερο ταμείο αποτελεί καθαρή κοροϊδία, αφού την ίδια στιγμή τίθεται πλαφόν για την επικουρική σύνταξη που για τους νεοδιοριζόμενους δεν μπορεί να ξεπερνά το 20%.

	Ποιος αλήθεια νεοδιοριζόμενος θα ενταχθεί προαιρετικά στο δεύτερο ταμείο όταν υπάρχει αυτή η δεσμευτική ρύθμιση; Τα αιτήματα που σήμερα προβάλλουμε πριν την υλοποίηση του Νόμου έχουν σαν στόχο τη διατήρηση και βελτίωση της σημερινής κατάστασης. Το συνδικαλιστικό κίνημα ανάλογα με τις εξελίξεις πρέπει να επεξεργαστεί εναλλακτικές προτάσεις (ενοποίηση ταμείων, κ.λπ.) και να μην αφήσει τα επικουρικά ταμεία να καταρρεύσουν.
<i>Ασφαλισμένοι πολλών κατηγοριών</i>	Η κυβέρνηση με τους νόμους που ψήφισε δημιούργησε ασφαλισμένους πολλών κατηγοριών. Εργαζόμενοι που προσλήφθηκαν πριν το 1982, εργαζόμενοι που προσλήφθηκαν πριν το 1993, κ.λπ., για τους οποίους θα ισχύουν διαφορετικές προϋποθέσεις συνταξιοδότησης και θα χορηγείται και διαφορετική σύνταξη.
<i>Όρια ηλικίας</i>	Ο κίνδυνος εξίσωσης όλων των υπαλλήλων στην τελευταία κατηγορία είναι μεγάλος. Τα νέα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης που θεσμοθετήθηκαν από την κυβέρνηση αποτελούν μια βάρβαρη ανατροπή των προσδοκιών και του προγραμματισμού των υπαλλήλων. Τα όρια ηλικίας που θεσμοθετήθηκαν για τους νεοδιοριζόμενους και μάλιστα τα 65 χρόνια για άνδρες και γυναίκες, η κατάργηση ακόμη και της 35ετίας, καθώς και η κατακόρυφη μείωση των συντάξεων πρέπει να αποτελέσουν βασικούς στόχους πάλις του συνδικαλιστικού κινήματος.
<i>Ο μύθος των ενιαίων αρχών</i>	Η κυβέρνηση για να μπορέσει να περάσει τα αντιασφαλιστικά μέτρα της, επικαλείται τις ενιαίες αρχές που πρέπει δήθεν να διέπουν το νέο σύστημα. Τις ενιαίες όμως αρχές τις εφαρμόζει κατά περίπτωση και ανάλογα με το πόσο εξυπηρετούν τη φοροεισπρακτική πολιτική της. Έτσι παρά το ότι θεσμοθετεί κρατήσεις για την κύρια σύνταξη υποστηρίζοντας ψευδώς ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι δεν καταβάλλουν εισφορές, αρνείται να θεσμοθετήσει τη δική της συμμετοχή, να αναλάβει τις δικές της υποχρεώσεις στην επικουρική σύνταξη. Επικαλείται ενιαίες αρχές και παρόλα αυτά αυξάνει το ποσοστό των κρατήσεων για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων στο δημόσιο στο 22,5% όταν οι αντίστοιχες κρατήσεις στον ιδιωτικό τομέα φθάνουν το 13%.
<i>Αιτήματα και στόχοι</i>	Το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει άμεσα να παλέψει για την κατάργηση των αντιασφαλιστικών διατάξεων των νόμων, και συγκεκριμένα: 1. Να καταργηθεί η εισφορά για κύρια σύνταξη. 2. Η σύνταξη να αποτελεί το 80% των εν ενεργεία αποδοχών και να υπολογίζεται στον τελευταίο μισθό. 3. Ο υπολογισμός της σύνταξης να γίνεται με βάση τα 35/35.

4. Να κατοχυρωθούν οι επικουρικές συντάξεις των εργαζομένων στο δημόσιο.
  - Να καταργηθεί το πλαφόν του 20% που θεσμοθετείται για τους νεοδιοριζόμενους.
  - Να είναι υποχρεωτική η εισφορά και για τα δύο Ταμεία (ΜΤΠΥ-Ταμεία Αρωγής).
5. Να αποδεσμευθεί η 35ετία από όρια ηλικίας.
6. Καμμία ημέρα συνταξιοδοτικής ασφάλισης να μην πάει χαμένη.
7. Να αξιοποιηθεί η κινητή και ακίνητη περιουσία των ταμείων.
8. Η πλειοψηφία των διοικήσεων των ασφαλιστικών ταμείων να αποτελείται από εκπροσώπους των ασφαλισμένων.
9. Να κατοχυρωθεί η διοικητική αυτοτέλεια των ασφαλιστικών ταμείων.
10. Να ψηφιστεί άμεσα ο νόμος για την αντιμετώπιση των προβλημάτων των Δ.Υ. που εργάζονται σε ανθυγιεινά και επικίνδυνα επαγγέλματα.

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙ- ΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

- Ζητήματα*
- *Λειτουργίας*
  - *Δομής*
  - *Οργάνωσης*

Η δράση του συνδικαλιστικού κινήματος αλλά και η μέχρι σήμερα πορεία του, χαρακτηρίζεται από αδυναμίες και κενά.

Η υπέρβασή τους είναι σήμερα περισσότερο από ποτέ άλλοτε αναγκαία, προκειμένου αυτό να παίξει τον αναντικατάστατο ρόλο του μέσα στην ελληνική κοινωνία.

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζει το σ.κ. δεν είναι δυνατόν να αναζητηθούν μονάχα στο εσωτερικό του. Είναι φανερό ότι πολλά απ' αυτά οφείλονται σε εξωγενείς παράγοντες. Το κίνημα δρώντας μέσα στην κοινωνία επηρεάζεται από τις ευρύτερες κοινωνικές εξελίξεις, αλλά και πρέπει να τις επηρεάζει.

Η κρίση που βιώνει η ελληνική κοινωνία σε πολιτικό, πολιτιστικό, οικονομικό αλλά και γενικότερα θεσμικό επίπεδο δεν είναι δυνατόν παρά να βάζει τη σφραγίδα της και στα προβλήματα που αντιμετωπίζει το συνδικαλιστικό κίνημα.

Είναι καθαρό ότι βέβαια οι "εχθροί" και "άσπονδοι φίλοι" του σ.κ., απολυτοποιώντας συνειδητά τις αδυναμίες του σ.κ. επιχειρούν να το φθείρουν στα μάτια των εργαζομένων. Προσπαθούν να περάσουν σε μια αναδιάταξη αξιών. Στη θέση της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης, της ανησυχίας και της αμφισβήτησης, τοποθετούν τον ατομισμό, την περιθωριοποίηση, την απογοήτευση.

Όμως, αν ειλικρινά επιθυμούμε ένα συνδικαλιστικό κίνημα μοχλό των κοινωνικών διεργασιών, είμαστε πριν απ' όλα υποχρεωμένοι να προσεγγίσουμε με υπευθυνότητα και σοβαρότητα τις βαθύτερες αιτίες των προβλημάτων και να αναζητήσουμε τρόπους και μέτρα ξεπεράσματος.

Σε καμιά λοιπόν περίπτωση εσωστρέφεια και κρισιολογία, αλλά παράλληλη πορεία δράσης και υπέρβασης των αδυναμιών.

Ένα τέτοιο εγχείρημα, οπωσδήποτε δεν μπορεί να εξαντληθεί στα πλαίσια του συνεδρίου. Απαιτείται ουσιαστικός διάλογος και συζήτηση σε όλες τις βαθμίδες του σ.κ. Απαιτείται ειλικρινής πρόθεση, βαθύ και αυτοκριτικό αίσθημα ευθύνης. Απαλλαγή, κατά το δυνατόν, από τις στείρες αντιπαλότητες, από τη λογική της επιφόρτωσης όλων των αδυναμιών και ευθυνών στους "άλλους".

*Εκδηλώσεις
- προβλήματα
- αιτίες*

- Στη λειτουργία του συνδικαλιστικού κινήματος παρατηρούνται ανησυχητικά φαινόμενα.
  - Η λειτουργία των οργάνων είναι υποβαθμισμένη.
  - Η συμμετοχή στις εσωτερικές διαδικασίες του κινήματος είναι χαμηλή. Το ίδιο και η συμμετοχή στους αγώνες που συχνά είναι αναντίστοιχη με την οξύτητα των προβλημάτων.
  - Η νεολαία και οι γυναίκες, για διαφορετικούς λόγους η κάθε κατηγορία, παρουσιάζουν ιδιαίτερα χαμηλή στράτευση στην οργανωμένη δράση.
  - Η απογοήτευση διαπερνά όλο και περισσότερους εργαζόμενους. Ελλειψη εμπιστοσύνης στις αξίες του συλλογικού αγώνα, περιθωριοποίηση, αναζήτηση ατομικών λύσεων.
- Η κομματικοποίηση και η έντονη παραταξιοποίηση του σ.κ. αποτελεί έναν ιδιαίτερα σημαντικό γενεσιουργό λόγο των προβλημάτων.
- Συχνά ο εσωτερικός διάλογος δεν γίνεται μεταξύ των εργαζομένων, αλλά μεταξύ των επικεφαλής των παρατάξεων. Οι θέσεις και οι αποφάσεις αποτελούν συμψηφισμό των επιμέρους παραταξιακών απόψεων και δεν είναι προϊόν δημιουργικής σύνθεσης με μορφές και τρόπους που θα εξασφαλίζουν την ουσιαστική και μαζική συμμετοχή των εργαζομένων.
- Η έλλειψη ενιαίας διαχρονικά στάσης του συνδικαλιστή πάνω στις θέσεις και τα προβλήματα και οι συχνές σταδιακές μεταμορφώσεις ανάλογα με την τρέχουσα πολιτική συγκυρία, η μεταφορά των εσωτερικών ενδοκομματικών διενέξεων ή διασπάσεων στο εσωτερικό του συνδικαλιστικού κινήματος, η ευκαιριακή δραστηριοποίηση, υπεράσπιση ή υπονόμηση των αποφάσεων των οργάνων ανάλογα με το αν πλειοψηφεί ή όχι η "παρατάξη μου", είναι στοιχεία που τραυματίζουν βαθιά και απογοητεύουν τους εργαζόμενους.
- Η εσωτερική ζωή των συνδικάτων είναι εξαιρετικά φτωχή. Οι δημοκρατικές διαδικασίες περιβάλλονται συχνά από τον τύπο αλλά όχι και από την ουσία. Το άμεσο, το μικρό, το καθημερινό, που συχνά απασχολεί έντονα τον εργαζόμενο, δεν απασχολεί το σωματείο. Το ειδικό εκτοπίζεται από το γενικό.
- Η δράση των συνδικαλιστικών οργανώσεων χαρακτηρίζεται από την αποσπασματικότητα, το διεκπεραιωτικό - υπαλληλικό στυλ.
- Οι διαθέσεις των εργαζομένων, οι απόψεις τους για τα προβλήματα και τις κινητοποιήσεις, δεν λαμβάνονται όσο πρέπει υπόψη. Δεν παίρνονται όλα τα μέτρα για να διασφαλιστεί, ότι η όποια τελική απόφαση πατάει γερά πάνω στη θέληση των "απλών" μελών.
- Το πρωτοβάθμιο σωματείο, που η σωστή δράση του αποτελεί τη λυδία λίθο για την ανάπτυξη του συνδικαλιστικού κινήματος, είναι υποβαθμισμένο. Η ανάπτυξη της συνδικαλιστικής δράσης δεν μπορεί να ξεκινά, να σταματά και να εξαντλείται στο επίπεδο των β' βαθμίων ή του γ' βαθμίου οργάνου.
- Η ουσιαστική κριτική επανεξέταση των αδύνατων πλευρών δράσης των φορέων δεν αποτελούν συστατικό στοιχείο της όλης τους δραστηριότητας. Υπάρχει μια απαράδεκτη τακτική αλληλεπίρροψης ευθυνών από "κάτω" προς τα "πάνω" και

αντίστροφα, καθώς και μια ανεξάντλητη "ευθυνολογία" μέσα από τους απέραντους διαπαραταξιακούς διαξιφισμούς.

- Ο οργανωτικός κατακερματισμός και η πολυδιάσπαση του συνδικαλιστικού κινήματος, που τείνει να αποτελεί παγκόσμια πρωτοτυπία, καθώς και η προβληματική δυνατότητα ουσιαστικής συμμετοχής των εργαζομένων στα σωματεία που καλύπτουν πολλούς χώρους δουλειάς ή την επαρχία, αδυνατίζουν τη δράση και επομένως την αποτελεσματικότητα της δράσης.
- Ειδικότερα στο δημόσιο και στο χώρο που εκφράζει η ΑΔΕΔΥ υπάρχουν και μια σειρά επιπλέον λόγοι που προστίθενται στα προβλήματα που αντιμετωπίζει το κίνημα.

Έτσι, η ανυπαρξία του δικαιώματος υπογραφής Σ.Σ.Ε. για τους εργαζόμενους στο δημόσιο, η ύπαρξη γενικά ενιαίων μισθολογικών συνταξιοδοτικών ή άλλων ρυθμίσεων, προσδίδει αναγκαστικά στην ΑΔΕΔΥ χαρακτηριστικά ενιαίας οργάνωσης με ενιαίες παρεμβάσεις. Είναι προφανείς οι δυσχέρειες συντονισμού στις αγωνιστικές κινητοποιήσεις χώρων διαφορετικής δυναμικής και πολλές φορές "αντιχειμενικών" (τάχα) συμφερόντων. Αυτό καθ' αυτό το γεγονός, σε συνδυασμό με αγώνες που πολλές φορές ξετυλίγονται χωρίς τις απαιτούμενες προϋποθέσεις, συνέβαλλε και συμβάλλει στην ενδυνάμωση αντιλήψεων περί "αναποτελεσματικότητας" των αγώνων.

*Ο ρόλος του
συνδικαλιστικού
κινήματος σήμερα*

Σταθερός προσανατολισμός του κινήματος δεν μπορεί παρά να είναι η επίλυση των χρόνιων προβλημάτων που αντιμετωπίζει η ελληνική κοινωνία και ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο.

Τα σημερινά δεδομένα επιβάλλουν την ανανέωση της συνδικαλιστικής δραστηριότητας και την ανάπτυξη νέων μορφών δράσης και αλληλεγγύης που θα ανταποκρίνονται στις ανάγκες της εποχής μας.

Οι ριζικές αλλαγές που συντελούνται σήμερα και στον τόπο μας αλλά και γενικότερα στον κόσμο, επιβεβαιώνουν τις θεμελιώδεις αξίες του συνδικαλιστικού κινήματος που είναι:

- η υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων
- η ελευθερία της συνδικαλιστικής οργάνωσης
- η αυτονομία και ανεξαρτησία των συνδικάτων απέναντι στα πολιτικά κόμματα, στις κυβερνήσεις, στην εργοδοσία
- το δικαίωμα του σ.κ. να συμμετέχει στα κέντρα λήψης αποφάσεων για οικονομικά, κοινωνικά και πολιτιστικά ζητήματα
- η οικοδόμηση μιας νέου τύπου ανάπτυξης που δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς τον άνθρωπο και πολύ περισσότερο ενάντια του.

Στα πλαίσια αυτών των δεδομένων η παρέμβαση του συνδικαλιστικού κινήματος είναι η αποφασιστική για την αντιμετώπιση των ζητημάτων που άπτονται με την ανάπτυξη και την απασχόληση, την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών των εργαζομένων, την επίλυση των χρόνιων προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και η χώρα.

Ο ρόλος που μπορεί να διαδραματίσει το συνδικαλιστικό κίνημα στις εξελίξεις μπορεί και πρέπει να γίνει ουσιαστικός. Το βασικό ερώτημα στη σημερινή περίοδο είναι: Πώς

το συνδικαλιστικό κίνημα θα παρέμβει με τρόπο αποτελεσματικό και εποικοδομητικό για την επίτευξη των πιο πάνω στόχων;

Η επιβεβαίωση του ρόλου των εργαζομένων και του συνδικαλιστικού κινήματος στις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις είναι σαφές ότι περνάει όχι μόνο μέσα από τους σημερινούς αγώνες ενάντια στην πιο σκληρή, ανάλγητη, συντηρητική πολιτική των τελευταίων δεκαετιών στη χώρα μας, αλλά και κυρίως μέσα από τους κοινωνικούς στόχους και προτεραιότητες και το συσχετισμό δύναμης που οι αγώνες και η δράση του σ.κ. δημιουργούν.

Η στρατηγική πρόταση των εργαζομένων για την πορεία της χώρας είναι απαραίτητο να βρεθεί στο κέντρο των πολιτικοκοινωνικών εξελίξεων. Για να εμπνεύσει σε αυτή την πορεία το σ.κ. πρέπει να έχει ένα σαφή προσανατολισμό για την κοινωνία που θέλει και για την οποία αγωνίζεται.

Μια κοινωνία δημοκρατική και συμμετοχική στηριγμένη στους θεσμούς και στο διάλογο, στον εργατικό και κοινωνικό έλεγχο και στην αξιοκρατία.

Η λογική του κινήματος πρέπει να είναι η αταλάντευτη πάλη του για την κατάκτηση των στόχων του, ανεξάρτητα από το ποια κυβέρνηση διαχειρίζεται τα προβλήματα.

Ειδικότερα στην παρούσα συγκυρία, η εμμονή της κυβέρνησης στην ίδια πολιτική πρέπει να τροφοδοτήσει νέους κύκλους κοινωνικών αγώνων, μέσα από τους οποίους το σ.κ., διευρύνοντας τις συμμαχίες του, με το συντονισμό και την καλύτερη οργάνωσή του, θα αντιπαρατεθεί με τη κυβερνητική λογική, προωθώντας παράλληλα τα ζητήματα του διεκδικητικού του πλαισίου.

«...Η λογική του κινήματος πρέπει να είναι η αταλάντευτη πάλη του για την κατάκτηση των στόχων του, ανεξάρτητα από το ποια κυβέρνηση διαχειρίζεται τα προβλήματα...»

- Στη φάση αυτή η αντιπαράθεση με την κυβερνητική πολιτική πρέπει να έχει γενικότερα ταξικά και πολιτικά και όχι στενά κλαδικά χαρακτηριστικά, μια και συνολικότερος για τη χώρα και τους εργαζόμενους είναι ο κυβερνητικός σχεδιασμός.
- Η οικονομία, η ανάπτυξη και τα αδιέξοδα της κυβερνητικής πολιτικής, τα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα, σε συνδυασμό με τα ειδικότερα προβλήματα που αφορούν τους εργαζόμενους, είναι ζητήματα πάνω στα οποία πρέπει να αντιπαρατεθεί το κίνημα και να αποτελέσουν ένα πλαίσιο που θα αναδεικνύει τη λογική του κινήματος για την πορεία του τόπου. Μια λογική που σήμερα θα αποτελέσει τον αντίποδα της κυβερνητικής λογικής.
- Τα ζητήματα της οικονομίας, της υγείας, της παιδείας, της κοινωνικής ασφάλισης, της πρόνοιας, της ποιότητας ζωής, του εκσυγχρονισμού και εκδημοκρατισμού της δημόσιας διοίκησης, με την αναγκαία ανάδειξή τους, μπορούν να αποτελέσουν κοινούς διεκδικητικούς στόχους των εργαζομένων και πόλους συσπείρωσης ευρύτερων στρωμάτων, προς την κατεύθυνση διεύρυνσης των κοινωνικών συμμαχιών του δημοσίουπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος. Παράλληλα, τα προβλήματα της νεολαίας και των γυναικών, τα ζητήματα της προστασίας του περιβάλλοντος, τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο πολίτης σαν καταναλωτής και χρήστης υπηρεσιών, πρέπει να καταλάβουν τη θέση τους στο διεκδικητικό πλαίσιο και το πρόγραμμα δράσης του σ.κ. Τα κοινωνικά κινήματα, επίσης, σήμερα παίζουν ένα ιδιαίτερο ρόλο και οφείλει το σ.κ. να κατανοήσει τη σημασία τους και να προωθήσει την ανάπτυξή τους.
- Σε ευρωπαϊκό επίπεδο πρέπει να ενταθεί η προσπάθεια για παραπέρα ανάπτυξη

της συνεργασίας για τη διαμόρφωση κοινών διεκδικητικών στόχων, στα πλαίσια των σύγχρονων αναγκών και εξελίξεων. Η οικοδόμηση μιας Ευρώπης των εργαζομένων, με ανάπτυξη και κοινωνική πρόοδο, πρέπει να είναι ο στόχος μας.

- Οι διαδικασίες για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, που βρίσκεται σε εξέλιξη, δημιουργούν νέα καθήκοντα, ανοίγουν νέα πεδία δράσης, συνεργασίας και αλληλεγγύης. Δημιουργούν νέες δυνατότητες συνδικαλιστικής παρέμβασης και κοινής δράσης.
- Η ενίσχυση της διεθνικής ενότητας των εργαζομένων σε ευρωπαϊκό επίπεδο και ο διεκδικητικός προσανατολισμός της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων είναι απαραίτητος όρος για την προώθηση των θέσεων του σ.κ. και τη αντιμετώπιση των επιλογών του κεφαλαίου.
- Η νέα κατάσταση που δημιουργεί η έκρηξη της τεχνολογίας, της εισαγωγής της πληροφορικής και οι συνεπακόλουθες απαραίτητες ανακατατάξεις που πραγματοποιούνται και θα συνεχίσουν να πραγματοποιούνται, βάζουν το σ.κ. μπροστά σε νέα καθήκοντα, σε νέους στόχους.
- Το σ.κ. οφείλει να πάρει το ίδιο πρωτοβουλίες διαλόγου που θα απευθύνονται στις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις του τόπου. Πρωτοβουλίες που θα έχουν σαν στόχο να αναδείξουν τα προβλήματα των εργαζομένων στο Δημόσιο, να προβάλλουν τις απόψεις και τις προτάσεις του σ.κ., να δημιουργήσουν συμμαχίες πάνω σε κοινές θέσεις, να βρουν τρόπους κοινής προβολής και δράσης για την προώθηση των αιτημάτων και την ικανοποίηση των στόχων του σ.κ.

Μια θετική πρωτοβουλία πολυδιάστατου διαλόγου από το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα, μπορεί να κατοχυρώσει από τη μια μεριά το ρόλο του σαν κοινωνικής δύναμης που συμμετέχει και επηρεάζει αποφασιστικά τις επιλογές πάνω στα κρίσιμα προβλήματα της χώρας και από την άλλη να εξασφαλίσει δεσμεύσεις και συμφωνίες για τα προβλήματα των εργαζομένων στο δημόσιο, καθώς και για τα προβλήματα της δημόσιας διοίκησης.

Είναι φανερό ότι ο ταξικός χαρακτήρας των αγώνων και των αιτημάτων του σ.κ. δεν μπορεί να αφυδατωθεί ούτε να ενσωματωθεί μέσα από τέτοιες διαδικασίες. Το αντίθετο μάλιστα. Ο αγώνας του σ.κ. δημιουργεί τους κοινωνικούς όρους αποδοχής των προτάσεων και των θέσεων του.

Ζητήματα οργάνωσης και δομής του σ.κ.

Στο δοσμένο αυτό πλαίσιο, όπως καθορίζεται από την εσωτερική και τη διεθνή συγκυρία και από τους στόχους και προτεραιότητες, είναι σκόπιμο το σ.κ. να υπερβεί τις αδυναμίες του, να επανεξετάσει τη δομή και λειτουργία του ώστε να αναθεωρήσει και να επανεξετάσει λογικές που το αποδυναμώνουν και το περιθωριοποιούν.

- Η δράση του συνδικαλιστικού κινήματος πρέπει να στοχεύει στη διαμόρφωση στους εργαζόμενους και στους συνδικαλιστές μιας συνείδησης που να υπερβαίνει τα όρια κομμάτων και των παρατάξεων.
- Θα πρέπει να ληφθούν συγκεκριμένα μέτρα για την αναβάθμιση της δημοκρατικότητας και της λειτουργίας των οργάνων. Να διευρυνθεί το περιεχόμενο της δράσης των φορέων και ιδίως του α/βάθμιου σωματίου. Οι συνδικαλιστές και τα όργανα πρέπει καθημερινά να έρχονται σε επαφή με τους εργαζόμενους. Από αυτούς να αντλούν απόψεις, θέσεις και διαθέσεις, προκειμένου

«...Χωρίς να παραγνωρίζει κανείς ότι τα ζητήματα που άπτονται της δομής του σ.κ. δεν μπορούν να λύσουν από μόνα τους, έστω και αν αντιμετωπιστούν με το καλύτερο τρόπο, τα προβλήματα του σ.κ., πρέπει να επισημανθεί ότι η σημερινή συγκρότηση του σ.κ. στην Ελλάδα, που χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη δύο τριτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων, δεκάδων δευτεροβάθμιων και χιλιάδων πρωτοβάθμιων, είναι αρνητικό γεγονός...»

- τόσο τα αιτήματα, όσο οι μορφές πάλης να είναι αποτέλεσμα της ουσιαστικής συμμετοχής και βούλησής τους.
- Οι δημοκρατικά παρμένες αποφάσεις θα πρέπει να υλοποιούνται και να στηρίζονται από όλους τους εργαζόμενους.
  - Χωρίς να παραγνωρίζει κανείς ότι τα ζητήματα που άπτονται της δομής του σ.κ. δεν μπορούν να λύσουν από μόνα τους, έστω και αν αντιμετωπιστούν με το καλύτερο τρόπο, τα προβλήματα του σ.κ., πρέπει να επισημανθεί ότι η σημερινή συγκρότηση του σ.κ. στην Ελλάδα, που χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη δύο τριτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων, δεκάδων δευτεροβάθμιων και χιλιάδων πρωτοβάθμιων, είναι αρνητικό γεγονός.
  - Σταθερή επιδίωξή μας είναι η δημιουργία μιας ενιαίας τριτοβάθμιας οργάνωσης.
  - Ο κατακερματισμός και η διάσπαση της διεκδικητικής συνοχής των εργαζομένων, στη λογική του ατομισμού και του κλαδικού "εγωισμού", εμποδίζει στην συνάρθρωση όλων των δυνάμεων του δημ. σ.κ. σε ένα ενιαίο, ισχυρό και αποτελεσματικό συνδικαλιστικό κίνημα.
  - Είναι αυτονόητο ότι με τη σημερινή κατάσταση, με τη δράση δυνάμεων που διασπούν παραπέρα τη δομή του σ.κ., δεν είναι δυνατόν αυτό να παίζει καθοριστικό ρόλο στις εξελίξεις.
  - Απαιτείται συγκροτημένη οργανωμένη και συμφωνημένη πορεία για την ενοποίηση ομοσπονδιών. Μέτρα μπορεί να πάρει η επόμενη διοίκηση της ΑΔΕΔΥ ή ένα νέο οργανωτικό συνέδριο.
  - Η απόφαση του 27ου συνεδρίου για τη δημιουργία των Νομαρχιακών Τμημάτων έδωσε λύση σε ένα παλιό πρόβλημα, αλλά συνάμα και αίτημα για τη λειτουργία σε νομαρχιακό επίπεδο του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος.
  - Είναι αυτονόητο ότι στην πρώτη προτεραιότητα στόχων είναι και η συγκρότηση προσωρινών διοικήσεων στους λίγους νομούς που δεν υπάρχουν καθώς και η πορεία για συνέδρια και εκλογές στους νομούς που δεν έχουν ακόμα γίνει.
  - Τα Νομαρχιακά Τμήματα πρέπει να βελτιώσουν τη δράση τους, να δεθούν ακόμα πιο γερά με τα πρωτοβάθμια σωματεία του νομού, να συμβάλλουν και αυτά στη βελτίωση της λειτουργίας τους, να συσπειρώσουν τους εργαζόμενους του Νομού πάνω και στα τοπικά και στα γενικότερα δημοσιοϋπαλληλικά προβλήματα.
  - Ανοιχτά επίσης ζητήματα είναι αυτά που αφορούν τη λειτουργία της ΑΔΕΔΥ και την αποτελεσματικότερη παρέμβασή της. Έτσι πρέπει να δούμε τη λήψη μέτρων βελτίωσης της λειτουργίας της Ε.Ε. και του Γενικού Συμβουλίου (και μέσα από την αναγκαία σύνταξη κανονισμών εσωτερικής λειτουργίας), στον καταμερισμό δουλειάς και των ευθυνών στα μέλη της Ε.Ε., την αξιοποίηση των γενικών συμβούλων, τη δημιουργία της κατάλληλης υποδομής (μηχανοργάνωση, γραφείο τύπου, τμήμα δημοσίων σχέσεων, νομικό τμήμα).
  - Οι συνεχώς διευρυμένες ανάγκες παρέμβασης του σ.κ. στις κοινωνικοοικονομικές εξελίξεις, οι συνεχόμενες αλλαγές στο διεθνές επίπεδο και η πορεία της ευρωπαϊκής ενοποίησης επιβάλλουν στο σ.κ. τη λήψη μέτρων για τη μεταφορά εμπειριών και γνώσεων στα συνδικαλιστικά στελέχη, για μελέτη των δεδομένων,

για επιμόρφωση πάνω σε κρίσιμα ζητήματα που το σ.κ. και οι εργαζόμενοι πρέπει να έχουν άποψη και να δρομολογήσουν την παρέμβασή τους.

- Έτσι επιβάλλεται η εξέταση της δυνατότητας δημιουργίας από την ΑΔΕΔΥ ενός κέντρου μελέτης επεξεργασιών και τεκμηρίωσης.
- Για την αντιμετώπιση των προβλημάτων της οικονομικής αυτοδυναμίας του συνδικαλιστικού κινήματος, προτείνεται, μετά από συζήτηση με τις ομοσπονδίες, να ενταθούν οι προσπάθειες για εξειδίκευση, στα πλαίσια των αποφάσεων του προηγούμενου συνεδρίου, αλλά και των συνθετικών αποφάσεων που έχουν ήδη παρθεί από το Γενικό Συμβούλιο.

Θέσεις των παρατάξεων

Μια ενδιαφέρουσα συζήτηση για την κομματικοποίηση του συνδικαλιστικού κινήματος

Ηλίας Βρεττάκος
Γενικός
γραμματέας Ε.Ε.

Στα πλαίσια του 28ου συνεδρίου και πριν από τη συζήτηση του απολογισμού και των εισηγήσεων της Εκτελεστικής Επιτροπής, έγινε μια ενδιαφέρουσα συζήτηση, σε σχέση με το θέμα της κομματικοποίησης του συνδικαλιστικού κινήματος. Η συζήτηση ξεκίνησε μετά από μια ειδική αναφορά του γενικού γραμματέα Ηλία Βρεττάκου, κατά την παρουσίαση των εισηγήσεων της ΕΕ της ΑΔΕΔΥ και έχει ως εξής:

«...Τέλος το θέμα της κομματικοποίησης και της παραταξιοποίησης. Συνάδελφοι, η εισήγηση εκτιμάει ότι αποτελούσε και αποτελεί ένα βασικό πρόβλημα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Συμβαίνουν τα εξής τραγελαφικά πράγματα, που πρέπει να τα δούμε, με ειλικρίνεια.

Έγινε κάποτε συγκέντρωση της ΑΔΕΔΥ, εδώ στην Αθήνα, σε μια κινητοποίηση. Στην συγκέντρωση ήρθαν 500 άτομα. Παραμονές της συγκέντρωσης, την επόμενη, αλλά και την ίδια μέρα της συγκέντρωσης της ΑΔΕΔΥ υπήρχαν παραταξιακές συγκεντρώσεις ενός μόνο κλάδου. Συγκεντρώθηκαν από έναν μόνο κλάδο – όχι των δεκάδων χιλιάδων μελών, αλλά των δυο – τριών χιλιάδων, πάνω από 800 άτομα.

Στις εκδηλώσεις της ΑΔΕΔΥ, του συνδικαλιστικού κινήματος, μηδαμινή συμμετοχή. Σε κάποιες εκδηλώσεις άλλες παραταξιακές, μεγάλη συμμετοχή. Αυτό πρέπει να μας ανησυχήσει. Τι σημαίνει αυτό; Έχουν αντικαταστήσει οι παρατάξεις τα σωματεία; Είναι ένα χοντρό πρόβλημα συνάδελφοι.

Βέβαια, εγώ από πλευράς εισήγησης, δεν μπορώ να πω προσωπική γνώμη. Στέκομαι μόνο σ' αυτό που η εισήγηση εντοπίζει. Το μεγάλο πρόβλημα που υπάρχει εξ αιτίας της κομματικοποίησης και της παραταξιοποίησης και τα μέτρα που πρέπει να παρθούν για να ξεπεραστεί αυτό το πρόβλημα.

Και τα μέτρα συνάδελφοι, είναι συγκεκριμένα. Λειτουργία σωστή στο πρωτοβάθμιο, λειτουργία σωστή στο δευτεροβάθμιο, λειτουργία σωστή στο τριτοβάθμιο. Να έρχονται από κάτω αν θέλετε αυτοτελώς οι εκτιμήσεις και οι θέσεις σε όλα τα επίπεδα. Να αντικατασταθεί ο παραταξιακός λόγος με τον λόγο τον αυτόνομο του κάθε κομματιού, της κάθε ομοσπονδίας.

Συνάδελφοι, δεν θα σταθώ αναλυτικά στα υπόλοιπα σημεία που υπάρχουν. Νομίζω ότι μπροστά στα προβλήματα που θα αντιμετωπίσουμε σαν εργαζόμενοι στο δημόσιο, μπροστά στα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε σήμερα, πρέπει να δούμε με μία υπευθυνότητα την παρέμβασή μας και τα μέτρα που θα πάρουμε, για να ξεπεράσουμε αυτήν την κατάσταση.

Εντοπίσαμε προηγούμενα τα προβλήματα σε διεθνές επίπεδο, τα προβλήματα που δημιουργούνται εξ αιτίας της πολιτικής, που ακολουθείται στη χώρα μας. Είναι κατανοητή η σημασία και ο ρόλος του συνδικαλιστικού κινήματος σ' αυτές τις εξελίξεις. Πρέπει να πάρουμε όλα τα μέτρα που θα βοηθήσουνε στο ξεπέρασμα αυτών των αδυναμιών, σε ένα μαζικό συνδικαλιστικό κίνημα που θα συσπειρώσει το σύνολο των εργαζομένων, με βάση τα προβλήματα που είναι κοινά για όλους μας, πέρα από παρατάξεις, πέρα από άλλες σκοπιμότητες και με όρους παρέμβασης στις εξελίξεις, πραγματικά κινήματος.

Πρέπει συνάδελφοι να πάρουμε μέτρα, ώστε οι αγώνες μας, οι απεργιακές κινητοποιήσεις, τα συλλαλητήρια κλπ., να είναι αγώνες που θα εκφράζουν τη μεγαλύτερη, δυνατή, πλειοψηφία των εργαζομένων. Κατά την γνώμη μας τότε οι παρεμβάσεις του συνδικαλιστικού κινήματος θα είναι αποτελεσματικές, τότε θα είναι υπολογίσιμες από τις οποιεσδήποτε κυβερνήσεις...»

Γιάννης
Κουτσούκος
ΠΑΣΚ/ΔΥ

«Αγαπητοί συνάδελφοι, κατ' αρχήν καλημέρα. Θα είναι μια δύσκολη ημέρα η σημερινή από την άποψη των διαδικασιών. Εύχομαι καλή δύναμη. Έρχομαι στο θέμα. Πιστεύω ότι είναι λυμένο το θέμα και βέβαια είναι λυμένο γιατί στην πράξη υπάρχουν και λειτουργούν οι παρατάξεις ως θεσμός μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Είναι συγκεκριμένα συνδικαλιστικά ρεύματα, που έχουν ιδεολογικές αναγωγές, αναφορές και τοποθετήσεις.

Και γίνεται μία πάλη γραμμών που λέει ότι πρέπει να καταργηθούν. Ε, αυτή λοιπόν η λογική, δεν μπορεί να περάσει από την πίσω πόρτα. Το να μη δώσουμε δηλαδή δυνατότητα διατύπωσης μιας ολοκληρωμένης άποψης, από κάποιο συνάδελφο που θα εκφράσει μια παράταξη κεντρικά.

Θέλουμε να διευκρινίσουμε ότι δεν είμαστε σύμφωνοι με τη λογική της κατάχρησης του χρόνου από μεριάς των παρατάξεων, σε βάρος του σώματος και των συνέδρων. Τι ζητάμε; Ζητάμε να υπάρξει μία ελαστικότητα από το προεδρείο, ένα μικρός επιπλέον χρόνος, που να δώσει την δυνατότητα της ολοκλήρωσης μιας πρότασης, από μια παράταξη.

Δηλαδή αν πούμε ότι ο χρόνος των ομιλητών θα είναι δέκα λεπτά, ας δώσουμε ένα συν 50% του χρόνου αυτού σε κάθε παράταξη. Αλλά επαναλαμβάνω. Εμείς θα είμαστε αντίθετοι στο να περάσει η λογική ότι με απόφαση του συνεδρίου, δεν υπάρχουν παρατάξεις».

Παναγιώτης Βούτος
ΔΑΚΕ

«Θα μπορούσα λέγοντας ότι δεν αποκλίνω από όσα ακούστηκαν από τον συνάδελφο Κουτσούκο, να προσχωρήσω στις απόψεις του σχετικά με το διαδικαστικό πρόβλημα που έχουμε να λύσουμε. Διευκολύνοντας και μ' αυτό τον τρόπο τις από εδώ και πέρα εργασίες του συνεδρίου.

Είναι απόλυτα σαφές, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε μία πραγματικότητα, η οποία στο βαθμό που λειτουργεί θετικά είναι θετική και για το συνδικαλιστικό κίνημα και αναφέρομαι στη θετική λειτουργία των παρατάξεων. Βέβαια, υπάρχουν και αποκλίσεις, υπάρχουν και προβλήματα, τα οποία όμως σε καμιά περίπτωση δεν αναιρούν αυτή την πραγματικότητα.

Δεύτερο στοιχείο. Όταν αποδεχθήκαμε ως σώμα τη διαδικαστική πρόταση του προεδρείου να πάμε μαζί πακέτο και τη φάση της κριτικής των πεπραγμένων και τις εισηγήσεις-μάλιστα είναι χαρακτηριστικό ότι η διευκόλυνση αυτή έφτασε μέχρι του σημείου τέσσερις εισηγήσεις διαφορετικού περιεχομένου να παρουσιασθούν κι αυτές ως ενιαίος λόγος προς το συνέδριο-θεωρούσαμε ως προαπαιτούμενο ότι θα υπάρξει η δυνατότητα ενός όσο γίνεται πιο ολοκληρωμένου λόγου και στην περίπτωση της

κριτικής και στην περίπτωση των εισηγήσεων.

Ε, αυτός ο λόγος, ο ολοκληρωμένος, ο συγκροτημένος, μέσα σε μία ισορροπημένη απόφαση του συνεδρίου, σχετικά με το διατιθέμενο χρόνο, θα πρέπει να εκφραστεί αγαπητέ πρόεδρε, από τη λειτουργία των συγκροτημένων παρατάξεων που εκφράζονται μέσα στο συνέδριο και θα εκφραστούν και όταν θα έρθει η ώρα της ετυμηγορίας των αντιπροσώπων.

Κατά συνέπεια θεωρούμε απαραίτητο να υπάρξει αυτή η δυνατότητα στις υπάρχουσες παρατάξεις του συνεδρίου.

Ο χρόνος που θα βλέπαμε εμείς θα μπορούσε να φτάσει για μεν την κριτική-γιατί πρέπει να τα δούμε και τα δύο-στο ένα δεκάλεπτο και ένα δεκάλεπτο για τις εισηγήσεις που ακούστηκαν. Δηλαδή, είκοσι λεπτά συνολικά σε κάθε εκπρόσωπο. Μπορεί, όμως, να υπάρξουν δύο εκπρόσωποι και να μοιραστούν το χρόνο. Προτείνουμε είκοσι λεπτά συνολικά».

Νίκος Ρουμελιώτης
ΠΟΜΗΔΟ

«Οι αντιλήψεις που μέχρι αυτή τη στιγμή ακούστηκαν για θεσμοθέτηση στις διαδικασίες της συζήτησης στο συνέδριο των παρατάξεων, θεωρώ ότι είναι σε κατάφορη αντίθεση με την βασική εκτίμηση της εισήγησης, για τη βασική αιτία των δεινών μας, την παραταξιοποίηση.

Δεύτερο στοιχείο. Στην προοπτική να αμβλύνουμε αυτή τη βασική αιτία, είναι παράλογο να υιοθετούμε διαδικασίες που την ενισχύουν.

Μια άλλη επισήμανση. Το γεγονός, ότι συμμετέχω ή λειτουργώ σε μια ομάδα συναδέλφων που έχουμε μια γενική συναντίληψη σε κάποια βασικά ζητήματα, δεν μου αποστερεί το δικαίωμα της διαφορετικής προσωπικής προσέγγισης σε μια σειρά τέτοιου είδους ζητήματα.

Με την έννοια αυτή και με το βασικό επιχείρημα της δεύτερης άποψής μου, θεωρώ ότι θα είναι, κατά την γνώμη μου, πολύ άσχημη η εξέλιξη εάν πάρουμε απόφαση να θεσμοθετήσουμε εδώ την παρουσία των παρατάξεων.

Προτείνω, συνολικό χρόνο για ομιλητές, ο οποίος, παίρνοντας υπόψη τα δύο θέματα που έχουν ενοποιηθεί, να είναι δέκα λεπτά. Εάν έχουν πρόβλημα στη συγκρότησή τους, στην εμφάνισή τους οι παρατάξεις, δεν με αφορά. Ας δουν με τις δικές τους λογικές και διαδικασίες, το πως θα κάνουν χρήση αυτής της ελεύθερης έκφρασης στα δικά τους λειτουργικά πλαίσια. Δεν μπορεί όμως το σώμα να μου αποστερήσει εμένα το δικαίωμα της προσωπικής προσέγγισης απέναντι στα ζητήματα που φτάνουν στο συνέδριο».

Κ. Ροπαλίδης
ΠΟΕ-ΟΤΑ

«Εγώ φυσικά δεν αρνούμαι τις παρατάξεις και το σπουδαίο ρόλο που έχουν παίξει στο κίνημα. Ο ρόλος τους φυσικά φαίνεται και είναι σ' αυτό το συνέδριο εδώ πέρα, πολύ σπουδαίος. Δεν ευθύνομαι εγώ φυσικά για ότι συμβαίνει εδώ. Δεν τα είπα εγώ αυτά. Όλοι νωρίτερα και χτες μιλούσανε, για το τι συμβαίνει εδώ μέσα. Ο πρόεδρος εξάλλου

κάνει συνεχείς εκκλήσεις. Δεν ευθύνομαι λοιπόν εγώ, μάλλον οι παρατάξεις ευθύνονται.

Τώρα να σοβαρευτούμε. Για ποιες παρατάξεις μιλάμε; Άντε μήκε μια πρόταση να μιλήσουν οι παρατάξεις. Καλά είναι και η ΔΑΚΕ παράταξη; Να καταλάβω δηλαδή(...)

Μ' αυτή την έννοια να δείξουμε μια σοβαρότητα. Έχουμε συνέδριο, όπως εξελίχθηκε, όχι παρατάξεων, αλλά, αν θέλετε συνέδρων που έχουν εκλεγεί. Συναδέλφων, που αγωνιούν έστω λίγο και ενδιαφέρονται, έστω και ελάχιστα, ν' ακούσουν και να καταθέσουν μια άποψη. Αυτοί έχουν συγκεκριμένο δικαίωμα και δεν πρέπει να τους το στερήσουμε.

Μπροστά λοιπόν, σ' αυτή την πραγματικότητα, που έχει διαμορφωθεί, χωρίς να αρνούμαι το ρόλο των παρατάξεων, όπως είπε και κάποιος άλλος, πρέπει αυστηρά να αποκλείσουμε αυτή την προοπτική. Πρέπει να μιλήσουν αυτοί που παρακολουθούν τις διαδικασίες με ένα σεβασμό. Αυτά λέει το προεδρείο κάθε λίγο και λιγάκι.

Μ' αυτή την έννοια λοιπόν, νομίζω ότι θα πρέπει ο χρόνος να μοιραστεί σε όσους συναδέλφους έχουν καταθέσει αίτημα να μιλήσουν».

Ηλίας Βρεττάκος
Γενικός
γραμματέας Ε.Ε.

«Το θέμα της κατάργησης των παρατάξεων, συνάελφε Γιάννη (Κουτσούκο), δεν είναι θέμα απόφασης του συνεδρίου, είναι εκτίμηση του καθένα ξεχωριστά για το ρόλο τους, για τα προβλήματα που δημιουργούν και το θέμα του να πάρει ο καθένας μέτρα για να γίνονται τα σώματα του συνδικαλιστικού κινήματος σε πρωτοβάθμιο, σε δευτεροβάθμιο, σε τριτοβάθμιο, σώματα του συνδικαλιστικού κινήματος και να έχει ο κάθε σύνεδρος το λόγο αυτοτελώς ξεχωριστά.

Δεν λέμε, ούτε θέλουμε να προχωρήσουμε στην κατάργηση των παρατάξεων. Δεν είναι αυτός ο στόχος της πρότασης που κάνουμε. Στόχος της είναι να πάρουμε μέτρα και να δώσουμε τη δυνατότητα να μιλήσει και εκείνος ο σύνεδρος που έχει μια ξεχωριστή άποψη και που μπορεί να συμβάλλει. Να μη διαχωρίσουμε το σώμα κάτω από τέσσερις - πέντε - έξι - δέκα παρατάξεις και τελειώσαμε.

Πιστεύω ότι μπορεί να βρεθεί μια χρυσή τομή-φόρμουλα. Δεν παραγνωρίζουμε ότι κάποιοι είναι σε κάποιους συνδυασμούς και κάποιοι θα συμμετάσχουν στις εκλογές, κάτω από κάποιους συνδυασμούς. Δεν ξέρω πόσοι μπορεί να είναι αυτοί. Προσωπικά δεν έχω καμία αντίρρηση αν ο χρόνος είναι 7' για παράδειγμα, να δίνεται 2-3 λεπτά επιπλέον σ' αυτόν που θέλει να ολοκληρώσει μια άποψη από πλευράς συνδυασμού και να δηλώνει ότι μιλάει και γι' αυτόν το συνδυασμό και τελειώσαμε. Όχι όμως να πάμε τη λογική αυτή τόσο μακριά. Είκοσι και είκοσι, σαράντα λέει ο Παναγιώτης (Βούτος) για την παράταξη. Είκοσι και είκοσι, σαράντα για την άλλη. Αν δηλωθούν 25 παρατάξεις εδώ πέρα τι θα κάνουμε; Δεν μιλάει κανένας σύνεδρος».

Α. Καραγιάννη
ΠΟΕ-ΟΤΑ

«Συναδέλφω, έχουμε φάει τον περισσότερο χρόνο του συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ σε πανηγυρικές τελετές και σε ομιλίες κομμάτων και ακόμα δεν έχουμε μπει επί της

ουσίας. Δεν έχουμε συζητήσει δηλαδή τα προβλήματα, τις ευθύνες και το πρόγραμμα δράσης.

Και ερχόμαστε εδώ πέρα να συνεχίσουμε, μετατρέποντας το συνέδριο σε συνέδριο παρατάξεων. Δεν θα πω τίποτα άλλο. Θα διαβάσω, εδώ στον απολογισμό που μας δώσατε, την εκτίμηση του Γενικού Συμβουλίου ότι ο κομματισμός και η έντονη παραταξιοποίηση δεν προωθούν την ενότητα και την συλλογική δράση. Αυτό έρχεται σε αντίθεση με την πρόταση που κάνετε εδώ πέρα, να τοποθετηθούν οι παρατάξεις.

Πως συμβαίνει, λοιπόν, να εκτιμάτε από τη μια μεριά, ότι η παραταξιοποίηση ήταν πρόβλημα και από την άλλη ζητάτε να δώσουμε το λίγο χρόνο που έχουμε, έτσι κι αλλιώς, για τοποθετήσεις, στις παρατάξεις;

Απ' αυτή την άποψη είμαι αντίθετη. Άλλωστε έχουμε μια θετική εμπειρία απ' ότι ξέρω από το προηγούμενο συνέδριο, που δεν είχατε κάνει δεκτή την τοποθέτηση παρατάξεων, αλλά δώσατε το χρόνο σε συνέδρους ομιλητές. Λέω λοιπόν, ότι ο χρόνος όλος που υπάρχει να δοθεί σε συνέδρους. Να μην τοποθετηθούν παρατάξεις».

Θεόδωρος Ξεαρχος
ΔΟΕ

«Το συνδικαλιστικό κατεστημένο θέλει την ύπαρξη των παρατάξεων. Οι αντιπρόσωποι όμως που εκπροσωπούμε τη βάση κάτω, δεν πρέπει να υιοθετήσουμε αυτή την άποψη. Είπε ο συνάδελφος ο Βούτος, είναι μια πραγματικότητα οι παρατάξεις. Δεν αμφιβάλουμε γι' αυτό, γιατί εσείς την ποτίζετε και της ρίχνετε λίπασμα και την καλλιεργείτε.

Όμως υπάρχει και μια άλλη πραγματικότητα. Η πραγματικότητα που λέει ότι η γενεσιουργός αιτία κάθε δεινού και κάθε κακού στο χώρο των εργαζομένων, οφείλεται στην έντονη παραταξιοποίηση. Απορώ, λοιπόν και εξίσταμαι, ύστερα από την εισήγηση που έκανε ο Βρεττάκος, για την έντονη παραταξιοποίηση -κάτι που χτες μας το τόνισαν εδώ και οι εκπρόσωποι των κομμάτων και της κυβέρνησης- να μείνουμε εμείς στην ύπαρξη των παρατάξεων.

Και κάτι ακόμη. Είναι μια στιγμή, όχι μόνο για να μην μιλήσουν οι παρατάξεις, αλλά να πάρουμε μια απόφαση να καταργηθούν οι ταμπέλες των παρατάξεων και να δώσουμε ένα μήνυμα κάτω στη βάση, αν θέλουμε να αγωνιστούμε και να ενωθούμε. Εκεί γράφετε, για αγώνα και ενότητα. Αγώνας χωρίς ενότητα δεν γίνεται. Ενότητα με παρατάξεις δεν μπορεί να γίνει. Είμαστε αντιπρόσωποι, είναι συνέδριο αντιπροσώπων και όχι παρατάξεων, δεν είναι βουλή εδώ πέρα και μάλιστα το κάνετε όπως στη βουλή, δεξιά, κέντρο, αριστερά κλπ.

Αυτά είναι απαράδεκτα για το συνδικαλιστικό κίνημα».

Δημήτρης
Αγκαβανάκης
ΔΟΕ

«Αγαπητοί συνάδελφοι, πραγματικά οι παρατάξεις ήταν γέννημα ανάγκης σε κάποιες εποχές και υπάρχει η ανάγκη της ύπαρξής τους, εφόσον βέβαια λειτουργούν σωστά, συλλογικά, εφόσον συνεισφέρουν στους αγώνες, εφόσον συμβάλλουν στην αναβάθμιση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Αυτό είναι το ένα κύριο ζήτημα που δείχνει πως πρέπει να λειτουργούν οι παρατάξεις.

Το δεύτερο συνάδελφοι, είναι ότι εδώ βρισκόμαστε σε ένα συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, των δημοσίων υπαλλήλων. Δεν είναι συνέδριο εκπροσώπων παρατάξεων. Δεν θα υπήρχε ανάγκη να κάνουμε καν συνέδριο, εάν αφήναμε τους εκπροσώπους των παρατάξεων να συζητάνε, μόνον αυτοί, χωρίς τους υπόλοιπους συνέδρους.

Θα ερχόντουσαν οι εκπρόσωποι των παρατάξεων εδώ, σε ένα τραπέζι στρογγυλό, θα έλεγαν τις απόψεις τους και τελειώσαμε. Εμείς λοιπόν, προτείνουμε να υπάρξει ενιαίος χρόνος για όλους τους συνέδρους, να ακουστούν όλοι οι σύνεδροι και να μην εκχωρούν τα δικαιώματά τους σε κάποιους εκπροσώπους, σε κάποιες ηγεσίες παρατάξεων».

Χρίστος Μιχαλές
ΟΛΜΕ

«Συνάδελφοι, ζήτησα το λόγο για να τοποθετηθώ σε ένα βαθιά πολιτικό ζήτημα, που ορισμένοι εδώ πολύ υποκριτικά πήγαν να το περάσουν τυπικά ως διαδικαστικό, δήθεν, ζήτημα.

Στην ουσία αυτή τη στιγμή συζητιέται το πιο βασικό και το πιο κρίσιμο συνδικαλιστικό ζήτημα του θεσμού των παρατάξεων. Και βέβαια, τα ιδεολογικά αδιέξοδα ορισμένων, οι κομματικές τους περιπλανήσεις και οι όποιες αναστολές τους, κάθε φορά, πιστεύω ότι σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να συγκαλύπτονται με τον μανδύα του συνδικαλιστικού ζητήματος.

Οι παρατάξεις είναι ένα βαθιά δημοκρατικό σύστημα, το κατακτήσαμε με αγώνες και δεν είναι δυνατόν αυτοί που στο παρασκήνιο δρουν παραταξιακά, όχι μόνο οργανωτικά, να βγαίνουν εδώ και να χτυπούν το θεσμό των παρατάξεων.

Η λογική των προβλημάτων που προκύπτουν από τη λειτουργία των παρατάξεων, είναι τόσο απλουστευτική, όσο και ο γνωστός λαϊκός μύθος, ότι πονάει κεφάλι, κόβει κεφάλι. Έχουν προβλήματα τα κόμματα. Να καταργήσουμε, λοιπόν, τα κόμματα;.

Αυτή η θολούρα συνάδελφοι, είναι μια βόμβα στα θεμέλια του συνδικαλιστικού κινήματος και πιστεύω ότι το συνέδριο θα πρέπει να τοποθετηθεί εδώ υπεύθυνα και να απορρίψει αυτή τη λογική της θολούρας που ορισμένοι προσπαθούν να περάσουν, για να καλύψουν τις όποιες αδυναμίες, έχουν και πουν, όμως, έξω από την πόρτα του συνεδρίου δρουν πιο οργανωμένα ακόμα και από τις επίσημες παρατάξεις.

Συνάδελφοι, προτείνω για τις παρατάξεις που δρουν στο συνέδριο διπλάσιο χρόνο... Ένα δεκάλεπτο. Και νομίζω ότι όλες οι παρατάξεις με δυο ομιλητές, αφού ενοποιήθηκαν και τα θέματα, θα τελειώσουν».

Αλέκος
Αναγνωστάκης
ΟΛΜΕ

«Συνάδελφοι, έχει παρατηρηθεί ότι σε ορισμένες κρίσιμες στιγμές του συνδικαλιστικού κινήματος, όταν νιώθουμε την αναπνοή του κινδύνου πολύ κοντά μας, τότε πια σε επίπεδο ΕΛΜΕ, ΟΛΜΕ, σε συνέδρια της ΑΔΕΔΥ, τότε πια ακριβώς λέμε πλατιά δημοκρατία, να μιλήσει ο κάθε συνάδελφος, να μιλήσει ο κάθε σύνεδρος.

Να βγει δηλαδή η αντίληψη, να λειτουργήσουμε όσο γίνεται πιο συλλογικά θα έλεγε κανείς. Και το έχουμε πράξει αυτό στο περασμένο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, σε συνέδρια της ΟΛΜΕ, σε συνέδρια των ΕΛΜΕ κλπ.

Όταν τα πράγματα δυσκολεύουν, όταν η κρίση ξαναβγαίνει στην επιφάνεια, όταν οι δυσκολίες γίνονται πολύ μεγάλες, τότε ξανά μπαίνει το δίλημμα παρατάξεις ή μη παρατάξεις. Το δίλημμα συνάδελφε Μιχαλέ δεν είναι αυτό. Οι παρατάξεις, και οι συλλογικότητες είναι μια πραγματικότητα. Το δίλημμα είναι πως η προσωπικότητα και η συλλογικότητα θα διασυνδεθούν δημιουργικά μεταξύ τους.

Και δεν νομίζω ότι οι κρίσεις και οι δυσκολίες του εργατικού και του συνδικαλιστικού κινήματος είναι γνώριμα εκείνων ή των άλλων. Είναι γενικότερη και βαθύτερη η ευθύνη. Και αν θέλετε την έχουν πρώτα και κύρια εκείνοι που είναι βασικά υπεύθυνοι για το σημείο που φτάσαμε.

Για να κάνουμε, λοιπόν, μια ενδοσκόπηση όλοι μας. Είναι τόσο επιφανειακό και εύκολο το πράγμα; Η γνώμη μου συνάδελφοι, είναι να ανοιχθεί κατάλογος ομιλητών, με ίσο χρόνο. Να μιλήσουμε με έναν αυτοσεβασμό. Όπου καλυπτόμαστε, καλυπτόμαστε. Και να προχωρήσουμε, όπως δημιουργικά είχαμε πάει και στο περασμένο συνέδριο».

Τάσος Δεληγιάννης
ΠΟΕ-ΥΕΘΑ

«Συνάδελφοι του προεδρείου, ουσιαστικά οι περισσότεροι από τους ομιλητές συντάχθηκαν με την πρόταση που έκανε ο εκπρόσωπός μας στην αρχή, ο συνάδελφος Κουτσούκος. Όμως εδώ ακούστηκαν κάποια παραμορφωτικά πράγματα. (...)

Η συναδέλφισσα εκεί που βγήκε και μίλησε, από ποια παράταξη δεν μας είπε, μίλησε παραμορφωτικά για συνέδριο παρατάξεων. Το διευκρινίζουμε για να τελειώνουμε. Εμείς λέμε όχι στο συνέδριο των παρατάξεων. Εμείς σαν μεγαλύτερη παράταξη και το δείξαμε με την χτεσινή διαδικασία- είμαστε όλοι μάρτυρες-κάναμε τις ελάχιστες δυνατές παρεμβάσεις για να μείνει χρόνος αρκετός, όσο λέει το πρόγραμμα και ακόμα παραπέρα, για να τοποθετηθούν οι συνέδριοι.

Όσον αφορά στην τοποθέτηση του εκπροσώπου μας, αυτή θα εμπεριέχει μία συνισταμένη θέση και κριτική στάση, για του τι συμβαίνει. Δεν δεσμεύει κανέναν, δεν δεσμεύομαι κι εγώ. Αλλωστε τα μέλη της παράταξής μας, τα οποία τα καλούμε να γραφτούν στον κατάλογο και να τοποθετηθούν, έχουν αποδείξει τον ποιοτικό τους λόγο και την έγκυρη θέση τους. Γι' αυτό και οι συνάδελφοι της βάσης τους έχουν στείλει σαν μέλη της μεγαλύτερης δύναμης στη σύνθεση του συνεδρίου, όπως θα αποδειχθεί και από τα εκλογικά αποτελέσματα».

Α.
Παπαχαράλαμπος
ΠΟΣΥΠΕΧΩΔΕ

«Συνάδελφοι, άκουσα όλους τους προλαλήσαντες και προβληματίστηκα αν θα χρειαζόταν να σηκωθώ και να μιλήσω. Όμως εθελουφλούμε. Εθελουφλούμε γιατί; Γιατί αν κοιτάξουμε την αίθουσα, ο τρόπος που έχουν καθίσει οι συνέδριοι, ο τρόπος που πήραμε την καρτέλα μας έξω, το χαρτάκι που πήρα και διάβασα, είναι παραταξιακό. Σήμερα τι ζητάμε, λοιπόν; Να καταργηθεί τι; Δηλαδή τι κάνουμε; Στρουθοκαμηλίζουμε;

Για όνομα της Παναγίας. Κάνω λοιπόν την πρόταση, να βγουν να μιλήσουν οι παρατάξεις για 15 λεπτά, να καταθέσουν τις θέσεις τους και από εκεί και πέρα μπορούν να σηκωθούν όλοι οι συνέδριοι και να τοποθετηθούν. Δεν υπάρχει πρόβλημα.

Ντίνα
Γκολφινόπουλου
ΠΟΣΥΕΘΟ

Συνάδελφοι και συναδέλφισσες, όλοι ξέρουμε ότι λειτουργία παρατάξεων σημαίνει καθαρά πολιτική λειτουργία. Σημαίνει αναζήτηση, προσέγγιση και σφυρηλάτηση ταξικής συνείδησης. Και στο σημείο αυτό μπορεί να υπάρξουν ιδεολογικές διαφορές, αλλά δεν μπορεί να μην υπάρξουν προσεγγίσεις, συναινέσεις, κάτι που σημαίνει ατόφια, καθαρά δημοκρατική λειτουργία.

Άρα, δεν μπορούμε εδώ σε ένα συνέδριο εργαζομένων να λέμε όχι στην λειτουργία των παρατάξεων. Γιατί αν πούμε όχι στην λειτουργία των παρατάξεων, τότε σημαίνει ότι αποδεχόμαστε μια διαδικασία απολιτικοποίησης της βάσης των εργαζομένων. Κι εδώ πρέπει να απαντήσουμε καθαρά. Ποιοι θέλουν να μην είναι πολιτικοποιημένοι οι εργαζόμενοι; Καθαρά.

Τέλος, προκύπτει και ένα άλλο βασικό ερώτημα. Πως ήρθαμε εδώ συνάδελφοι; Εγώ προσωπικά έχω έρθει μέσα από κάποιες αρχές, λειτουργίες, θέσεις και διαδικασίες μιας συγκεκριμένης παρατάξης. Αυτό, προσωπικά εγώ, δεν μπορώ να το αποποιηθώ.»

Η απόφαση

Τελικά το σώμα αποφάσισε, να δοθεί χρόνος ομιλίας στον κάθε σύνεδρο 8 λεπτά και στην κάθε παράταξη 13 λεπτά.

Αρχαιρεσίες

Η σύνθεση των νέων διοικητικών οργάνων της ΑΔΕΔΥ (Εκτελεστική Επιτροπή, Ελεγκτική Επιτροπή, Γενικό Συμβούλιο) που προήλθαν από τις αρχαιρεσίες του 27ου συνεδρίου παρουσίασε την παρακάτω εικόνα:

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΠΑΣΚ-ΔΥ

1. Γιατροάς Σπύρος (ΟΛΜΕ)
2. Κουτσούκος Γιάννης (ΠΟΕ-ΔΟΥ)
3. Κορυφίδης Χριστόφορος (ΔΟΕ)
4. Λαμπρακάκης Νώντας (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
5. Λιάσκος Γιάννης (ΠΟΕ-ΔΟΥ)
6. Λοβέρδος Γιάννης (ΠΟΕΔΗΝ)
7. Χριστόπουλος Κώστας (ΠΟΕΔΗΝ)
8. Ζώτος Σωτήρης (ΠΟΕΔΗΝ)
9. Νικήτας Γιάννης (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
10. Κοντομήτσος Σπύρος (ΠΟΕΔΗΝ)
11. Μουσμιάτης Κώστας (ΠΟΕΔΗΝ)
12. Παπασπύρος Σπύρος (ΠΟΕΔΗΝ)
13. Σακκούλης Παναγιώτης (ΠΟΕΔΗΝ)
14. Κάτρης Χαράλαμπος (ΠΟΕ-ΔΟΥ)
15. Παπαντωνίου Κώστας (ΟΛΜΕ)
16. Καπούλας Ζήσης (Υπ. Βιομηχανίας)
17. Συνακής Χρυσάφης (ΠΟΣΕ-ΙΚΑ)
18. Σουλελής Χρήστος (Υπ. Εμπορίου)
19. Δόλγυρας Ηλίας (ΠΟΣΥΜΕ)
20. Βαϊλάκης Στέλιος (ΠΟΣΕ-Υπ. Γεωργίας)
21. Γκέκα Μάρθα (ΠΟΣΕΟΚ)
22. Μαργαρίτης Τριαντάφυλλος (ΟΛΜΕ)
23. Γκάτσος Γιάννης (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
24. Δεληγιάννης Τάσος (ΠΟΕ-ΥΕΘΑ)
25. Οικονόμου Κώστας (ΔΟΕ)
26. Σκλαβενίτης Νώντας (ΟΛΜΕ)
27. Γκολφίνοπούλου Κων/να (ΠΟΣΥΕΘΟ)
28. Ρίζος Παναγιώτης (ΠΟΣΥΠΕΧΩΔΕ)

29. Σαμακόβλης Στέλιος (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
30. Σπυριδάκης Μανούσος (ΔΟΕ)
31. Γιαζκουλίδης Λευτέρης (ΔΟΕ)
32. Τσιτιλάκος Γιώργος (ΠΟΣΕ-ΙΚΑ)
33. Παυλίδης Αντώνης (ΔΟΕ)
34. Μουρατίδης Γιώργος (ΟΛΜΕ)
35. Μιχαλές Χρήστος (ΟΛΜΕ)
36. Ζαρχαδούλα Ελένη (ΔΟΕ)
37. Χριστοπούλου Μαρία (ΟΛΜΕ)
38. Λιάτσος Σπύρος (ΟΛΜΕ)
39. Πόκας Σωτήρης (ΠΟΕ-ΥΕΘΑ)
40. Μπακογιάννης Σωτήρης (ΔΟΕ)

ΔΑΚΕ-Δ.Τ

1. Κόλλιας Κων/νος (ΟΔΥΕ)
2. Περουτσέας Ευάγγελος (ΠΟΤΕΔΥ)
3. Βούτος Παναγιώτης (ΔΟΕ)
4. Φιλιππόπουλος Γιάννης (Υπ. Εσωτ/κών)
5. Σμυρλής Κων/νος (ΠΟΣΕ-ΙΚΑ)
6. Καζατζίδης Κων/νος (ΟΣΥΕ)
7. Καραμανλής Σταμάτης (ΟΛΜΕ)
8. Στεφανόπουλος Σωκράτης (ΟΚΥΕ)
9. Μπακόλας Νικόλαος (ΠΟΜΔΥ-ΥΕΘΑ)
10. Τσαγδή Δέσποινα (ΠΟΕΔΗΝ)
11. Ψαρίκογλου Θεόδωρος (ΟΛΜΕ)
12. Αθανασιάδης Μιχαήλ (ΠΟΕΔΗΝ)
13. Κασαπλή Μαριάννα (ΠΟΕΔΗΝ)
14. Ξένος Άγγελος (ΟΤΥΕ)
15. Αθανασόπουλος Ελευθέριος (ΠΟΣΕΥΠΙΚΑ)
16. Γκαβόπουλος Κων/νος (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
17. Κεφαλόπουλος Κων/νος (ΠΟΕ-ΔΟΥ)
18. Καλαμάτα Ανθή (ΟΛΜΕ)
19. Πήχας Κων/νος (ΠΟΣΥΠΕΧΩΔΕ)
20. Σταϊκούρας Κων/νος (ΠΟΠ-ΑΕΙ)
21. Τσερδάνης Περικλής (ΔΟΕ)
22. Φουντέας Σωτήρης (ΟΑΕΔ)
23. Περδίκης Σπύρος (ΟΣΥΟ)

	24. Καλδής Ανδρέας (ΟΛΜΕ)
	25. Καρτσιώτης Μιχάλης (ΔΟΕ)
	26. Φλώρος Γεώργιος (ΔΟΕ)
	27. Γκουνταράς Αριστ. (ΠΟΕ-ΥΕΘΑ)
	28. Πουτακίδης Κων/νος (ΔΟΕ)
	29. Καρλής Γεώργιος (ΔΟΕ)
	30. Γαρυφαλλάκης Αντώνης (ΟΜΥΛΕ)
	31. Παπαγεωργίου Χρήστος (Υπ. Υγείας-Πρόνοιας)
<i>Αυτόνομη Παρέμβαση</i>	1. Βρεττάκος Ηλίας (Υπ. Παιδείας)
	2. Μητρόπουλος Ανδρέας (ΠΟΣΥΠΠΟ)
	3. Ζαχαριάδου Όλγα (ΠΟΣΥΠΠΟ)
	4. Ρουμελιώτης Νίκος (ΠΟΜΗΔΟ)
	5. Μπούρος Γιάννης (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
	6. Δρόσος Κώστας (ΟΛΜΕ)
	7. Σκούφογλου Στέλλα (ΠΟΕΔΗΝ)
<i>Δημοκρατική Συνεργασία - Συνεργαζόμενοι</i>	1. Αγκαβανάκης Δημήτρης (ΔΟΕ)
	2. Γκεσούλης Θανάσης (ΔΟΕ)
	3. Πετροπουλέας Κων/νος (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
	4. Γόντικας Νικόλαος (ΠΟΕ-ΔΟΥ)
	5. Αρβαντιδής Κρίτων (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
<i>Τάξιμη Αγωνιστική Συσπείρωση</i>	1. Αναγνωστάκης Αλέκος (ΟΛΜΕ)
	2. Μπαλιούσκας Σωτήρης (ΠΟΕ-ΟΤΑ)

Το 28ο συνέδριο και το 85μελές Γ.Σ. που προήλθε από τις αρχαιρεσίες της 27.11.1992 ανέδειξε, την 17μελη Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ, με την παρακάτω σύνθεση.

**Εκτελεστική
Επιτροπή**

Πρόεδρος: ΣΠΥΡΟΣ ΓΙΑΤΡΑΣ (ΠΑΣΚ)

Αντιπρόεδρος: ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΡΥΦΙΔΗΣ (ΠΑΣΚ)

Αντιπρόεδρος: ΑΝΔΡ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ (ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ)

Αντιπρόεδρος: ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ (ΠΑΣΚ)

Γενικός γραμματέας: ΗΛΙΑΣ ΒΡΕΤΤΑΚΟΣ (ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ)

Αναπλ. γεν. γραμματέας: ΖΗΣΗΣ ΚΑΠΟΥΛΑΣ (ΠΑΣΚ)

Οργ. γραμματέας: ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΗΤΑΣ (ΠΑΣΚ)

Ταμίας: ΚΩΣΤΑΣ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (ΠΑΣΚ)

Μέλη:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ (ΠΑΣΚ)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΟΥΛΕΛΕΣ (ΠΑΣΚ)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΟΥΤΟΣ (ΔΑΚΕ)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΕΡΟΥΤΣΕΑΣ (ΔΑΚΕ)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΛΛΙΑΣ (ΔΑΚΕ)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΞΕΝΟΣ (ΔΑΚΕ)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΣ (ΔΑΚΕ)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΔΗΣ (ΔΑΚΕ)

ΔΗΜ. ΑΓΚΑΒΑΝΑΚΗΣ (ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ-Σ)

**Ελεγκτική
Επιτροπή**

Πρόεδρος: ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΟΥΧΤΣΗΣ (ΠΑΣΚ)

Μέλη:

ΚΟΜΝΗΝΟΣ ΜΑΝΤΑΣ (ΠΑΣΚ)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΣ (ΠΑΣΚ)

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΒΛΑΧΟΣ (ΔΑΚΕ)

ΘΕΟΔΟΥΛΟΣ ΤΑΠΑΝΙΔΗΣ (ΔΑΚΕ)

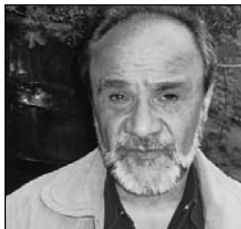
*Μέλη του προεδρείου
του γενικού
συμβουλίου της
ΑΔΕΔΥ σε
συνεδρίαση λίγο μετά
την εκλογή τους.*

*Διακρίνονται από
αριστερά: οι Ντίνα
Γκολφινοπούλου,
Γιάννης Λιάσκος
(πρόεδρος) και
Γιάννης Μπούρος*

Βιογραφικά στοιχεία

Γιάννης Νικήτας

Γεννήθηκε στα Λαγκάδια Αρκαδίας το 1950 και την περίοδο 1983-2001 διατέλεσε μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΠΟΕ-ΟΤΑ.

Για πρώτη φορά εκλέχτηκε στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ από τους γενικούς συμβούλους που προέκυψαν από το 28ο συνέδριο.

Από τότε εκλέγεται συνέχεια στην Εκτελεστική Επιτροπή και κατά καιρούς έχει αναλάβει καθήκοντα του αναπληρωτή γενικού γραμματέα, του οργανωτικού γραμματέα και του γραμματέα οικονομικού.

Χρήστος Σουλελής

Γεννήθηκε στον Άγιο Νικόλαο Καλαβρύτων το 1953 και διετέλεσε πρόεδρος του Πανελληνίου Συλλόγου Υπαλλήλων Υπουργείου Εμπορίου και μέλος της Ομοσπονδίας Συλλόγων Υπαλλήλων Υπουργείου Εμπορίου.

Εκλέχτηκε για πρώτη φορά στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ το Νοέμβριο του 1992. Από τότε συνεχίζει να εκλέγεται μέχρι σήμερα. Έχει διατελέσει αντιπρόεδρος, αναπληρωτής γραμματέας και οικονομικός γραμματέας της ΑΔΕΔΥ.

Ενδιάμεσες –μεταξύ των δύο συνεδρίων– εξελίξεις

Στη διετία 1992-1993 αναπτύχθηκαν έντονες κινητοποιήσεις των εργαζομένων ενάντια στην κυβερνητική πολιτική. Στιγμιότυπο από διαδήλωση για το ασφαλιστικό, που έγινε στις 24 Σεπτεμβρίου 1992

Διακρίνονται από αριστερά οι: Χρήστος Σουλελής, Νώντας Λαμπρακάκης, Χριστόφορος Κορυφίδης, Σπύρος Γιατρός (πρόεδρος), Ηλίας Βρεττάκος, Σπύρος Παπασπύρος, Σωτήρης Ζώτος, Γιάννης Λομβέρδος και Γιάννης Κουτσούκος.

Στις εθνικές εκλογές του 1993 συμμετείχε ως υποψήφιος του ΠΑΣΟΚ ο Σπύρος Γιατρός. Νέος πρόεδρος εκλέγεται ο Γιάννης Κουτσούκος. Στη φωτογραφία ο νέος πρόεδρος της ΑΔΕΔΥ σε συνέντευξη τύπου, αμέσως μετά την εκλογή του

Διακρίνονται από αριστερά οι: Κώστας Χριστόπουλος, Ηλίας Βρεττάκος, Γιάννης Κουτσούκος, Χριστόφορος Κορυφίδης και Δημήτρης Αγκαβανάκης.

